

ADINA MOCAN

45

anidaadina

Marcați de destin

Theresa Charles

COLECTIA
MARI ROMANE
DE DRAGOSTE

ALCRIS

EDITURA

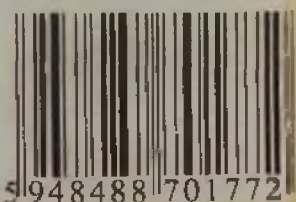
ALCRIS

COLECȚIA
MARI ROMANE
DE DRAGOSTE

Întoarsă din călătorie, Romira găsește apartamentul gol. Sylvie, sora sa adoptivă, fugise lasând doar un scurt bilet de adio: știe în sfârșit cine este, o așteaptă bunica sa. Draga Sylvie, atât de frumoasă și de romantică, dar atât de marcată de misterul nașterii sale, asupra căruia Romira trebuia să tacă... Romira își va găsi sora într-un splendid castel din Devon, unde domnește Cathleen Fercombe, bătrână autoritară care își simte sfârșitul aproape. A recunoscut-o deja pe Sylvie ca nepoată și unică moștenitoare. Dar în jurul bunicii, alți Fercombe țin intrigă și se sfășie. Romira trebuie oare să fugă de această lume de minciuni, sau să vorbească? Dar cum să reziste tulburării stârnite de seducătorul Maurice Fercombe...

Preț: 18 Lei

ISBN: 978-973-580-498-5

9 789735 804985

THERESA CHARLES

***Marcați
de destin***

Traducerea și adaptarea în limba română de:
CECILIA IONESCU

ALCRIS
M-94

ADINA MOCAN
anidacodina

Capitolul 1

În clipa în care am sărit din mașină și am ridicat îngrijorată ochii spre ferestrele apartamentului nostru, m-au cuprins primele temeri. Am fost dezamăgită că Sylvie nu m-a așteptat la aeroport, dar mi-am spus că preferase cu siguranță să-mi rezerve o primire afectuoasă acasă. Mi-o imaginasem curățând, făcând ordine, aranjând florile cu artă, pregătind o masă copioasă cu mâncărurile cumpărate de la local, convinsă că nu voi remarca praful pe care-l îndesase în grabă sub carpetă.

Sylviei nu-i plăceau treburile casnice. Parcă vedeam starea apartamentului când a sosit telegrama mea și resturile care se strânseseră probabil prin sertarele deja pline și în pubelă. Deși îi plăcea să afirme ce este genul de artistă, lipsită de orice aptitudine de a întreține un interior, nu-i plăcea să fie surprinsă în dezordine. Din fragedă copilărie, laitmotivul său a

fost: "Orice faci tu, eu pot să fac și mai bine".

De obicei, poate exista o rivalitate fără răutate între surori, dar cu Sylvie a fost mai rău. N-a acceptat că am cu patru ani mai mult decât ea și a încercat întotdeauna să depășească această diferență, cu scopul de a lupta în condiții egale. La paisprezece ani a manifestat o gelozie absurdă, pentru că mama sa nu i-a permis nici să accepte întâlniri, nici să mă însoțească la ale mele. După acele accese de proastă dispoziție copilărească a arătat totuși o căință înduioșătoare și dezarmantă. Ar fi trebuit botezată Avril. Avea firea imprevizibilă, asemănătoare cu acea lună, care o arunca din culmea bucuriei în culmea dezamăgirii, pentru greșeli lipsite de importanță.

Iar acum, la douăzeci de ani, era foarte impulsivă și prea schimbătoare pentru liniștea ei și a mea. Nu mi-a plăcut s-o las singură timp de o lună. La început, mi-a ironizat ezitățile, apoi s-a arătat jignită și mi-a făcut reproșuri. Nu puteam oare să-i acord încredere că va avea grijă de ea, de pechinezul meu și de papagalul ei? m-a întrebat. Nu m-ar fi iertat dacă pierdeam o ocazie atât de extraordinară, pentru singurul motiv că aveam obiceiul enervant s-o tratez ca pe o puștoaică iresponsabilă.

Mi-am stăpânit îngrijorarea și mi-am luat zborul pentru a petrece la New York patru săptămâni pline, obositoare, care mi-au adus noi cunoștințe. Am fost fericită când am plecat, dar și mai fericită când m-am întors la Londra. Sub ploaia ușoară și primăvărată, ce cădea cu persistență, am privit spre ferestre.

Am fost atât de sigură că zăresc chipul frumos și zâmbitor al Sylviei lipit de geam, pândindu-mă, încât mi-a trebuit un timp să-mi dau seama că perdelele erau trase.

Atunci, puțin neliniștită, am pus o bancnotă de zece șilingi în mâna șoferului de taxi, mi-am luat valizele și am urcat în fugă treptele care duceau la marele imobil cubic. Exista și un ascensor, dar eram prea nerăbdătoare pentru a-l aștepta. Am urcat cele două șiruri de trepte ale scării din ciment, cu inima bătând puternic. Știam că era ridicol să fiu cuprinsă de teamă doar pentru motivul că Sylvie n-a fost în spatele ferestrei. Era o seară cenușie și rece. Cu siguranță a tras draperiile, a aprins lămpile și radiatorul electric pentru a face salonul mai intim și mai primitiv. Mi-am lăsat valizele și am acționat ciocănelul de aramă de la ușa noastră, în ritm alert.

Niciun răspuns. Părea de necrezut ca Sylvie să nu deschidă larg ușa și să mi se arunce în brațe cedând uneia din acele demonstrații de afecțiune, în timp ce Rusty lătra fără reținere și țopăia în jurul gleznelor mele. Am bătut din nou... dar nu se auzi niciun zgomot în interior. Probabil Sylvie îl dusesese pe Rusty, pentru a veni să mă aștepte... și nu ne-am întâlnit.

Cu o slabă senzație de dezamăgire, mi-am căutat cheia în poșetă. Am așteptat toată ziua această clipă..... clipa în care voi strânge în brațe trupul suplu al Sylviei și voi simți blana mătăsoasă a lui Rusty și limba sa caldă pe glezne. Mi-am stăpânit un oftat de iritare și m-am străduit să zâmbesc. Nu era

oare limpede că Sylvie ratase sosirea avionului? N-o puteai lăsa singură. În clipa aceasta, mă aștepta probabil la aeroport, descumpănită și pierdută că nu mă găsea.

Am deschis ușa apartamentului și era gata să mă împiedic de un morman de ziare și de scrisori împrăștiate pe jos, în micul nostru antreu.

Mi s-a tăiat respirația și m-a cuprins teama. Nici în cele mai mari momente de neatenție, Sylvie n-ar fi lăsat cel puțin cincisprezece zile ziarele și corespondența să se adune în spatele ușii. Am remarcat scrisul meu pe plicuri par avion... și telegrama nedeschisă. M-am repezit să deschid ușa salonului și am apăsât pe întrerupător. O privire și un val de aer irespirabil mi-au fost de-ajuns. Praful forma un strat gros pe masa lustruită și pe șemineul aparent din stejar. O vază cu narcise galbene uscate ocupa trist mijlocul mesei..... iar colivia atârnată lângă fereastră era goală.

Această colivie goală era chiar mai alarmantă decât lipsa lui Rusty. Sylvie era entuziasmată de acest papagal. Își dăduse multă osteneală pentru a-l învăța să vorbească. Îl plimbase cocoțat pe umărul ei și pasărea îi vorbise la ureche. Îl alesese din cauza penajului său care se potrivea cu ochii ei albaștri-verzi. Dacă a plecat papagalul, trebuia să fi făcut la fel și Sylvie.

Plecată? Dar unde? M-am temut brusc să nu se fi îmbolnăvit și să fi fost dusă la spital, dar asta nu explica lipsa lui Joey și nici

pe a lui Rusty, doar dacă nu fuseseră lăsați în pensiune la veterinar, pentru a aștepta întoarcerea mea. Dar dacă ar fi fost dusă la spital, s-ar fi găsit cu siguranță un mod de a mă anunța. Cartea de vizită cu adresa mea era încă pe șemineu, acolo unde am lăsat-o. Am alergat până la bucătărie. Acolo am găsit cel puțin urme că locurile fuseseră locuite. Farfurii și cești murdare erau îngrămădite în chiuvetă și o tigaie arsă era scufundată în apă. Da, dar pe aceste farfurii era mucegai.... ca și pe pâinea începută pusă pe masă. Semnalul roșu rămăsese aprins deasupra cuptorului electric, asemenea unui ochi malefic. Oare Sylvie plecase atât de repede încât nu avusese timp să întrerupă contactul?

În mod reflex, am întins mâna spre buton, observând că una din plăci se "prăjise". În alte împrejurări, aș fi fost furioasă, dar pe moment eram prea îngrijorată pentru a mă preocupa de asta. Se întâmplase probabil ceva înspăimântător... dar ce?

M-am repezit spre camera Sylviei, aproape așteptându-mă s-o găsesc acolo deprimată, sau fără cunoștință pe pat. Și camera era în dezordine, dar de data aceasta, s-ar fi crezut că fusese măturată de o tornadă. Marea majoritate a sertarelor erau pe jumătate deschise. Hainele se îngrămădeau pe pat, pe scaune și pe jos. Ușa de la dulap era deschisă. O privire rapidă m-a convins că hainele ei preferate și valiza din piele de porc nu mai erau acolo.

Într-un anumit fel, am fost ușurată. Nu și-ar fi luat haina de

blană, sau rochia de seară din crep albastru ca safirul, pentru a merge la spital. Totuși, când am făcut în minte un inventar rapid a ce luase, disperarea și temerile mi s-au intensificat. Oare unde putuse pleca? În ce se lansase?

Era într-o totușă capabilă să fi profitat de absența mea pentru a-și petrece weekendul cu vreun admirator..... dar judecând după ziarele găsite în antreu, lipsea de mai mult de un weekend. Și apoi, nici chiar Sylvie n-ar fi luat cu ea un papagal și un pechinez pentru o plăcută lună de miere!

Mi-au trecut prin minte cele mai fantastice eventualități. Am încercat să-mi stăpânesc nervii încordați la maximum. N-are rost să mă las pradă temerilor: orice se întâmplase, evenimentul data de câteva zile. M-am rezemat de ușa dulapului de haine, cu ochii ațintiți asupra portretului în ulei al Sylviei, agățat pe peretele de culoare sidefie, astfel încât să-l poată vedea din pat. Autorul era un tânăr bărbat pe care mama Sylviei îl găsisese simpatic în perioada în care, după moartea tatălui meu, își completa veniturile slabe închiriind camere. Tehnica sa lăsa poate de dorit, dar prinsese farmecul esențial al Sylviei, părul blond-argintiu, ochii albaștri-verzi depărtați, trăsăturile sale fine și pielea translucidă. Prinsese chiar expresia copilărească ce îi aducea încredere și simpatie.

O asemenea frumusețe o făcea la fel de vulnerabilă ca impulsivitatea și lipsa sa de judecată. De când mama sa, mama mea vitregă, a murit, trei ani mai înainte, am avut grijă de ea și

am încercat s-o protejez. O iubeam aproape la fel de mult ca și când ar fi fost copilul meu și aș fi renunțat la orice pentru ea. Oare cum a putut să-mi facă un asemenea lucru? N-a putut să nu-și dea seama de șocul teribil pe care-l voi avea sosind acasă și descoperind că a plecat.

Cineva trebuia să știe de ce și unde a plecat. Dar cine? Magazinul de modă în care lucra trebuia să fie închis la această oră și nu știam unde locuia directoarea. Voi lua legătura cu ea mâine dimineată.... dar am simțit că nu voi putea suporta o noapte de incertitudine. "Kenneth!" m-am gândit, agățându-mă de această speranță. Kenneth Robinson, care ocupa apartamentul de deasupra noastră. Era oarecum prietenul nostru. De fapt, se arătase mai mult față de mine, invitându-mă să ieșim cu diverse ocazii... până la nevinovata intervenție a Sylviei.

Kenneth lucra pentru o societate de fotografii comerciali. Ambiția sa personală era o mare operă fotografică. La începutul relației noastre mi-a cerut să pozez pentru el. I-am spus sincer că nu eram fotogenică și i-am sugerat să încerce cu Sylvie. Ea a fost încântată. Era de o vanitate inconștientă și candidă. Firește, inevitabilul s-a produs. Kenneth a fost captivat. Sylvie a fost amuzată și flatată de intențiile sale, dar n-a răspuns la ele. Kenneth era un tânăr bărbat serios, liniștit, prea îndrăgostit de munca sa pentru a avea timp și plăcere să se lanseze într-o viață mai veselă. Stăruința sa pe lângă Sylvie m-a făcut să mă gândesc

la un bulldog care urmărește un fluture.

Am urcat rapid la etajul de deasupra și am bătut la ușa lui Kenneth. Cu siguranță, Sylvie nu dispăruse fără să-i spună vreo vorbă. De altfel, îmi promisese să vegheze asupra ei cu "un ochi fratern."

– Sosesec! O clipă.... răspunse Kenneth cu o voce înăbușită și am ghicit că era în baia transformată în cameră obscură.

Am așteptat cu răbdare să deschidă ușa. Manșetele cămășii erau suflecate și purta niște blugi foarte pătați. Părul șaten era ciufulit și clipea din ochi în spatele lentilelor de miop. O clipă, a părut contrariat că a fost deranjat, apoi expresia sa exprimă ușurare și o urmă de reproș.

– Romira! Te-ai întors în sfârșit. Era și timpul!

– De ce? Știai că am plecat pentru o lună, Kenneth. Ce s-a întâmplat? Unde este Sylvie? Înainte ca el să răspundă, din apartament răsunară niște chelălăituri frenetice... o întâmpinare cunoscută, care mi-a accelerat pulsul.

– Rusty! am exclamat, intrând repede în apartament. Rusty este aici?

M-am orientat după niște râcăieli nerăbdătoare la ușa de la bucătărie. Am deschis și pechinezul meu mi s-a aruncat în brațe ca pentru a mă mânca. L-am îmbrățișat, la fel de nerăbdătoare ca el să ne întâlnim. Slăbise și blana îi era lipsită de luciu și încurcată. Părea un câine vagabond. Nu mai era micul animal de rasă, mândru, pe care l-am lăsat.

– L-am găsit plângând la voi pe palier, așa că l-am luat și l-am ținut la mine. N-am știut ce să fac, a spus Kenneth cu o urmă de acuzare în voce. Nu se potrivește cu tine să-l lași să vagabondeze astfel.

Genunchii îmi tremurau și m-am trântit pe canapeaua cu arcuri rupte, cu Rusty în jurul gâtului, ca un guler de blană.

– Vagabonda? am repetat cu voce slabă. Vrei să spui că Sylvie a plecat lăsându-l pe palier?

Era cea mai rea dintre descoperiri. Cum putuse oare iresponsabila Sylvie să-mi abandoneze liniștită animalul preferat?

– Așa s-ar spune. Doar dacă nu l-a încredințat unor prieteni și el a fugit, a zise Kenneth cu îndoială. Evident, Sylvie a plecat foarte grăbită. Nu m-a anunțat și dacă n-aș fi întâlnit-o în clipa în care pleca, mi-aș fi făcut griji serioase pentru ea.

– Dar..... unde a plecat? Când a plecat?

Mi-a aruncat o privire suspicioasă.

– Vrei să spui că nu te-a anunțat?

– Cum s-ar fi putut? Nu mi-a scris pentru a-mi spune și n-am primit de la ea decât câteva cărți poștale cu mesaje laconice ca: "Sper că te distrezi.... Aici totul este bine...." Nicio mențiune despre plecare.

– Ce curios!

– Mai mult decât curios, este aproape alarmant! Nu văd unde s-a putut duce..... nici cu cine. Este atât de impulsivă. Ar

fi putut pleca foarte bine cu oricine. Am crezut că va fi la adăpost în acel magazin de modă, dar se întâmplă ca bărbații să-și însotească soțiile care vin să-și cumpere pălării. Și apoi, întâlnește bărbați în autobuz, la cafenea. Firea sa plăcută risca să i-o ia înainte.

— Draga mea, Sylvie nu mai este un copil, în asta constă greșeala ta. Ai ținut-o prea strict, declară Kenneth cu o sinceritate puțin brutală. Este foarte bine că ai învățat-o să se ferească de greșeli, dar ai fi putut s-o lași să iasă cu mine.

— Nu asta mi-a spus Sylvie.

Fata sa de bulldog se îmbujoră.

— Este foarte loială față de tine... dar i-a scăpat.

— Ce?

— Că nu-ți place să iasă dacă nu ești invitată și tu. Că... mă placi și că trebuia să evite să te facă geloasă.

Încă un șoc, de data aceasta dureros. Geloasă? Oare am fost vreodată în mod conștient geloasă pe Sylvie? Evident, nu. Întotdeauna m-am simțit mai în vârstă și diferită de ea din toate punctele de vedere. Nu se putea face comparație între noi. Era o frumusețe, o persoană fermecătoare și adorabilă, care atrăgea oamenii fără efort. Eu eram genul banal de persoană care muncește cu îndârjire, fără preocupări distinse, de o frumusețe moderată, care nu reținea privirile. La douăzeci și patru de ani, nu fusesem îndrăgostită decât o singură dată și chiar asta nu fusese decât o aventură cuminte cu un student.

Dorea să mă ia de soție și mi-ar fi plăcut să mă căsătoresc cu el, dar nu fusese posibil. În acea perioadă, mama mea vitregă se îmbolnăvisese de diabet. Nu mai putuse închiria camere și să facă de mâncare celor aflați în pensiune. Vândusem casa, o locuință veche dar destul de spațioasă, situată la o periferie plăcută, și operația fusese realizată în condiții mulțumitoare. Noi ne instalasem într-un apartament. Sylvie era încă la școală și nici eu nu-mi terminasem studiile. Nu-mi puteam abandona mama vitregă, și nici pe Sylvie. Optsprezece luni mai târziu, mama mea vitregă a murit, dar admiratorul meu se îndrăgostise de alta. Oricum, n-aș fi putut s-o părăsesc pe Sylvie. Îi promisesem de mai multe ori mamei mele vitrege să am grijă de ea. Până când Sylvie nu va fi căsătorită convenabil, n-aveam dreptul să mă las pradă visurilor de tandrețe. Nu m-am gândit niciodată la Kenneth Robinson ca la un eventual soț. Oare cum îi putuse sugera Sylvie o impresie atât de greșită?

– Te înșeli întru totul, i-am spus în defensivă. Am încercat să aleg prietenii Sylviei, pentru că ea n-are prea mult discernământ, dar n-am fost vreodată geloasă, nici n-am împiedicat-o să iasă cu un tânăr simpatic.

Își coborâse mânecile suflecate până la cot ale cămășii și se pregătea să îmbrace un pulover uzat, pus pe spătarul canapelei. Aveam sentimentul neplăcut că nu mă credea. Oare ce-i putuse spune Sylvie?

– Asta explică de ce nu ți-a făcut confidențe, continuă

Kenneth, trecându-și puloverul peste cap. S-a temut probabil să nu te întorci în grabă pentru a-i da planurile peste cap.

– Ce planuri?

Ridică umerii greoi.

– Nici în mine n-avea mai multă încredere. Știu doar că a plecat entuziasmată.

– Singură?

– Nu, era o femeie care o aștepta în mașină.

– O femeie!

Încă o surpriză. Sylvie n-avea nicio prietenă, cel puțin din câte cunoșteam eu. Era aproape mai supărător decât dacă ar fi fugit cu un tânăr bărbat seducător și îndrăgostit.

– Nu, nu este ce crezi, spuse Kenneth foarte repede. Din câte am văzut, era o femeie foarte bine. Îmbrăcată corect, dar fără eleganță. Păr cărunt și taior din tweed.

– Taior din tweed? am repetat neîncrezătoare. Semăna puțin cu genul de persoane pe care le frecventa Sylvie. Au plecat împreună cu taxiul?

– În mașină particulară. Femeia aceea era la volan. Oare cum a strigat-o Sylvie?..... Un nume puțin obișnuit....

Și-a încruntat fruntea lată.

– Thalia. Asta este, Thalia. Este posibil să fie mama ultimului său flirt. Oricum, părea foarte naturală. Cum era vineri seara, am presupus că pleca în weekend.

– Și nu ți-ai făcut griji? Nu ți-a venit ideea să mă anunți...

chiar când ai descoperit că l-a abandonat pe Rusty? am spus cu amărăciune. A roșit și mai puternic.

– Nu aveam adresa ta și Sylvie nu mi-ar fi fost recunoscătoare să intervin. Credeam că o voi vedea venind. Sincer, Romira, n-ai motive să te îngrijorezi.....

– Poate n-am... dar trebuie să știu unde a plecat.

– Cu siguranță, ți-a lăsat un bilet. Te-ai uitat?

A trebuit să recunosc că nu. În fața bunului său simț calm, teama mea părea exagerată, numai că... o cunoșteam pe Sylvie mai bine decât el și n-aveam deloc încredere în judecata surorii mele vitrege.

– Revino-ți, draga mea, m-a sfătuit Kenneth care m-a privit cu uimire. Nu intră în obiceiurile tale să te lași doborâtă.

– N-ai intrat în apartamentul nostru, nu-i așa?

– Nu, firește.

– Vino cu mine și ajută-mă să caut acel bilet....

Eu, atât de mândră de independența mea și de capacitatea de a face față singură împrejurărilor, aproape l-am rugat. Pentru prima dată în viață m-am simțit pierdută, speriată, feminină, și am dorit ajutorul unui bărbat.

– N-o pot face singură, Ken.... Se degajă o atmosferă atât de dezolantă....

– Foarte bine, mi-a răspuns, arătându-se mulțumit. Acum, calmează-te. Voi face o ceașcă de ceai foarte tare. Te va remonta.

Capitolul 2

Plicul adresat domnișoarei Romira Brompton și pe care am recunoscut scrisul rotund și copilăresc al Sylviei se afla acolo unde ar fi trebuit să caut dacă n-aș fi fost atât de tulburată de emoție și de teamă. Era pus pe noptieră, în camera mea. M-am simțit ușurată când l-am luat.... și totuși aproape mă temeam să-l deschid.

L-am dus până în salon, pentru că trebuia să fie mai ușor să-i accept conținutul lângă Kenneth, a cărui prezență imperturbabilă mă liniștea. Rusty umbla printre picioarele mele, ca și cum nu voia să mă piardă din vedere. M-am așezat într-un fotoliu, în fața radiatorului electric pe care Kenneth avusese ideea să-l pună în funcțiune și Rusty îmi sări pe genunchi.

– Deci, a scris! Ce ți-am spus? a remarcat Kenneth cu o urmă

de reproș în voce. N-a vrut să te neliniștești. Este o ființă adorabilă și te iubește mult.

"Mă iubește atât de mult, încât a plecat abandonându-mi câinele", m-am gândit, întrebându-mă dacă-i voi ierta vreodată Sylviei această faptă.

Cu degetele tremurând, am desfăcut plicul și am scos o jumătate de foaie de hârtie.

"Dragă Romira,

N-ai vrut să-mi spui niciodată ce eram atât de nerăbdătoare să știu. O întâmplare a făcut că am descoperit totul singură.... scrisese Sylvie și penița străpunsese hârtia ca și când fusese animată de o febrilă agitație. Am descoperit în sfârșit familia mea. Mă voi duce la bunica mea și nu mă voi mai întoarce. Niciodată. Ai fost întotdeauna extrem de geloasă pe mine, nu-i așa? Ei bine, nu-ți voi mai sta în drum și nu-ți voi mai da ocazia să strici totul în ce mă privește, scorie bătrână.

Ți-aș fi spus mai multe despre modul în care m-ai tratat, dar n-am timp. Mă așteaptă mătușa. Lui Joey și lui Rusty le voi reda libertatea, pentru a nu muri de foame. Cu siguranță, îi va primi cineva și-i va hrăni.

Acesta este un adio de la acea soră adoptivă pe care n-ai vrut-o niciodată.

Sylvie"

Am recitit scrisoarea de două ori.... fără să-i înțeleg sensul. Era ca și când Sylvie mi-ar fi dat o lovitură puternică în cap. Am știut că durerea va veni după aceea. Pe moment, eram năucită și ușor amorțită.

– Ce este? Ce spune? a întrebat Kenneth, aplecându-se în spatele fotoliului, surprins de tăcerea mea. Unde este?

I-am întins scrisoarea fără un cuvânt. Rusty mă adulmeca neliniștit, evident conștient de disperarea mea. L-am strâns la piept ca și când căldura sa ar fi putut învinge răceala paralizantă care mă cuprinsese. Măcar puteam mulțumi lui Dumnezeu că mai era viu. Ar fi putut atât de ușor să coboare în stradă, în căutarea noastră și să fie izbit. În cazul în care n-ar fi pus mâna pe el vreun trecător. Era un cățeluș adorabil, un animal de valoare. S-ar fi putut foarte bine să nu-l mai văd niciodată.

Poate Sylvie pe asta contase. Poate fusese concepția ei copilărească a unei răzbunări. Știa cât de mult țineam la Rusty. Nu-și spusese că era câinele unui singur stăpân și că luat de un străin, i se putea rupe sufletul. Doar dacă acest gând n-o lăsase indiferentă. Sylvie era lipsită de sensibilitate. Încercasem să neg asta, crezând-o mai mult nepăsătoare, decât lipsită de inimă. Dar acum, îmi dădeam seama că îmi acceptase afecțiunea fără să-mi dea nimic în schimb.

– Nu înțeleg nimic, a spus Kenneth, stupefiat. Credeam că Sylvie este sora ta vitregă.

– Nu. Nu suntem de același sânge. Tatăl meu a adoptat-o.

– Și nu i s-a spus niciodată cine erau adevărații săi părinți?

Biata copilă! Trebuie să se fi întrebat, este normal.

Avea o ușoară acuzație în ton.

– Era oare drept s-o ții în ignoranță?

– A fost voința mamei ei.

– Dar..... știa că a fost adoptată?

– Da. Ca marei majorității a copiilor adoptați, i-a plăcut să-și creeze o legendă. Își imagina că părinții săi fuseseră extraordinari pentru a concepe o copilă atât de încântătoare. Poate ar fi trebuit să-i spun adevărul, dar atunci aș fi călcat promisiunea făcută mamei mele vitrege.

– Ei bine, și-a găsit adevărata familie. Nimic uimitor că asta i-a sucit mințile, observă Kenneth cu înțelegere. Nu te lăsa tulburată. Când își va reveni, își va da seama că ai făcut tot ce ai putut pentru ea. Îți poartă pică pentru că ai lăsat-o în ignoranță, este o reacție de copil....

– Nu-ți da osteneala să-i cauți scuze, am replicat cu o voce neutră.

– Atunci, lasă aerul acesta trist. De acum, nu vei mai avea de ce să-ți faci griji pentru ea. Cu siguranță, familia sa va fi fermecată și se va ocupa de ea.

– Aș vrea să fie atât de simplu cum spui. Din nefericire, nu este deloc așa, i-am spus cu lehamite. Sylvie nu are o familie cu adevărat... doar dacă trăiește tatăl său și nici atunci nu sunt

sigură că ar căuta-o.

– De ce nu?

– De acum, nu văd motivul pentru care aş păstra secretul. Va trebui să-i povestesc Sylviei toată întâmplarea... când o voi găsi, am spus, înfiorându-mă la această perspectivă. Avea şase luni când tata a întâlnit-o pe mama sa şi a luat-o de soţie. Tata era medic şi Ruth s-a angajat la el ca secretară. Era o fată liniştită, timidă, sensibilă, emotivă. N-avea nimic extraordinar şi nu era o frumuseţe deosebită. Sylvie îi seamănă puţin mamei sale, doar la supleţe şi farmec.

– Vrei să spui că Sylvie a fost singurul său copil?

– Da. Când tata a descoperit că Ruth nu va mai putea avea alt copil, a adoptat-o pe Sylvie. Ruth îşi încredinţase bebeluşul unei creşe. Se pare că era singură pe lume. Dat fiind caracterul său, trebuie să fi suferit mult înainte şi după naşterea fiicei sale. Cred chiar că n-a depăşit niciodată întru totul această încercare şi umilinţa pe care a suferit-o. Ținea neapărat ca Sylvie să nu ştie nimic despre asta.

– Oh! încep să înţeleg.

– În zilele noastre, mamele singure nu mai sunt tratate ca având un cusur. Unele au copii cu bărbaţi însuraţi şi fac faţă situaţiei. Cu siguranţă, Ruth fusese crescută în mod sever şi a păstrat un sentiment de vinovăţie. Nu ştiuse că tatăl copilului său era căsătorit şi nu l-a iertat niciodată că a minţit-o. A refuzat să-i spună că aşteaptă un copil şi nu i-a cerut vreodată vreun

ban. S-a descurcat singură, dar a păstrat urme crunte.

– Dacă ea era mama Sylviei, cine este această mătușă despre care vorbește în scrisoare? Întrebă uluit Kenneth.

– Și eu îmi pun această întrebare. Cine este și de ce se pretinde mătușa ei? Este posibil să fie sora tatălui Sylviei, dar nu înțeleg. Dacă n-a fost anunțat de Ruth că are o fată, ceea ce am toate motivele să cred, cine sunt acești oameni cu care a plecat Sylvie?

– Este cel puțin misterios. Cine a fost tatăl său?

– N-am nicio idee, Ruth nu i-a menționat niciodată numele.... nici chiar tatălui meu.

– Trebuie să se afle pe certificatul de naștere al Sylviei, observă Kenneth.

– Nu se află acolo. Ruth i-a dat ca nume de familie Sylviei cel al satului în care a început aventura sa neplăcută. Tata mi-a explicat. A numit-o Sylvie Christopher Fercombe. Christopher pentru că se născuse în ziua de sfântul Christopher. Fercombe, pentru că acesta era numele satului. După ce Sylvie a fost adoptată legal, Ruth i-a distrus certificatul de naștere. Nu cred să fi reușit să ia legătura cu familia tatălui său. N-avea niciun element pentru asta.

Kenneth mă privea cu atenție. Începuse să bănuiască faptul că aveam motive să mă neliniștesc.

– Poate ți-a scris după aceea, mi-a sugerat. Triază-ți corespondența în timp ce pregătesc ceaiul.

Am acceptat cu un semn din cap, dar fără mare speranță. Dacă judecam după scrisoarea de adio, Sylvie nu mă va mai căuta decât dacă se va găsi în dificultate.

"Scorpie bătrână!" Asta gândea despre mine? De ce? Pentru că o protejasem? Cum putuse declara că stricam tot ce o privea, că eram geloasă pe "prietanii" pe care-i colecționa cu atâta lipsă de discernământ? Era oare atât de puțin perspicace încât n-a înțeles că aș fi fost eliberată în ziua în care s-ar fi căsătorit în sfârșit potrivit și ar fi fost fericită?

După cum m-am așteptat, cercetarea corespondenței a fost inutilă... circulare, câteva facturi și propriile mele scrisori pentru Sylvie. Când Kenneth s-a întors cu ceaiul, nu apăruse nicio soluție.

— Cu siguranță a plecat în mare grabă, a remarcat. Nici măcar n-a avut timp să spele vasele.

— Nu le spăla niciodată, dacă putea să evite asta. Se temea să-și strice mâinile, i-am spus fără mânie. Ruth a răsfătat-o foarte mult, o trata ca și când era de altă specie decât noi.

— Tatăl său trebuie să fi fost cineva, chiar dacă mama a fost simplă. Sylvie are cele mai perfecte mâini pe care le-am văzut vreodată. Bea-ți ceaiul cât este cald. Apoi, te voi ajuta să speli vasele.

— Mulțumesc.

Aveam impresia că o menghină îmi strângea tâmpla. Mi-am scos mica pălărie neagră și mi-am umflat părul. Sylvie

spunea că eram roșcovană; în realitate, părul meu bătea în arămiu ca blana lui Rusty și era ondulat natural.

– Să începem cu începutul, am spus. Oare ce voi face în legătură cu Sylvie?

– Ce poți face? A plecat din proprie inițiativă.

– În anumite privințe, este atât de copilăroasă. De o credulitate absurdă. Dacă femeia care a venit s-o ia i-a spus că-și căuta de mult o pretinsă nepoată, Sylvie i-a crezut orbește povestea. Cine știe dacă nu se folosește de Sylvie?

– Draga mea copilă, ești la capătul puterilor. După o noapte de somn bun, vei vedea lucrurile altfel. Sylvie nu mai este o copilă. Dacă locul în care s-a dus nu-i va conveni, se va întoarce.

La ce bun să mai discutăm? Ne învârteam în cerc. Kenneth încercase să fie de ajutor și era nedrept să-mi descarc asupra lui temerile nelămurite. Nu puteam face nimic mai mult decât să aranjez bucătăria și să mă duc să mă culc. A doua zi, voi ataca și camera Sylviei. În dezordinea sa, poate voi găsi o pistă.

În frigider nu rămăseseră decât câțiva cârnați puțin apetisanți. Kenneth insistă să meargă să aducă de la el ouă și bacon.

– Nu vei putea dormi dacă-ți este foame, spuse el plin de bunăvoință. Voi pregăti cina cât timp îți scoți taiorul acesta elegant și vei începe să-ți desfaci bagajele.

– Fii binecuvântat! am spus cu sinceritate. Mă întreb cum aș

fi trecut de seara aceasta fără tine.

Poate am pus prea multă căldură în tonul meu, deoarece roși și se întoarse, jenat. M-am retras în camera mea, împărțită între amuzament și enervare. Oare Sylvie îl convinsese cu adevărat că eram oarecum îndrăgostită de el? Își imagina că, acum când ea plecase, voi încerca să-l farmec?

Kenneth n-avea prea mult umor, remarcasem asta în timpul întâlnirilor noastre precedente. Pentru a-l tachina, am dorit brusc să mă îmbrac frumos cu cămașa de noapte ispititoare și ridicolă și cu neglijoul transparent pe care mi le dăruise Sylvie de Crăciun. Numai că iată, Kenneth n-ar înțelege gluma. La urma urmei, improviza cina și m-aș arăta foarte ingrată.

Așa că am îmbrăcat un pulover și niște pantaloni maro de catifea, aproape de aceeași nuanță cu ochii mei. Culoarea sprâncenelor și a ochilor contrastau cu părul arămiu și tenul deschis la culoare. Chiar cei care mă cunoșteau bine mă bănuiau că-mi decolorez părul pentru a obține acest efect. Era totuși o moștenire de la mama mea, o roșcată autentică.

Kenneth aprobă cu un semn din cap când am intrat în bucătărie.

— Te regăsesc! Cu costumul acela negru și privirea tragică, de-abia te recunoșteam, a spus cu candoare. Genul acesta de descumpănire ți se potrivește prea puțin. De obicei ești atât de echilibrată, atât de rațională.

— A trebuit să fiu. Am crescut foarte repede după moartea

tatălui meu. Ce m-a tulburat, în afară de acest apartament gol, este teama că am greșit în misiunea mea pe lângă Sylvie, i-am explicat. Un sentiment pe care probabil îl au mamele. Poți face orice pentru a proteja un copil și să descoperi brusc că se revoltă împotriva ta.... sau că a fugit.

– Nu lua prea în serios scrisoarea aceea. Sylvie a râs de tine... este o fanfaronadă de puștoaică, nimic mai mult. Cu siguranță, n-a vrut să-ți facă necazuri.

– Nu. Nu m-am așteptat la asta și m-a doborât. Sylvie se înfurie ușor când este nemulțumită, dar n-a fost niciodată atât de agresivă. Scrisoarea ar fi putut fi scrisă de o străină. Nu i se potrivește să-i lase pe Joey și pe Rusty în libertate... sau există o latură a caracterului Sylviei, pe care n-o cunosc?

– Dai prea multă importanță acestui incident. Probabil era enervată.

– Nu este un răspuns. Oamenii nu-și schimbă subit caracterul. De ce a vrut Sylvie să se răzvrătească împotriva mea și să mă facă să sufăr? Pentru a mă împiedica s-o caut? Acesta trebuie să fie motivul... Crede probabil că o voi considera ingrată și că mă voi dezinteresa de ea. Dar de ce?

– De teamă că te vei decide să intervii în acea reuniune de familie.

– Nu cred în acea reuniune de familie. Mă întreb chiar dacă femeia aceea, cea pretinsă mătușă, nu i-a dictat scrisoarea. Este posibil să fi vrut să mă îndepărteze, să mă împiedice să fac

o anchetă, am spus șovăind... Dar... de ce ar fi atât de dornică să obțină o nepoată? Ken, este ceva ciudat aici.

Dar Kenneth nu era de părerea mea. Pentru el, era firesc și de înțeles ca dacă Sylvie avea părinți, să-și dorească să se alăture lor. Considera că fac un mister dintr-o situație perfect clară.

El n-o întâlnise niciodată pe mama mea vitregă și nu-și putea imagina cu câtă încăpățănare ștersese orice urmă. Sub aspectul său liniștit, Ruth fusese tenace. Când avea o idee în minte, nimic n-o putea face să și-o schimbe. Fusese obsedată de teama ca Sylvie să nu sufere ce suferise ea și nu putuse fi pe deplin mândră de frumusețea Sylviei.

– A moștenit farmecul și ochii convingători ai tatălui său și-mi este teamă să nu-i semene și-n alte privințe, mi-a mărturisit Ruth spre sfârșitul vieții sale. Am fost singură, slabă și aveam nevoie de tandrețe. El era absolut rău. Un demon superb și atât de amăgitor! Oare care sunt șansele Sylviei cu asemenea părinți?

– Educația contează mai mult decât antecedentele. Sylvie știe că este iubită, am afirmat pentru a o liniști.

– Promite-mi că vei avea grijă de ea. Promite-mi că nu-i vei face niciodată dezvăluiri asupra părinților săi, a insistat Ruth.

După moartea sa, i-am studiat cu atenție actele, dar n-am găsit nimic care m-ar fi putut lăsa să ghicesc cine fusese tatăl Sylviei. Nimic referitor la originile lui Ruth. Oare cum putuse

descoperi Sylvie atât de neașteptat acea familie despre care nu știa nimic?

Am dormit cu întreruperi, deoarece eram prea obosită mental și fizic pentru a mă relaxa. M-am trezit la ora șapte și mi-am făcut un ceai. Mă pregăteam să-l beau în bucătărie, când Rusty, care se afla pe genunchii mei, a sărit jos și a alergat spre fereastră. Dând din coadă, își puse labelle pe pervaz.

– Ce este, Rusty? l-am întrebat.

Apoi am auzit niște mici lovituri repetate, care-l agitaseră. M-am ridicat și am văzut ceva mic și albastru care lovea în geam.

– Joey! am strigat ușurată, deschizând fereastra.

Papagalul intră și se așază pe umărul meu. Penele îi erau murdare și părea foarte slab, dar era viu și mă întrebam prin ce miracol. A rămas probabil la adăpost și a scăpat de atacurile vrăbiilor. Îmi ciugulea părul, urechea și i-am simțit piciorușele reci pe gât.

– Sărmane Joey! am spus mângâindu-l.

Se auzi vocea puțin hârâită:

– Joey frumosul! Joey frumosul!

– Vei fi din nou Joey frumosul îndată ce te vei spăla și vei mânca, l-am asigurat.

M-am dus să-i aduc colivia, am umplut mica baie cu apă și am pus boabe și apă în recipientele prevăzute în acest scop. Am pus colivia pe masa din bucătărie și Joey a intrat în ea cu o

satisfacție amuzant de văzut. Rusty dădea încântat din coadă. El și cu Joey erau cei mai buni prieteni din lume.

Joey exclamă:

– Rusty, jos labele! Rusty, cuminte!

I-am lăsat în bucătărie pentru a-mi face toaleta și a mă îmbrăca. Când m-am întors, Joey făcea baie. Când a terminat, s-a privit în oglinda sa, ca Sylvie, și declară:

– Frumos! Frumos!

Tocmai preparam cafeaua și pâinea prăjită, când s-a cocoțat pe umărul meu și a întrebat:

– Unde este Sylvie?

N-am reușit să aflu vreodată ce reprezentau pentru el cuvintele pe care le rostea și care, uneori, cădeau exact la fix.

– Tocmai asta este problema, Joey, i-am răspuns. Unde este Sylvie?

Papagalul repetă: "Unde este Sylvie?" de mai multe ori. Apoi, "Fercombe... Fercombe.... Fercombe....", ca și când era mândru de acest cuvânt nou.

Deși legal adoptată, Sylvie alesese să se numească Sylvie Brompton Fercombe, de la moartea mamei sale. Numele Fercombe o intrigase întotdeauna. Nu-și dădea seama că era al unui sat îndepărtat și nu al rudelor necunoscute din partea tatălui. Nu-mi veni imediat în minte că acel nume, repetat de Joey, putea avea vreun sens special.

Îmi mai rămăsese o săptămână de vacanță înainte de a-mi

relua serviciul la biblioteca unde eram asistentă. Îndată ce mi-am terminat micul dejun, am ieșit să-l plimb pe Rusty, apoi am început să fac curățenie în salon. Mi-era teamă să aranjez camera Sylviei. Probabil va fi pentru mine la fel de greu ca atunci când am aranjat lucrurile lui Ruth, după moartea sa. "Nu mă voi mai întoarce niciodată", scrisese Sylvie, și niciodată fusese subliniat. Totuși, nu binevoise să spună că puteam dispune de ce lăsase în urma ei! Erau o mulțime de haine, din care unele de-abia fuseseră purtate. Era o cumpărătoare impulsivă, care nu se putea stăpâni să achiziționeze pe loc ce-i plăcea, dacă prețul nu-i depășea posibilitățile.

Fără îndoială, îmi va scrie și îmi va cere să-i trimit o parte din ce-i aparținea. Își lăsase pick-upul, tranzistorul și... o mulțime de piese de lenjerie.

După un prânz ușor, m-am străduit să debarasez apartamentul de deșuri. Rusty și Joey nu mă părăseau, ca și când se temeau să plec din nou. Rusty se instalează pe patul nefăcut al Sylviei și făcu să cadă pe jos un teanc de reviste. L-am certat blând și le-am adunat. Dacă nu s-ar fi împrăștiat, cu siguranță nu le-aș fi schimbat ordinea și nici n-aș fi examinat conținutul elegantei truse de scris din piele a Sylviei.

Aceasta se aflase probabil printre reviste și nu fusese închisă. Pe jos se împrăștiară scrisori, facturi, reclame, felicitări pentru aniversare. Le-am adunat cu flacoanele pline de praf care se strânseseră sub pat. Cum putea oare Sylvie, atât de

exigentă cu propriul aspect, să fie atât de indiferentă la dezordinea care o înconjură? O tăietură dintr-un ziar mi-a atras atenția. Pentru că Sylvie nu părea să citească vreodată decât articolele publicitare. Această tăietură avea într-un colț o reclamă de horticultură și m-am întrebat de ce o păstrase. Dar întorcând-o, am fost atrasă de cuvântul FERCOMBE, scris cu majuscule. Orice persoană, rudă cu doamna Cathleen Fercombe, din castelul Fercombe, lângă Taverford, Devon, este rugată cu amabilitate să ia imediat legătura cu ea....

– Dumnezeu! am murmurat cu voce slabă. Oare asta a făcut Sylvie?

Era destul de probabil și-mi imaginez enervarea Sylviei când a citit acel anunț. Trebuie să fi văzut în el o informație despre părinții săi necunoscuți. Cu siguranță, nu i-a venit în minte că niște oameni care posedau un castel, nu-și vor dori să adopte o copilă nedorită. A răspuns probabil anunțului, plină de speranță. Ceea ce nu explica urmarea. De ce Cathleen Fercombe, sau rudele sale, ar fi acceptat-o pe Sylvie ca fiind de-a lor? Nu putea fi o Fercombe. De altfel, nu exista nici cea mai mică dovadă că ar fi.

Era imposibil ca femeia care venise s-o ia și s-o ducă acolo cu mașina s-o fi crezut pe cuvânt. Și totuși, judecând după scrisoarea Sylviei, exact asta se întâmplase. O așteptase mătușa și se dusesse să i se alăture bunicii sale, a scris. Această bunică era probabil, "doamna Fercombe" din anunț. Oare bătrâna

doamnă încerca să-și adune urmașii răspândiți? Era posibil. Acest gen de anunț urma de obicei morții unei bătrâne persoane bogate. Rudele erau rugate să ia legătura cu un notar, pentru a le anunța o veste favorabilă. Cathleen Fercombe se hotărâse poate să facă o recenzare a rudelor sale înainte de a muri sau de a-și redacta testamentul.

Era foarte normal ca toate astea să fi aprins imaginația Sylviei. Oare nu-i plăcuse să creadă întotdeauna că măcar unul dintre părinții săi fusese cineva? N-a fost greu s-o convingă că era fiica sau nepoata Fercombe de la castel și nu fusese necesar s-o oblige să-i facă o vizită doamnei Cathleen Fercombe. Acum era limpede, dar ce mă surprindea, era ușurința cu care necunoscuta numită Thalia admisesese pretenția Sylviei. Nu-mi plăcea asta.

"Oh! Ruth, am oftat în sinea mea, ce-ai făcut? De ce nu i-ai spus Sylviei că era copilul tău? Acum, n-o va mai crede. Este la fel de încăpățânată cum erai tu".

Am vârât tăietura din ziar în buzunarul puloverului și am continuat să aranjez camera. Spaima mea de aseară și descurajarea de dimineață mi se păreau ridicol de exagerate, acum când bănuiam unde se afla Sylvie. Nu ieșise definitiv din viața mea. Dacă oamenii de afaceri ai Cathleenei Fercombe erau corecți, se va întoarce curând la mine, rănită și dezamăgită. Ca întotdeauna când lucrurile nu se dovedeau conforme cu ce o lăsase să creadă optimismul său exagerat, se

va arunca în brațele sale, cu lacrimi pe fața îmbujorată, cu scopul de a se consola și alinta. Ceea ce, evident, voi face. Nu-i voi reproșa nici măcar emoția care m-a tulburat. Orice făcea Sylvie, îmi era imposibil să-i închid inima mea.

Totuși... nimic nu va mai fi ca odinioară între noi, pentru că nu-i eram mamă și n-aveam motive să suport ceea ce ar fi suportat o mamă. Nu voi uita nici fuga sa, nici abandonarea unui cățeluș și a unei păsări fără apărare. Până acum, o iertasem în mod firesc pe Sylvie... din cauza lui Ruth și a ei însăși. Aveam treisprezece ani când mi se dezvăluise nașterea Sylviei și încercarea prin care trecuse Ruth. Povestea mă marcaseră profund și trainic. Probabil tata voise să fie astfel. Trebuie să fi simțit că ajunsesem la vârsta la care supravegherea unei mame vitrege mă va plictisi și voi avea tendința să mă răzvrătesc împotriva "sâcâielilor" lui Ruth. Mă dezarmase trezindu-mi milă și sentimente cavalierești față de ea. Ucisese de asemenea orice veleitate de gelozie față de surioara mea adoptivă.

Îmi arătase cât eram de privilegiată să mă fi născut dintr-o căsătorie fericită, să fi fost un copil din dragoste și nu din întâmplare. Îmi vorbise ca unui adult, explicându-mi că mama, Myra, îi fusese prietenă din tinerețe și prima sa dragoste. Acea pasiune profundă, deplină, acea împlinire, nu le întâlneai decât o dată în viață. Nu trebuia să-mi imaginez nicio clipă că Ruth luase ce-i aparținuse mamei.

– De ce te-ai căsătorit cu ea, dacă n-o iubești? l-am întrebat. Tata a zâmbit.

– Eram foarte singur.... și Ruth de asemenea. Sunt forme diferite de dragoste, copila mea. Vine vremea când te mulțumești cu un sentiment mai calm, când trăiești într-o vale plăcută. Nu poți ajunge pe culmi, nici să mergi mână în mână sub cerul înstelat de două ori în viață. Țin mult la Ruth și la mica Sylvie..... și le-am oferit acea siguranță pe care n-ar fi cunoscut-o fără mine. Ești destul de generoasă pentru a fi fericită, nu-i așa?

Mai târziu, auzisem versiunea lui Ruth, care-mi confirmase impresia. Când am devenit adolescentă, m-a tratat mai mult ca pe o soră mai mică decât ca pe o fiică vitregă. Era cu optsprezece ani mai mare decât mine și diferența de vârstă față de tata era de același ordin. Făcuse tot ce putuse pentru a-i fi o soție bună medicului atât de ocupat, dar devotamentul său fusese întotdeauna amestecat cu teamă. Cu mine, în schimb, era în stare să se destindă.

Devenisem prietene, unite de afecțiunea pentru tata și de atențiile cu care o înconjuram pe Sylvie. Ruth, pentru că păstra un sentiment de vinovăție față de această copilă născută din "tată necunoscut", eu, pentru că împrejurările nașterii surorii mele adoptive îmi treziseră compasiunea. Am făcut amândouă o greșală încercând să reparăm ce consideram o nedreptate, deoarece astfel, i-am transmis Sylviei sentimentul că era o ființă

excepțională, căreia nu i se puteau aplica regulile obișnuite. Cel puțin asta era constatarea la care am ajuns, deoarece nicio fată de douăzeci de ani normală, nu s-ar fi comportat cu o asemenea lipsă de respect. I-am iertat prea multe Sylviei. Era timpul să încetez s-o mai tratez ca pe un bebeluș și să fac pe bona sa benevolă. Când se va întoarce, voi insista să-și asume partea sa de treburi.

Când?... Mai degrabă, dacă. Și dacă era prea mândră pentru a se întoarce la mine, după ce fusese umilită de primirea familiei Fercombe? Dacă alegea altă formă de evadare? Aveam dreptul să stau deoparte și s-o las pradă impulsurilor sale imprevizibile? Nu, nu puteam să acționez astfel.

În acea seară, când Kenneth veni să mă întrebe dacă aveam vești de la Sylvie, i-am arătat tăietura din ziar și i-am împărtășit deducțiile mele.

– S-ar spune că a căzut în picioare, ca pisica! a remarcat.

– Crezi? Mă îndoiesc. Familia Fercombe va descoperi inevitabil că n-are nicio legătură cu ei.

– Nu poți fi sigură că nu există nicio legătură. Numele acesta nu este comun. Judecând după ce mi-ai spus, nu ți-a venit niciodată ideea că Ruth nu era femeia care să-și imagineze un nume de familie? Ți-a afirmat că nu era numele amantului său, dar aș paria cu ușurință contrariul.

Nu mă gândisem niciodată la această problemă. Dacă era așa, situația devenea și mai complicată.

– Este posibil, am spus conciliantă, dar oricum ar fi, n-o pot lăsa pe Sylvie acolo.

– Ce vrei să faci?

– Am hotărât să plec mâine până la Taverford. Voi dormi o noapte sau două la hotel. Trebuie s-o văd pe Sylvie și să aflu ce se întâmplă.

– Nu-ți va fi recunoscătoare pentru asta.

– Cu siguranță, dar trebuie să știu..... Dacă totul este în ordine, nu voi interveni în planurile sale. Dacă se află în încurcătură, va fi fericită să mă vadă. Firește, îl voi lua pe Rusty cu mine, dar ai să fii atât de drăguț să-l ții pe Joey? Nu voi lipsi mult.

– Dacă trebuie.....

Kenneth se strâmbă la Joey care Țopăia pe covor și lovea afectuos cu ciocul urechea lui Rusty.

– Nu pot spune că-mi plac păsările astea gureșe. Au ceva neliniștitor.

– Nici mie nu-mi plac păsările în colivie. Dar îl găsesc pe Joey decorativ și prietenos. N-are rost să-l lași să iasă. Ai grijă doar să aibă de mâncat și de băut.

Pentru că aveam intenția să iau un tren devreme, am transportat colivia lui Joey la Kenneth înainte de a-i spune noapte bună. Papagalul nu părea mulțumit de schimbare și sărea în cușcă, scoțând Țipete indignate.

– Dumnezeule! Doar n-o să strige astfel toată noaptea?

întrebă îngrijorat Kenneth.

– Se va liniști îndată ce va fi stinsă lumina. Vorbește-i. Îi place compania.

Am pus colivia pe masa din salon și Joey m-a privit cu reproș. Apoi a început să vorbească și rosti o frază pe care n-o mai auzisem niciodată. Am înțeles: "Atenție la Ellen!"

– Ellen? am repetat pe un ton întrebător.

– Este un demon.... un demon.... un demon... cârâi rapid Joey, apoi, după toate aparențele nu mai fu interesat de subiect, ci topăia în fața oglinzii sale și spunea: "Joey frumosul!"

– Am impresia că ascult fantoma unui nebun, remarcă îmbufnat Kenneth. Cine este demonul?

– N-am nici cea mai mică idee. Fii atent și nu spune în fața lui Joey nimic din ce nu dorești să fie repetat, l-am sfătuit. Învață-l să spună: "O iubesc pe Sylvie". Aceasta va fi încântată.

– Dacă se mai întoarce vreodată. Deocamdată se află mai degrabă în afara orbitei noastre, ripostă Kenneth cu un fel de resemnare. Poate este mai bine așa. Aș fi fost în stare să devin ridicol pentru ea.

– N-ai fi fost primul.

M-a însoțit până la ușa apartamentului meu și și-a pus cu stângăcie mâna pe brațul meu.

– Te vei întoarce, nu-i așa? Mi-ai lipsit.... Mai mult decât aș fi crezut. Ești o fată destul de deosebită.

- Poate, când nu este Sylvie aici, i-am răspuns râzând.
- Chiar și când este ea aici.

Expresia privirii sale mă obliga să mă întorc repede. Mi-am dat seama că făcea o parte din drum, în întâmpinarea mea. Sylvie n-ar fi trebuit să-l lase să creadă că-i acordam un interes romantic. Dacă nu eram atentă, s-ar fi putut foarte bine să-l am pe urmele mele, cum se întâmplase cu Sylvie. Va trebui să-l fac să înțeleagă, cu tact, că nu eram atrasă de genul bulldog.

Capitolul 3

Satul Fercombe se afla la opt kilometri de micul târg Taverford. Rămânea să descopăr la ce distanță de sat se afla castelul.

— Este cale lungă de mers pe jos! mi se spusese la poșta din sat, unde mă lăsase autobuzul de Taverford.

Ceea ce mi se părea mai mult decât adevărat. Mergeam de mai mult de o jumătate de oră și încă nu vedeam casa. Nu mă așteptam ca proprietatea să fie atât de întinsă. Părea să cuprindă kilometri. împărțiți de alei și de cărări. Am trecut de grilajul de la intrare de peste douăzeci de minute. Acum, urmam o cărare șerpuitoare prin pădure. De fiecare parte, clopoștii formau un covor des și albăstriu... albastru ca cerul de deasupra capului.

Aerul era cald, parfumat de clopoșei și de pini. Era un loc

foarte plăcut, dar sălbatic. Deși mi se spusese de la poștă că cele mai multe drumuri erau permise publicului, până acum nu întâlnisem nici Țipenie de om.

Pădurea s-a terminat brusc..... și am fost copleșită de o admirație sfioasă. Ajunsesem pe o faleză înșorită și vedeam la nivelul inferior întinzându-se marea agitată și o altă plajă, care împreună cu alte faleze și cu cea pe care mă aflam, închideau un golf. În spatele plajei, pe latura de pământ, era un lac lung și îngust, mărginit de copaci și de stuf. Era de o frumusețe uimitoare.... Nu văzusem niciodată ceva mai frumos. Am rămas nemișcată, privind cu aviditate, ca și când descoperisem, din întâmplare, paradisul.

Dincolo de lac, erau terenuri cultivate, câmpuri care coborau până la lac. Unele erau de un verde frumos ca smaraldul și pe ele pășteau animale, altele dezvăluiau un pământ roșu și bogat, altele lăsaseră în sfârșit să apară grâul de un verde delicat. O fermă din piatră cenușie și niște dependințe erau împrăștiate cu măreție pe un platou care domina locul. Era oare posibil ca acela să fie castelul? Nu mi se părea destul de impozant. În plus, femeia scundă și pricăjită de la poștă nu-mi vorbise de înconjurul unui lac, sau de traversarea unei plaje pentru a ajunge acolo. Mă sfătuisese s-o iau pe o cărare când voi depăși pavilionul de la intrare și să merg drept, până ajung la casă.

Briza care venea de la mare sufla ușor prin părul meu, peste

ceafă și peste tâmpile. Soarele era aproape orbitor, după umbra filtrată din pădure. În jurul meu, nuanțele erau aproape bătătoare la ochi. Grupuri de drobiță înflorită mărgineau cărarea, apoi coborau faleza. Ferigile își etalau frunzele de un verde-deschis, iar clopoței se răspândeau în mici valuri albastre. Pe taluzul care domina cărarea se întindeau ciuboțica-cucului și violete sălbatice.

Albastrul cerului parcă era prea crud. Marea era puțin mai închisă și cu o nuanță de verde. Lacul, ușor cutat de briză, era de o culoare mai dulce, nici albastru, nici verde, nici cenușiu, ci un amestec din toate trei. Acolo unde se ridica uscatul, de la lac la plajă, am văzut un covor de flori de câmp în culori vii, pe care nu le-am putut identifica.

Rusty trăgea cu nerăbdare de lesă. Evident, pe el nu-l impresionase peisajul. Nu fusese niciodată pe malul mării. Am renunțat cu greu la contemplarea acelei vederi captivante. Cărarea cotea în direcția terenurilor, continua paralel cu lacul, apoi se afunda în direcția unei alte păduri. Când am ajuns la copaci, cărarea deveni mai îngustă, mai anevoioasă. Pădurea suferise o vijelie în iarna precedentă. Ici și colo, copaci, imenși zăceau scoși din rădăcini, cu ramurile dezgolate. Unii erau culcați pe panta abruptă care cobora până la apă și care era acoperită de tufișuri. Doar cărarea fusese degajată. Am trecut pe lângă trunchiuri tăiate cu fierăstrăul și bușteni aranjați cu grijă.

Aerul părea închis sub copaci în comparație cu strălucirea soarelui și cu briza sărată care adia pe faleză. Erau prea mulți arbori și creșteau prea aproape unii de alții. Aveam sentimentul că eram închisă. Am grăbit pasul, nerăbdătoare să ies la soare. Clopoțeli care creșteau în straturi de o parte și de alta a cărării, erau de un albastru mai deschis, cu tije mai înalte, mai puțin viguroase, ca și când se ridicau pe vârful picioarelor pentru a capta o rază de soare.

Și ferigile erau mai înalte, mai luxuriante decât cele sălbatice pe care le văzusem până aici. Cărarea era umedă și presărată cu mușchi. Poate existau izvoare subterane, care alimentau lacul. O umiditate permanentă, pătrunzătoare, și era aproape răcoare.

Am ajuns la o răscruce și am ezitat. La stânga, cărarea se îndrepta în unghi drept, în direcția pădurii. În fața mea era o barieră din stejar patinat de vreme, făcută din cinci traverse din lemn și pe care era scris cu litere decolorate PRIVAT. Castelul nu se putea înălța în mijlocul pădurii și am tras concluzia că bariera închidea drumul care ducea spre casă. Am ridicat zăvorul ruginit și am împins bariera în spatele meu. Drumul se lărgea și o mulțime de rododendroni înlocuiau ferigile și clopoțeli.

Am ajuns la o cotitură bruscă și am auzit zgomot de copite. Rusty s-a lipit de taluz exact la timp. Apăru mergând la trap un bărbat care călărea un cal mare, negru. Era urmat de un

băiețel, care călărea un măgar. M-am dat înapoi să-i las să treacă, dar bărbatul opri calul în fața mea.

Era un bărbat înalt, cu părul, sprâncenele și ochii aproape la fel de negri cum era coama calului pe care-l călărea. Sprâncenele încruntate i se îmbinară deasupra nasului coroiat când mă privi.

– N-aveți dreptul să fiți aici, mi-a spus. Este o proprietate privată.

– Știam. Știu să citesc, am replicat, contrariată de tonul său. Încercam să găsesc casa.

– Castelul?

Sprâncenele i se arcuiau întrebător.

– Ați făcut un ocol mare pentru a ajunge aici. De ce ați venit?

Părea să fi înțeles că n-aveam intenția să fac o vizită, dar că eram îndemnată fie de curiozitatea unei persoane care se plimbă, fie de dorința de a vinde ceva.

Am înălțat capul. N-aveam nicio idee cine era, dar nu eram obișnuită să mi se vorbească de parcă aș fi fost o intrusă. Talia și poziția sa călare îi dădeau un avantaj asupra mea. Totuși, l-am privit cu semeție și am spus:

– Am intenția să mă prezint la castel. O caut pe sora mea, Sylvie.....

M-a întrerupt, cu un gest iritat.

– Ce? Din nou?

– Din nou, ce?

– Un vultur... care vine să se învâртеască în jurul bătrânei doamne bolnave...

Am fost surprinsă de violența tonului său. Înainte să-mi revin, măgarul lăasă capul în jos, pentru a ne adulmeca. A fost prea mult pentru Rusty, care nu văzuse niciodată nici cal, nici măgar. Sări spre măgar, cu un lătrat de protest.

Rezultatul a fost dezastruos. Calul s-a cabrat, la fel și măgarul. L-am tras pe Rusty la adăpost de copitele care băteau în aer. Călărețul își stăpâni aproape imediat calul, dar băiețelul era mai puțin antrenat. A alunecat pe spinarea măgarului și a căzut pe cărare, aproape sub copitele calului. Fără să stau pe gânduri, m-am aplecat în față, l-am prins de pulover și l-am dat la o parte. S-a așezat la picioarele mele și a început să urle. Călărețul a exclamat:

– Priviți ce-ați făcut! Femeile n-ar trebui să aibă câini, dacă sunt incapabile să-i stăpânească. Presupun că acea crizantemă vie este un câine?

– N-ați văzut niciodată mai înainte un pechinez de rasă? am replicat, ajutându-l pe băiețel să se ridice. Îmi pare rău, dar nu cred că acest copil a pățit ceva. Pur și simplu s-a speriat.

– S-a speriat? repetă călărețul, ca și când acest cuvânt făcea parte din vocabularul său. Destul cu zgomotul ăsta, Verne, și să vedem stricăciunile.

Băiețelul care n-avea probabil mai mult de cinci ani, încetă

să geamă și-și ascunse fața în jupa mea. M-am aplecat asupra lui și am văzut că-i curgea sânge dintr-o zgârietură urâtă la genunchi. L-am bătut ușor pe umăr, pentru a-l liniști.

– Nu-i nimic, dragule, am spus, doar o simplă zgârietură.

– Sângerează..... și asta îmi face rău, a răspuns cu o voce plângândă, gâtuită și speriată.

– Desigur, dar când va fi curățată și pansată, nu-ți va mai face rău, i-am spus cu o voce liniștitoare. Nu plânge, Rusty n-a vrut să-ți sperie măgarul. A lătrat pentru că era și el speriat. Privește, este foarte abătut. Ar vrea să-ți lingă genunchiul și să-l vindece.

Băiețelul a ridicat capul și l-a privit pe Rusty, care-i adulmeca gleznele. Întinse o mână și mângâie blana mătăsoasă a câinelui.

– Îmi plac câinii, a spus. Mi-ar plăcea mai mult un câine decât acest măgar prost. Tot timpul încearcă să mă trântască.

– Verne!

Tonul călărețului era curios de dezaprobat.

– Încetează să spui prostii.

Copilul s-a înfiorat și mi-a strâns mâna. I-am simțit teama, ca un curent care m-a străbătut, dar călărețul nu păru să-și dea seama de ea. Măgarul păștea liniștit iarba de pe marginea cărării. Necunoscutul îl prinse de frâu și se apropie de noi.

– În șa, ordonă și de data aceasta, ține-te drept.

– Nu... nu... strigă copilul, lipindu-se de mine și scuturând

energic din cap. Mă doare.....

L-am privit pe călăreț. Evident, era unul din acei bărbați extrem de viguroși, care nu înțelegea nici copiii, nici femeile și care nu suporta să arăți că-ți era teamă.

– Cred că ar fi mai înțelept ca genunchiul acestui copil să fie curățat și pansat, înainte de a vă continua plimbarea. Dacă este puțin pământ în plagă, riscă să se îmbolnăvească de tetanos.

Necunoscutul își încruntă din nou sprâncenele dese.

– Credeți? a întrebat ironic. Sunteți infirmieră, din întâmplare? Ar fi ceva nou la Fercombe.

– Nu, sunt bibliotecară, dar fiică de medic. Am câteva noțiuni de prim-ajutor în caz de accident. Pot să tratez această julitură, dacă mi se dă ce-mi trebuie pentru asta.

Spre marea mea uimire, dădu capul pe spate și izbucni în râs.

– Ei bine, am înțeles tot! Răposatul unchi Crispin, cel mai puțin regretat medic? Nu-i rău! Asta ar trebui să-i convină mamei.

A fost rândul meu să ridic surprinsă din sprâncene.

– Nu-l cunosc pe unchiul Crispin al dumneavoastră și nici măcar n-am auzit vorbindu-se de el, am replicat. Tata a fost doctorul Robert Brompton.

– Brompton?

Expresia sa de dispreț amuzat se schimbă brusc.

– Ce are a face Brompton aici?

– Mi se pare că nu vorbim de aceleași lucruri. N-am nicio idee cine sunteți. Numele meu este Romira Brompton, am precizat cu enervare.

– În acest caz, se pare că vă datorez scuze, a spus încet. Dar... ați spus că erați în căutarea surorii dumneavoastră Sylvie. Sylvie Fercombe.

– Sora mea adoptivă. Nu suntem de același sânge.

– Dumneavoastră n-aveți nicio pretenție de a fi aparținut familiei Fercombe? Iată o schimbare plăcută. De la sfatul nepotrivit dat bunicii de a publica anunțul acela, suntem copleșiți de pretinse rude.

– Adevărat? Ei bine, permiteți-mi să vă afirm că nu sunt o Fercombe.... mai mult, dacă dumneavoastră sunteți unul, mi-ar dispărea orice dorință de a face parte din familie.

– Cu atât mai bine pentru dumneavoastră!

A zâmbit pentru prima dată și am fost surprinsă să constat cât de mult îi schimba zâmbetul trăsăturile vizibil obosite și grave. Buzele își pierdură expresia de duritate pentru a descoperi niște dinți albi și regulați și o luminiță se aprinse în ochii negri.

– Iertați-mi proastele maniere, domnișoară Romira Brompton, continuă, dar este exasperant să vezi o bătrână doamnă credulă înconjurată de hrăpăreți.

Privirea pe care o coborâse asupra mea mă studia în

amănunt, mă evalua.

– Ați spus că vă numiți Romira, nu-i așa? “Rămâi, Romira, nu fugi ca o căprioară...” Oare numele dumneavoastră a fost împrumutat din acest poem al lui John Hall?

– Nu, nici măcar nu-l cunosc. Numele meu a fost format din Robert și Myra, numele părinților.

– Romira. Întru totul potrivit. Eu sunt Maurice Fercombe, fiul nepotului prin alianță al doamnei Cathleen Fercombe.

– Și acesta este fiul dumneavoastră? l-am întrebat arătând spre copil.

– Nepotul, m-a corectat. Verne Dunn. Este un Fercombe prin mama sa.... dar n-a moștenit de la ei talentul înnăscut de a călări.

– Lăsați-i puțin timp, am protestat. Este încă un copilaș.

– La vârsta lui, mama sa și cu mine călăream deja în concursuri. Verne nu este în stare să se țină măcar pe un măgar.

– A fost surprins. Eu sunt răspunzătoare. Vă rog, permiteți-mi să-mi recunosc greșeala și să-i tratez genunchiul.

– Dacă doriți. Mulțumesc.

Se întoarce spre copil.

– În picioare acum, Verne!

Verne îl mângâia pe Rusty. Ridică ochii, cu buzele tremurând.

– Încalecă pe măgar, dragule, i-am spus, îl voi conduce eu

de frâu. Pot să-l duc și pe Rusty.

– N-o să-l lăsați să fugă? a întrebat Verne cu neîncredere.

– Mai bine mor! am replicat pe un ton degajat.

Copilul scoase un scâncet asemănător celui al lui Rusty când lăsa coada în jos.

– Oh, nu, nu! Nu-mi plac morții, a protestat. Să nu mori.

– Haide, glumeam, am spus foarte repede, aruncându-i unchiului său o privire întrebătoare.

Maurice luă copilul, îl scutură ușor, apoi îl urcă pe spatele măgarului.

– Iar spui prostii, Verne, a remarcat cu severitate. Nu te comporta ca un neghiob!

– Mama era moartă.... ripostă copilul provocator și tremurând. Și sora bunicului la fel. Morții sunt urâți.....

– Prostii! l-a întrerupt Maurice cu tărie. Mama ta a fost rănită, dar n-a murit. Și nici Cathleen, sora bunicului.

Verne îi aruncă o privire de animal hăituit, chinuită, înduioșătoare, nu de copil. Tremura și părea pe punctul de a cădea din nou de pe măgar. L-am luat pe Rusty sub un braț și am prins frâul cu mâna liberă. M-am apropiat cât mai mult de copil și el a pus mânuța murdară pe brațul meu.

– Așa, prinde-te de mine, i-am spus veselă. Suntem gata. Vreți s-o luați înainte, domnule Fercombe?

– Cum?.... De ce? a întrebat cu un aer absent.

– Deși sunt incapabilă să latru și astfel să sperii un cal,

prefer să nu-i simt nările în ceafa mea.

– Iertați-mă, a spus scurt, înconjurând măgarul cu calul său mare și negru. Nu înțeleg de ce-i permit lui Verne să se impună în fața dumneavoastră în modul acesta.

– Vă rog! Nu sunteți prea obișnuit cu copiii, nu-i așa? Mă mir că mama lui Verne vi l-a încredințat.

Maurice întoarse repede capul spre mine, cu o privire surprinsă, ofensată și insolentă în același timp.

– Din nefericire, sora mea nu este în stare să protesteze, a făcut cu gravitate. Acum două luni, a suferit o cădere gravă de pe cal și este de-abia conștientă.

– Oh! îmi pare rău. A fost serios rănită?

– Șocul a fost foarte violent. Copilul a asistat la accident și a fost și el zdruncinat nervos.

Aș fi vrut să adaug că, în asemenea împrejurări, găseam imprudent, dacă nu chiar crud, să-l oblige pe copil să călărească... dar vorbisem deja prea sincer, un obicei de care se pare că nu reușeam să scap. Nu mă privea ce făceau cei din familia Fercombe.

– De ce nu spuneți?

– Ce.... să spun?

– Ce gândiți. De ce vă mulțumiți doar cu mimica fetei? Nu vă faceți griji pentru sentimentele mele! La castel este bine stabilit că n-am, a declarat calm.

Ceva din tonul sau din ochii săi m-a impresionat. O senzație

extraordinară, într-adevăr și care îmi accelerase sângele prin vene. L-am privit uimită, ca și când era primul bărbat pe care-l văzusem vreodată. Acea fracțiune de secundă mi s-a părut revelatoare. Ce absurditate! Ce era pentru mine acest uriaș cu părul și cu ochii negri? Și ce eram oare pentru el?

Bărbatul întoarse repede capul și își reluă mersul călare, totuși prea repede pentru pasul măgarului.

A aruncat peste umăr.

– Evident, sunteți de alt soi.

– Ce vreți să spuneți?

– Sunteți diferită de cei din familia Fercombe sau Hazlett. Este o schimbare plăcută, a adăugat ironic. Rămâne de văzut cum vă veți comporta în mijlocul intrigilor. Mătușa Thalia va descoperi că a prins o viespe în loc de o muscă nevinovată.

– N-ați nimerit. N-am nicio legătură cu mătușile dumneavoastră sau cu surorile bunicului. Am venit doar să mă asigur că Sylvie se simte bine.

– Se simte foarte bine. Deocamdată, este una din favorite și n-are nevoie de nimeni s-o păzească. Dacă ați avea bun-simț de doi bani, ați pleca înainte să vă aflați angajată aici.

– Continuăm să nu fim de acord. Chiar vă imaginați că am venit să mă instalez aici?

– Nu asta este situația?

– În niciun caz. Am fost îngrijorată pentru sora mea mai mică, pentru că s-a repezit aici în timp ce eram la New York.

Când m-am întors la Londra, am găsit doar un bilet laconic în care-mi spunea că a plecat să i se alăture bunicii sale. Pentru că nu știam despre bunică, am fost contrariată și am considerat înțelept să verific. Am petrecut ultima noapte la hanul din Taverford și am luat autobuzul de Fercombe dimineată, după micul dejun.

– Ați venit pe jos, pe drumul de pe faleză?

– Da.

– Trebuie să fiți plină de energie.

– N-am știut că era atât de departe, dar a fost o plimbare extraordinară. Am fost încântată. Cred că n-am văzut niciodată ceva mai frumos.

– Fiți atentă. Din acest loc se degajă o vrajă. Cei care se lasă prinși, nu se mai pot elibera de ea, a spus cu o gravitate sarcastică. Ar fi mai bine să plecați cât mai sunteți liberă.

– Vă pot afirma că, îndată ce voi vorbi cu Sylvie, mă voi întoarce la Londra, am replicat iritată.

Drumul cotea din nou și am ajuns în fața unei alte bariere. Am depășit-o... Am văzut casa și mi s-a tăiat respirația. Era mult mai mare decât mă așteptam și foarte frumoasă. Se ridica pe o colină și domina fâșia de pământ care înainta spre lac. Cu fațada albă și cu turnuri și turnulețe, părea un castel din basme. O platformă presărată cu pietriș se întindea în față, în timp ce grădini și arbuști încadrau casa. Priveam cu o îmbinare de admirație și consternare. Era exact genul de locuință

străveche indicat să înflăcăreze imaginația Sylviei, materializarea tuturor visurilor sale de copilă. Dacă va trebui să recunoască vreodată că nu-loc aici, va fi un dezastru.

– Ei bine? a întrebat brusc Maurice, închizând bariera în spatele nostru. Vă tentează?

– S-ar spune că este un castel fermecat. Nu corespunde gustului meu, dar trebuie să-i placă Sylviei. Dacă se înrudește cu bătrâna doamnă Fercombe, probabil este în al nouălea cer.

– Dacă? a reluat repede Maurice. Există oare vreo îndoială?

Am ezitat. Nu eu eram cea care să sublinieze fragilitatea pretențiilor Sylviei. Cum remarcase foarte just Kenneth, n-aveam nicio dovadă cât de mică pentru sau contra acestei eventualități.

– Nu știu, am spus în cele din urmă. Am considerat-o întotdeauna pe Sylvie ca pe sora mea mai mică și nu m-am interesat niciodată de antecedentele adopției sale.

Maurice s-a încruntat și și-a îmboldit calul.

– Din spusele mătușii Thalia, Sylvie este fiica lui Crispin Fercombe. Acum niște ani, s-a certat cu tatăl său și a dispărut, a explicat Maurice fără căldură. Soția sa a cerut divorțul. Fără îndoială, s-a căsătorit cu mama Sylviei.

– Oh!.... Cine este Thalia? Tot o Fercombe?

– Nu. Este o Hazlett și nepoata Cathleenei Fercombe. Ea și cu fiul său Crispin locuiesc aici de douăzeci de ani, de fapt. Ea a condus casa și continuă s-o facă.

Tonul te lăsa să bănuiești că n-avea o afecțiune specială pentru mătușa Thalia. M-am întrebat cum se înțelegea Sylvie cu ea.

– Și dumneavoastră, locuiți de asemenea aici? am întrebat curioasă.

– M-am născut aici. Tata, fiul celui mai mic frate al lui Eduard Fercombe, administra domeniul... și l-am urmat. Voi duce aceste animale la grajd, apoi vă voi însoți în casă.

Și-a angajat calul pe un drum care se afunda printre garduri de arbuști și l-am urmat cu măgarul. Am ajuns într-o curte înconjurată de ziduri și spre care dădeau niște hambare vechi, frumoase. Maurice a chemat un băiat de la grajd, care a alergat să ia calul și apoi l-a ridicat pe Verne, care s-a eliberat rapid și m-a luat repede de mână, cu încredere.

– S-ar spune că ați făcut o cucerire, a remarcat Maurice, critic. Bună cu copiii și cu animalele... ce le oferiți persoanelor în vârstă?

– Nu sunt obișnuită cu ele.... decât în calitate de bibliotecară. De ce?

– Ar fi interesant de observat reacția surorii bunicului față de dumneavoastră.

– Există puține șanse s-o văd, nu-i așa?

A ridicat din umerii lați și a deschis o ușă într-un zid.

– N-are rost să facem o intrare oficială. Vom pansa copilul în aripa noastră, apoi voi merge s-o caut pe Sylvie. I s-a dat cea

mai frumoasă cameră de oaspeți, în partea de castel rezervată mătușii Thalia.

– Așadar, casa este împărțită pe bucăți?

– Dacă n-ar fi așa, cum ar fi oare suportabilă această instalare patriarhală? Ne întâlnim toți la mese, în aripa principală.

Ne-am angajat pe o alee pavată, traversând o peluză, până la o scară care ajungea la unul din turnuri. Maurice a trecut în față, pentru a deschide o ușă împodobită cu vitralii.

– N-are rost s-o alertăm pe Mary.... sora mea, a spus foarte încet. Acum, nu se știe niciodată ce-i poate retrezi teama....

Am încuviințat cu un semn din cap. Cu Rusty sub braț și cu mâna copilului în a mea, l-am urmat pe Maurice de-a lungul unui culoar dat cu ceară, până la un vestiar mare.

Dacă socoteam impermeabilele și mantalele de ploaie atârinate pe pereți, aflam pe numărul celor care le foloseau. L-am așezat pe Verne pe un taburet, dar nu mi-a lăsat mâna.

– Oare o să mă doară?

Maurice deschise un dulap în perete. Pe etajere erau aranjate flacoane, vată, feșe, câteva medicamente simple.

– Serviți-vă, a spus Maurice. Și tu, copile, curaj! "Oare o să mă doară?" Parcă-l aud pe unchiul tău, Cris!

Buzele lui Verne au început să tremure.

– Nu, am spus cu siguranță, n-o să te doară, dimpotrivă.

Mi-am eliberat mâna și am examinat conținutul dulapului.

– Eu folosesc de obicei alcool, a remarcat Maurice.

– Bănuiesc, dar nu văd necesitatea de a suferi, când un antiseptic mai puțin brutal poate face la fel de bine. Voi curăța plaga cu apă oxigenată și voi aplica apoi o pomadă cicatrizantă....

– Cum vreți, este pacientul dumneavoastră! a replicat ironic.

L-am pus jos pe Rusty și mi-am spălat mâinile la chiuvetă. Săpunul cu fenol dovedea că bărbatul care-l folosea nu credea în necesitatea de a se spilcui. Judecând după aspect, era extrem de sever. Pielea sa avea aspectul patinat al aramei. Era doar cu puțin mai deschisă decât cizmele de călărie.

Mi-am surprins imaginea feței în oglinda de deasupra chiuvetei. Am fost mirată de culoarea caldă pe care aerul mării o dăduse pielii mele de culoare deschisă. Chiar și ochii păreau mai luminoși și de un căprui mai intens. Părul, ciufulit de vânt, avea toate nuanțele toamnei. M-am surprins gândindu-mă că scurtul meu contact cu acest loc extrem de viu și de colorat îmi pusese, pe moment, tenul în evidență.

Apoi, am surprins imaginea lui Maurice. Părul negru, des, sprâncenele întunecate, pielea bronzată, trăsăturile aspre, formau un contrast uimitor cu imaginea mea. Departe de a diminua ceea ce fiecare dintre noi avea seducător, o accentua.

Am întâlnit zâmbetul ironic al lui Maurice și am avut impresia că mi-a citit gândurile. M-am întors spre prosopul de

șters pe mâini și tâmpilele îmi zvâcneau. N-am cunoscut niciodată acea conștiință tulburată de prezența unui bărbat și mi-am înțeles cu greu reacția. Poate venea din faptul că Maurice era foarte energic. Nu era frumos și cu siguranță nici seducător, dar avea o personalitate accentuată și o siluetă superbă.

— Formăm un cuplu frumos, a subliniat fără căldură. Sunteți înaltă pentru o femeie. Părul dumneavoastră are culoarea pădurii, toamna.

— Mulțumesc. În general, trec drept roșcată și sunt întrebată ce folosesc pentru a ajunge la această nuanță de "marmeladă de portocale", am răspuns pe un ton degajat. Sunteți un bărbat înalt. Toți cei din familia Fercombe sunt la fel de bruneți ca dumneavoastră?

N-am avut intenția să spun aceste cuvinte. Mi-au venit pur și simplu în minte că dacă el și cu Sylvie se presupunea că sunt veri, chiar nu era nici umbră de asemănare între ei.

— Ramura Hazlett este foarte blondă. Unchiul Crispin și fiul mătușii Thalia seamănă și unul și celălalt cu sora bunicului, mi-a explicat. Ca și sora dumneavoastră adoptivă. Oare de ce naiba a fost adoptată? Cu o bunică bogată, care nu-și dorea decât să aibă o nepoată, n-are niciun sens.

N-avea nici pentru mine, dacă Sylvie era fiica lui Crispin Fercombe și dacă Ruth cunoscuse originile amantului său.... Ori, trebuia să știe dacă își concepuse copilul cu Fercombe....

deoarece îmi spusese că era un bărbat căsătorit. Poate Sylvie se născuse înainte ca el să fie divorțat. Chiar și în acest caz, ar fi fost logic ca Ruth să ceară ajutor familiei Fercombe. Oare de ce n-o făcuse? Din mândrie, sau din dezamăgire? Sau pentru că tatăl Sylviei era un Fercombe?

Maurice mă observa cu atenție. M-am aplecat spre genunchiul copilului.

– Poate s-au certat, am spus evaziv. Vorbesc despre părinții Sylviei.

– Doar dacă cineva n-a făcut vreo treabă scandalosă. O cred pe mătușa Thalia capabilă de orice.

– Ea este cea care a luat legătura cu Sylvie și a adus-o aici, nu-i așa?

– Da. Din cauza fiului său, se pare.

N-am înțeles despre ce vorbea și n-am îndrăznit să pun întrebări. Înainte de a auzi versiunea Sylviei asupra evenimentelor, cu cât vorbeam mai puțin, cu atât era mai bine. Dacă visurile sale erau foarte fondate, nu voiam să fiu eu cea care le pune în primejdie.

Maurice a rămas tăcut și nemișcat în timp ce am curățat plaga. I-am vorbit lui Verne, pentru a-i distra atenția, povestindu-i despre prietenia dintre Rusty și papagal, ceea ce i-a captat interesul. Nu știa că o pasăre poate vorbi și voia să știe ce spunea Joey.

Când i-am răspuns la întrebări, mi-am amintit fraza ciudată

rostită de Joey. "Este un demon...." s-ar fi potrivit foarte bine lui Maurice. Evident, exista un conflict între mătușă și nepot.... Oare de ce intrase Sylvie în toată această poveste?

– Treabă de profesionist, a comentat Maurice, aprobator, când am bandajat genunchiul copilului. Presupun că nu v-ați gândit să vă schimbați ocupația?

– Ce vreți să spuneți?

– Că v-am putea folosi foarte bine aici, domnișoară Romira Brompton. Singura persoană care se poate ocupa de Verne și de mama sa este, în afară de mine, bătrâna doică a familiei, Nanny. Se apropie de optzeci de ani și nu mai are mintea limpede. Ar fi o binecuvântare.

– Mulțumesc, am spus, puțin descumpănită. Totuși, n-am nimic de-a face cu o asistentă de familie. Sunt bibliotecară.

– Calificată?

– Întru totul.

– Perfect.

– Fără falsă modestie, iată ceva reconfortant, a remarcat cu ironie. Fratele bunicului și tatăl său au colecționat amândoi cărți la întâmplare, ca amatori. Probabil există câteva ediții originale de valoare în lot, dacă se ține cont de cataloagele vechi, dar unele opere par să se fi rătăcit. Avem nevoie de cineva competent pentru a face ordine. Ce-ați spune de asta?

– Îmi oferiți o slujbă? am întrebat uimită.

– Vedeți vreun inconvenient?

L-am privit dezorientată.

– Este o propunere absurdă. Nu știți nimic despre mine. Și apoi, am deja o slujbă interesantă și care-mi convine, într-o bibliotecă din Londra.

– Știu să apreciez oamenii la justa lor valoare.... și sunteți ce-mi trebuie, a spus cu o voce rece. Cu idei clare, incapabilă de intrigi, omenoasă și curajoasă. Cu umor, cu bun-simț... Este o analiză bună a caracterului dumneavoastră?

– Nu vă așteptați să vă răspund, nu-i așa? am protestat. Mi se pare că trageți concluzii foarte repede. Este oare o mică demonstrație a modului în care vă angajați personalul? Dacă da, trebuie să fi avut surprize neplăcute. Nu poți judeca pe cineva într-o jumătate de oră.

– Totul depinde de persoană. Cu niște ochi ca ai dumneavoastră, ascunzi puține lucruri. Sunt gata să-mi încerc norocul. Dar dumneavoastră?

I-am întâlnit privirea și am simțit din nou tâmpilele zvâcnind. Era ceva în acest bărbat.... o forță de atracție aproape magnetică. O recunoșteam, dar eram foarte hotărâtă să lupt împotriva ei.

– Nu se pune problema, am spus, în defensivă. Îndată ce voi vorbi cu Sylvie, mă voi întoarce la Londra. Am niște angajamente...

– Sentimentale?

– Am impresia că asta nu vă privește.

– De unde știți? Dimpotrivă, s-ar putea să mă privească. N-ați venit aici din întâmplare.

– Nu, am venit să-mi văd sora, am replicat, ignorând intenționat subînțeleșurile. Vreți să aveți amabilitatea de a o anunța?

– Foarte bine, a încuviințat ridicând din umeri. Intrați în salon și mă voi duce s-o aduc. Vă previn totuși că sunt încăpățânat ca toți cei din familia Fercombe. Dacă este omeneste posibil să vă păstrez aici, o voi face.

Nu vom ajunge la asta. Am tras concluzia că era fie puțin dezechilibrat, fie dezorientat, dar nicio eventualitate nu mă mulțumea. Chiar într-un loc izolat ca acesta, trebuia să se poată găsi cineva care să se ocupe de copil și de sora sa, cât și pentru a rânduî bibliotecă. Era suficient să dea un anunț și să ofere garanții adecvate. Nu putea să nu știe asta. Maurice nu era un bărbat depășit de evenimente, departe de asta. Era un caracter puternic, voluntar, ieșit din comun. Dacă era un Fercombe, probabil nu-i lipseau banii și putea astfel să angajeze genul de personal de care avea nevoie. În consecință, de ce oare pusese ochii pe mine?

M-a condus într-o încăpere situată în turn și ale cărei ferestre dădeau spre lac, apoi, fără o vorbă, m-a lăsat acolo. Am aruncat o privire curioasă în jur. Erau acolo mobile de valoare, dar pe ansamblu, dădea impresia de abandon. Lemnul trebuia întreținut și perdelele, ca și tapiseriile cereau să fie periate,

deși nu erau chiar pline de praf. Niște clopoței fuseseră puși fără artă într-o cupă de argint, care cerea să fie curățată, iar ghivecele cu ciclame care împodobeau fereastra aveau nevoie să fie stropite. Pe scaunul capitonat din apropierea ferestrei, zăceau niște jucării, cât și niște cărți deteriorate și reviste vechi.

Însuși copilul dădea impresia că este neglijat. Părul negru era prea lung pe frunte și pe ceafă. Când și-a scos bluzonul, am văzut că puloverul era ros la coate. Șosetele erau murdare de noroi, la glezne.

M-am așezat lângă fereastră și el s-a cocoțat lângă mine. Și-a pus mâinile pe genunchii mei și a atîntit asupra mea o privire cu o expresie atentă și curioasă în același timp, care nu era cea a unui copil.

– N-ai să pleci, nu-i așa? a întrebat cu speranță.

– Am venit doar pentru astăzi, dragul meu. Diseară, trebuie să mă întorc acasă.

– De ce? De ce nu rămâi? Ești mai drăguță decât celelalte mătuși. Și-l vreau pe Rusty. Vreau să-l păstrez pe Rusty, a insistat.

Rusty făcea turul încăperii, adulmecând, inspectând. Auzindu-și numele, alergă spre noi și-mi sări pe genunchi.

– Rusty nu va fi fericit fără mine și fără Joey, i-am explicat cu amabilitate. N-ai alt animal în afară de măgarul tău?

A scuturat trist din cap.

– Nanny spunea că animalele dau de lucru și că are deja

prea mult.

– Pisicile nu sunt foarte incomode.

– Nu-mi plac pisicile. Are mătușa Thalia. Umblă peste tot. Zgârie, suieră și sar la mine. Unchiul Maurice spune că i-ar plăcea să le ucidă. Sunt crude, omoară păsărelele și le lasă cadavrele în grădină. Nu-mi plac cadavrele....

Vocea i-a devenit o șoaptă. L-am bătut pe mâini cu afecțiune. Era prea emotiv pentru vârsta sa. Se înfioră și își ascunse fața la umărul meu. Poate trăia prea mult singur. Oare ce avea mama sa încât o împiedica să-și învingă temerile de copil? O voi întreba pe Sylvie.

Ușa se deschise și Maurice intră zâmbind ușor.

– Îmi pare rău, n-aveți noroc.

Nu părea deloc de izolat.

– Sylvie este la Plymouth pentru toată ziua, cu Cris și cu mătușa Thalia. Dacă țineți s-o vedeți, va trebui să așteptați seara.

Capitolul 4

– Mi se pare că nu sunteți ușor de descumpănit, a spus Maurice, ca și când aprecia această calitate. În profesia dumneavoastră, întâlniți cu siguranță tot felul de persoane.

– Da.

– Unii sunt ciudați?

– Da, puțin.

– În acest caz, n-ar trebui să fiți derutată de mătușa Cathleen. Poate fi de o candoare extraordinară....

S-a întrerupt și s-a încruntat.

– Inima îi este foarte fragilă, dar refuză să fie tratată ca o bolnavă. Suntem obligați să-i satisfacem toate capriciile. Ține din scurt familia de aproape șaiszeci de ani și nu putem spera să abdice acum.

– Îmi închipui.

– Este o situație delicată. Sora mea a fost întotdeauna timorată și mesele în familie sunt o adevărată corvoadă pentru ea, dar dacă nu coboară, mătușa Cathleen este ofensată. Este rău pentru bătrâna doamnă să se enerveze și la fel de rău pentru Mary să se lase bruscată. Sora mea n-ar trebui să rămână aici, dar nu este în stare să se instaleze singură în altă parte.

– Sora dumneavoastră este văduvă?

– Nu. Soțul său este inginer. Construcțiile pe care le dirijează îl obligă la numeroase deplasări. Pe moment, este în Scoția. Vă întrebați poate de ce Mary nu este lângă el? Nu vă pot răspunde. Mi-ar plăcea și mie să știu. Ceva a intervenit între ei.... Dar Mary ține pentru ea. Nu l-a mai văzut de patru luni.

– N-a venit când a avut accidentul?

– Nu. Dacă sora mea ar fi vrut, m-aș fi dus să-l aduc, dar numai la această sugestie își iese din fire. Evident, este nefericită, dar are încăpățânarea celor din familia Fercombe.

Apoi zâmbi.

– Ce vă spun, nu vă prea incită să rămâneți.... sau dimpotrivă? Dacă nu mă înșel, sunteți dintre acele femei cărora le place să facă ordine acolo unde lipsește. V-ar plăcea oare să luptați împotriva dezordinii înconjurătoare?

– Mi-e teamă că-mi depășește competențele. Dacă judec după cele ce mi-ați spus, este o căsuță ciudată!

– Adjectivul este slab. Așteptați-mă o clipă, trebuie să încerc s-o conving pe sora mea să coboare la prânz.

M-a lăsat în picioare, cu Verne și cu Rusty, într-un hol mic rotund și a urcat scara curbă câte două trepte odată. Am încercat să mă pregătesc pentru ceea ce credeam că va fi o încercare pentru mine. Mi-ar fi fost greu să refuz invitația lui Maurice la prânz. Chiar dacă aș fi găsit un han în sat, nu m-aș fi putut întoarce la castel mai devreme de două zile. Nu vedeam altă soluție decât să aștept întoarcerea Sylviei. Cu cât aflam mai multe despre această familie, cu atât eram mai îngrijorată pentru ea. Trebuia să aflu neapărat chiar de la Sylvie care erau raporturile ei cu aceste personaje ciudate. Societatea bătrânei doamne bolnave și tiranice, misterioasa mătușă Thalia, nefericita Mary, trebuie să fi temperat bucuria pe care o simțise Sylvie fiind acceptată ca un membru al familiei. Trebuie să fi pus la socoteală, fără îndoială, pe Maurice și pe vărul Crispin.

Când Maurice coborî, își ținea ferm sora de braț și o conducea ca pe o somnambulă.

Era o femeie slabă, palidă, cu părul aproape la fel de închis la culoare ca al lui Maurice, dar cu trăsături mai fin cizelate. Ar fi fost suficient ca fața să-i fie ușor colorată pentru a fi frumoasă. Văzând-o astfel, am înțeles cu un fel de teamă de ce o comparase Verne cu o moartă. Se sprijinea fără vlagă de Maurice și se mișca de parcă era în transă. Rochia verde, croită clasic, flutura în jurul ei ca și când slăbise considerabil de când o cumpăraseră iar nasturii nu erau trecuți prin butonierele care

le erau destinate.

Când Maurice ne prezentă, mă privi scurt și indiferent, iar buzele palide rostiră slab niște cuvinte de bun venit.

– Mamă... a spus Verne, privește câinele ăsta mic. Se numește Rusty. În casa sa este și o pasăre... o pasăre care vorbește.

Mary întoarse o privire distantă spre copilul care-l ținea mândru pe Rusty de lesă.

– Da, a spus cu o evidentă lipsă de interes, văd.

– Nu l-a plăcut pe Neddy. L-a lătrat, Neddy s-a cabrat și am căzut pe genunchi, a continuat Verne. Noua mătușă l-a curățat și l-a pansat.

– L-ai călărit pe Neddy?

Sprâncenele ei mătăsoase și perfect arcuite se împreunară, amintind o mimică familiară a lui Maurice. Se întoarse spre fratele său:

– Aș vrea să nu-l mai iei cu tine, nu este talentat la echitație.

– Învată. Cum l-aș putea lua cu mine altfel, decât pe măgar? Am de parcurs distanțe mari.

– Atunci, lasă-l aici.

– Deja este prea singuratic. Are nevoie de cineva care să vegheze asupra lui. Am încercat s-o conving pe domnișoara Brompton să accepte această slujbă.

– Cine este? O altă protejată a unchiului Crispin? întrebă Mary cu un licăr de curiozitate. Mătușii Thalia îi va fi greu să

aleagă un câștigător. Poate-i va lăsa această grijă lui Crispin, ce crezi?

– Se pare că alegerea s-a stabilit asupra Sylviei. Domnișoara Brompton n-are nicio legătură cu mătușa Thalia. Este fiica celor care au adoptat-o pe Sylvie, explică Maurice. Nu este o Fercombe și, deocamdată, nu-și dorește deloc să facă parte din familia noastră fericită.

– Dacă are puțin bun-simț, se va ține de această hotărâre.

Vocea îi exprima o amărăciune sinceră.

– Credeam în acest loc ca un paradis.... dar este plin de șerpi.

– De ce rămâneți aici? nu m-am putut stăpâni să întreb.

– Odată ce veninul lor îți intră în sânge, nu mai pot face prea multe împotriva ta, a remarcat cu indiferență.

– Mamă, ce este un șarpe? întrebă Verne, ațintind asupra ei privirea ochilor rotunzi și temători. Este ca viperele? Nu-mi plac viperele.

– Da, așa este.

S-a încruntat din nou.

– Știi că nu trebuie să atingi niciun șarpe, nu-i așa?

– N-o voi face, mamă, nu-mi plac șerpii. Îmi plac câinii mici. Oare de ce nu pot avea un câine mic?

– Nu mă necăji cu asta. Știi că mătușa Thalia nu vrea câini în jurul prețioaselor sale pisici.

– Dar, mamă, nu-mi plac pisicile....

Mary n-a răspuns. A oftat ca și când o obosea să vorbească. Maurice a condus-o spre o ușă cu geamuri. Oftatul lui Verne a fost ca un ecou al celui al mamei sale. Exprima înfrângere și impresiona, fiind neașteptat la un copil atât de mic. Mi-am pus o mână pe umărul lui, cu un gest afectuos. A prins-o imediat și degetele sale le-au strâns pe ale mele.

Am traversat un hol mai mare, cu o scară dublă și o galerie gotică superbă, în stejar vechi.

Maurice a deschis o ușă și s-a dat într-o parte pentru a ne lăsa să intrăm.

– Ați întârziat, exclamă o voce plăpândă și caustică. M-ați făcut să aștept....

– Îmi pare rău, mătușă Cathleen, a spus imperturbabil Maurice. Avem o vizitatoare. Ți-o prezint pe domnișoara Romira Brompton, sora adoptivă a Sylviei.

M-a condus de-a curmezișul sufrageriei mari lambrisate cu stejar. Pe pereți erau agățate tablouri în ulei, cu rame masive, aurite. O mică doamnă bătrână era așezată în capul unei mese lungi aranjată după moda veche, cu o față de masă din damasc alb și unde șervețelele stăteau țepene în pahare de cristal. Părul alb ca zăpada era ridicat deasupra capului înălțat cu semeție. Mi-a întins o mână mică, albă ca hârtia și încărcată cu inele, cu un gest care părea că mă invită să mă aplec și s-o sărut.

Am atins degetele fragile și am murmurat:

– Bună ziua, doamnă.

Ochii albastru-verzi ca cei ai Sylviei erau înfundați sub sprâncenele dese, deschise la culoare, dar extrem de pline de viață.

– Nu ești o Fercombe, a declarat cercetându-mă, doar dacă nu ți-ai vopsit părul. N-am avut niciodată în familie roșcate.

– Nu, am recunoscut, nu sunt o Fercombe. Tata a fost doctorul Robert Brompton. El a adoptat-o pe Sylvie, când era bebeluș.

– Ceea ce, evident, a fost inutil. Exista întotdeauna un loc aici pentru fiul meu și oricare din copiii săi. Sylvie ar fi trebuit să ne fie adusă. Mama dumitale n-avea dreptul să și-o însușească pe nepoata mea, a spus cu severitate. Ia loc, tânără fată. Nu ezita.

Mi-a arătat scaunul care se afla la dreapta sa. Maurice l-a tras pentru mine, cu un gest ceremonios și ironic, apoi a luat loc în fața mea. Verne s-a urcat pe un scaun care se afla alături de al meu. Mary se instalase deja lângă fratele său.

Doamna Fercombe a făcut un gest nerăbdător spre o servitoare înaltă și osoasă, care stătea lângă măsuta cu tacâmuri și veselă.

– Ei bine, Georgette? Știi că nu-mi place să aștept.

Servitoarea se apropie de masă și ne servi o supă de ciuperci. Ajutoarea sa ne-a întins un coșuleț de argint cu crutoane. Doamna Fercombe a început să-și mănânce supa ca

o pisică flămândă. Mary a luat câteva linguri apoi s-a oprit, ca și când obosea mâncând. Verne a ales ciupercile și și-a garnisit cu ele marginea farfuriei. Doamna Fercombe i-a aruncat o privire dezaprobatore.

– Ce faci? a întrebat.

– Nu-mi plac ciupercile, a răspuns băiețelul cu o voce plăpândă.

– Trebuie să mănânci ce se servește. Mama ta nu te-a învățat?

Buzele lui Verne au început să tremure.

Maurice a intervenit, cu o voce glacială.

– Nu tuturor le plac ciupercile, mătușă Cathleen. Nu-l certa pe copil. Ca oricare dintre noi, are dreptul să aibă propriile gusturi.

Am fost fericită că a intervenit în favoarea copilului, dar ar fi trebuit ca mama lui Verne să-i ia apărarea. Nu i-am înțeles atitudinea. Îi era oare indiferent că fiul său era speriat, neglijat și, după toate aparențele, confruntat cu lucruri care nu-i plăceau?

– Întotdeauna ai acceptat capriciile surorii tale, a aruncat doamna Fercombe întorcându-și privirea spre Mary. Stai dreaptă, Mary, și încetează să faci mofturi.

Mary nu s-a mișcat. Parcă nici n-a auzit. Bătrâna doamnă și-a terminat supa, apoi s-a întors spre mine, cu un fel de iritare.

– Ce crezi oare despre o femeie care nu este nici măcar în stare să-și păstreze soțul? Ai lăsa un bărbat să te părăsească?

– Depinde de bărbat. Poți fi fericită dacă nu mai vezi anumiți bărbați, am răspuns sincer.

Doamna Fercombe a strâns din buze.

– Nu cred în căsătorii destrămate. Când ești unit "la bine și la rău", îți respecti cuvântul.

– În caz că nu este eliminat partenerul nedorit? a replicat Mary ridicând capul cu un fel de provocare disperată. Oare ai fi preferat să-l înec pe Lister în lac, mătușă Cathleen?

Obrajii bătrânei doamne s-au îmbujorat.

– Este de gust foarte prost, Mary. Detest să se glumească pe seama dramelor din familie. Vărul tău, Cris, a suferit îngrozitor când și-a pierdut tânăra soție.

– A înecat-o, a spus Mary cu răceală.

– Cum îndrăznești să faci o acuzație atât de crudă și de nedreaptă?

Ochii doamnei Fercombe au strălucit amenințător.

– Cris și Jane erau pe deplin fericiți.

– A murit la momentul potrivit pentru el, după ce și-a moștenit tatăl, a continuat Mary.

– Mary!

Bătrâna doamnă a bătut din palme cu o mânie stăpânită.

– Încerci să mă provoci, dar n-ai să-ți atingi scopul. Dacă ești incapabilă să te porți corect, părăsește încăperea.

– Cu plăcere.

Mary s-a ridicat încet, rezemându-se de spătarul scaunului.

– Ce păcat că nu mă poți închide într-o debara, cum făceai când aveam vârsta lui Verne, nu-i așa?

S-a întors spre ușă și s-a îndepărtat cu pasul lent de automat, care îi era propriu. Maurice s-a ridicat imediat și i s-a alăturat, înconjurând-o protector cu brațul.

– Las-o! Încetează s-o copleșești cu atenții ca pe un copil, băiete! Așază-te și termină de mâncat, a ordonat doamna Fercombe.

– Mă întorc imediat, nu mă așteptați, a răspuns Maurice însoțindu-și sora.

– Un demon tânăr și încăpățânat! a bombănit doamna Fercombe, apoi a agitat clopoțelul care era pus pe masă, la îndemână. Dacă ai intenția să-l iei de soț, tânără fată, renunță! Cu un păr ca al dumitale, nu veți înceta să vă certați amândoi!

– L-am întâlnit pe nepotul dumneavoastră prima dată în această dimineată, am răspuns cât de calm am putut. Am venit s-o văd pe Sylvie și m-a rugat să rămân la prânz.

– I-ai plăcut. Sunt lucruri care se simt. Va trebui totuși să uitate asta, deoarece intenționez să-l căsătoresc cu nepoata mea.

Am simțit un șoc.... un șoc neplăcut. Maurice și Sylvie? Ar fi fost un eșec. Cu siguranță un eșec. Ce aveau oare în comun? Caracterele lor erau incompatibile. Maurice era un bărbat sever, dominator, făcut pentru viața în aer liber, iar Sylvie era

artistă, capricioasă și extrem de feminină. Ea se aștepta să fie adorată, răsfățată de soțul său.... și nu va înțelege un bărbat ca Maurice care, dacă nu mă înșelam, avea o voință de oțel și un temperament pasionat.

– El ce crede despre asta? am întrebat.

– Nu i-am pus întrebarea. Va face ce-i voi spune.... dacă va vrea să continue să se comporte ca și când domeniul i-ar aparține, a replicat bătrâna doamnă. De la moartea tatălui său a făcut pe castelanul, dar asta nu-l face moștenitorul meu. Copilul fiului meu este primul pe listă.

Cele două servitoare se întoarseră cu pulpă de miel cu mazăre și cartofi noi. În timp ce ne serveam, peste încăpere se lăsă tăcerea. Obrajii bătrânei doamne își pierduseră culoarea pe care le-o dăduse indignarea. Brusc, părea foarte plăpândă. Am avut sentimentul că numai voința îi dădea puterea de a se ține foarte dreaptă pe scaunul din lemn sculptat, prea mare pentru ea.

Era evident că avea o autoritate înnăscută și înțelegea să-și guverneze familia până la ultima suflare. Probabil îi părea de neconceput ca cineva să-i țină piept. Oare făcea legea și pentru Maurice? Îl putea obliga s-o ia de soție pe Sylvie?

Era nedrept atât față de Maurice, cât și față de Sylvie să-l pună în fața unei asemenea decizii, am gândit cu ciudă. Dacă Maurice administra domeniul de atâția ani, nu era oare drept să-l moștenească? Era posibil ca Sylvie să fie înrudită cu bătrâna

doamnă.... dar și contrariul era posibil. Ce dovadă avea că era într-adevăr fiica lui Crispin Fercombe? De ce o acceptase doamna Fercombe atât de spontan?

Când servitoarele se retraseră, și-a atinsit asupra mea o privire pătrunzătoare.

– Presupun că te gândești că vă datorez ceva, dumitale și părinților dumitale, pentru că ați avut grijă de nepoata mea, a declarat brusc. O să puneți asta la punct cu oamenii mei de afaceri, dar le voi recomanda să nu cedeze niciunei pretenții exorbitante. Sylvie n-a fost crescută cum aș fi dorit. Mi-a spus că a lucrat la o modistă. Nepoata mea!

– Nu-i face nimănui rău să muncească, doamnă Fercombe. Acum, dați-mi voie să vă spun că părinții mei au murit și că eu n-am nicio pretenție, de niciun fel!

Tonul meu trăda indignarea.

– Dacă fiul dumneavoastră este tatăl Sylviei, de ce n-a făcut nimic pentru mama ei și pentru ea?

– Dacă? Vorbești ca Maurice. Nu există dacă. Sylvie seamănă uimitor cu tatăl său. Aș fi recunoscut-o oriunde. Are ochii și părul celor din familia Hazlett. O copilă adorabilă, a declarat doamna Fercombe cu emfază. Îmi va fi mare mângâiere a bătrâneții.... ea și copiii săi.

N-am știut ce să răspund. Dacă Sylvie nu era nepoata sa, bătrâna va fi extrem de dezamăgită. Dar poate va fi oricum. După ce va trece entuziasmul de la început, va fi oare Sylvie

fericită să trăiască la castel și să aibă copii? Era încă atât de tânără.... În plus, n-avea deloc instinct matern.

Cu siguranță mulțumită că m-a dominat, doamna Fercombe își îndreptă atenția asupra fripturii de miel. Verne își dădea multă osteneală, furculița și cuțitul fiind prea mari pentru mâinile sale mici.

– Lasă-mă să-ți tai carnea, am spus aplecându-mă spre el.

– Te rog, mi-a răspuns cu recunoștință.

– Bietul micuț! a exclamat doamna Fercombe. Ce să poți spera cu un asemenea tată! Strănepoata mea a greșit căsătorindu-se cu un bărbat care nu era de rangul său. O fată care contrariază! Îi găsisem un soț potrivit, dar nu l-a vrut. N-a dorit să-și ia de soț un medic. Acum, nu este soția nimănui..... și este o mamă deplorabilă. Privește părul copilului ăsta!

– Strănepoata dumneavoastră mi se pare suferindă, am făcut remarca. Am crezut că înțeleg că-și revine cu greu după un accident.

– Pe vremea mea, o femeie nu făcea atâtea mofturi pentru o cădere de pe cal. Am avut și eu destul de multe și întotdeauna am urcat imediat înapoi în șa.

M-a străpuns cu privirea.

– Ești oare sclava nervilor, tânără femeie?

– Nu, din fericire nu.

Ușa s-a deschis și a intrat Maurice. M-am simțit ușurată. Mi-a ajuns o mică doză de doamna Cathleen Fercombe. M-am

întrebat din nou cu îngrijorare, cum putea face Sylvie pe nepoata afectuoasă. Nu era obișnuită să satisfacă toanele unei bătrâne doamne autoritare.

Când Maurice era gata să închidă ușa, se auzi un zgomot ușor pe parchet și două pisici mari se strecurară printre picioarele sale. Înainte să am timp să-l iau pe Rusty care dormea la picioarele mele, acesta s-a trezit și a lătrat. Una dintre pisici a sărit pe bufet, cealaltă, un enorm animal roșcat, s-a aruncat asupra câinelui. Verne a țipat speriat. Rusty a scâncit. M-am vârat sub masă, lovindu-mă în grabă la cap. Pisica era cu ghearele scoase. Când l-am luat pe Rusty, mi-a zgâriat încheietura mâinii. Probabil a zgâriat și glezna lui Verne, care a început din nou să țipe.

– Îmi pare rău, a spus Maurice împingând cu piciorul pisica furioasă. Animalele astea blestemate m-au întrecut în viteză. Afară, diavolilor!

– De unde vine câinele ăsta? Ce caută în sufrageria mea? Să fie imediat dat afară! a exclamat doamna Fercombe, bătând în masă. Este o casă civilizată și nu vreau zarvă!

– Civilizată? Nimeni n-ar crede asta. Liniștește-te, mătușă Cathleen. Fără supărare.

M-am ridicat, strângându-l pe Rusty în brațe.

– Îmi pare rău, doamnă Fercombe, nu este vina câinelui meu. Pisica s-a aruncat asupra lui. Îl voi da afară, dacă doriți și binevoiti să-mi permiteți.

– La naiba! Se poate oare lua o masă liniștită aici? Luați loc și nu dați atenție la ce spune mătușa, a declarat Maurice, pe un ton fără replică. Sunteți invitata noastră.... ceea ce se pare că s-a uitat.

– Nu vrei să mi se dea atenție mie, băiete?

Doamna Fercombe a întors spre el o privire strălucitoare.

– Te previn că ai mers prea departe și vei regreta.

– Am mai auzit aceste cuvinte.

I-a adresat unul din zâmbetele sale luminoase.

– Nu te agita. Ar trebui să știi că fac parte din obiectele care nu pot fi scoase din funcție. Chiar și puterea ta irezistibilă este neputincioasă împotriva mea.

Bătrâna doamnă i-a răspuns cu un zâmbet silit și a adăugat:

– Continuă să mănânci înainte să se răcească! Și dumneata, tânără femeie, ia loc, n-am terminat cu dumneata!

Pentru că am ezitat, Maurice a prins pisica furioasă de ceafă și a dus-o până la fereastră, de unde i-a dat drumul afară. Și-a șters mâinile cu batista și s-a întors să se așeze.

Bătrâna doamnă a râs strident.

– Ar fi trebuit să-i lași să se bată. Îmi place să văd zburând blană.

– Știu, dar mă îndoiesc că domnișoara Brompton apreciază să-și vadă câinele atacat cu sălbăticie.

– Ești foarte protector față de ea. De ce nu ești la fel de cavalier și cu frumoasa și tânăra ta verișoară? Am remarcat că o

eviți.

– Sunt un bărbat ocupat.

– Nu destul pentru a nu te învârti în jurul acestei roșcate.

M-a privit bănuitoare:

– Ce este între voi? Dacă-ți imaginezi că o vei lua de soție....

– Încă nu i-am cerut mâna. Dă-mi timp.

A întors spre mine ochii negri în care juca o licărire.

– Jenată?.... Trebuie timp să te obișnuiești cu atmosfera din această casă.

– O cred întru totul, am spus cu convingere.

Bătrâna doamnă a zâmbit slab, apoi a agitat clopoțelul fără să se preocupe de Maurice, care de-abia începuse să-și mănânce friptura de miel și legumele calde încă.

Servitoarele au adus o tartă de coacăze cu frișcă. Totul a fost bun și bine gătit, dar totuși m-am întrebat dacă cineva termina vreodată o masă fără dureri de stomac.

Verne a provocat un nou incident, declarând că nu-i plac coacăzele.

– Meriți să fii ținut o săptămână cu pâine și lapte, afurisit mic, a remarcat doamna Fercombe. Există oare ceva ce-ți place?

– Da, câinii mici, a răspuns Verne aplecându-se să-l mângâie pe Rusty, care se instalase pe genunchii lui. Și-mi place noua mătușă.

– Ceea ce dovedește bunul tău simț, a comentat Maurice.

După ce am mâncat tarta de coacăze, doamna Fercombe a

anunțat:

– Cafeaua o bem în salon.....

S-a ridicat cu un vizibil efort. Maurice i-a oferit brațul. Era o femeie scundă, al cărui cap de-abia ajungea la umărul nepotului său. Mâna albă, cu inele sclipitoare aproape prea grele, se așeză pe brațul viguros. Respira foarte repede, în timp ce mergea încet spre ușă.

I-am urmat, ținându-l pe Rusty în brațe, din cauza pisicii refugiate încă pe bufet și care-și arcuise amenințător spatele. Verne s-a înfiorat trecând pe lângă ea. Nu mă mai miram că adăugase pisicile pe lista lucrurilor care nu-i plăceau, astea erau într-adevăr puțin atrăgătoare.

Salonul era o încăpere foarte frumoasă, care dădea spre aleea care conducea la lac. Covorul era un Aubusson, scaunele acoperite cu satin țesut cu fir în tonuri calde, pe șemineu figurine de porțelan de Chelsea și vase de Sevres; pe mese se aflau o cupă de Wedgwood cu zambile și vase de Waterford cu narcise galbene. Deși ziua era însorită, în șemineul vast ardeau bușteni. Maurice și-a instalat mătușa într-un fotoliu, lângă foc. Cu excepția ridurilor, te făcea să te gândești la o statueta de porțelan, cu eleganta sa rochie neagră, cu guler și manșete de dantelă și părul ca zăpada.

Pe pereții colorați în auriu șters erau agățate tablouri. Evident, unul era cel al lui Cathleen Fercombe, cu vreo cincizeci de ani mai înainte. Fusese frumoasă, dar chiar și în

acea perioadă, fața sa frapa mai mult prin expresia autoritară decât prin farmec și buzele aveau o cută dură. Alături, era portretul unui bărbat care ar fi putut fi Maurice, doar că avea o statură mai firavă. Ochii și părul negru, nasul coroiat, gura fermă, bărbia pătrată ofereau în schimb o asemănare frapantă cu cele ale lui Maurice.

– Soțul meu, a spus doamna Fercombe, ca și când mi-a simțit interesul. Și iată-l pe fiul meu.

Am întors privirea spre portretul pe care mi-l indica. Există o asemănare între acel bărbat și Sylvie, dar era mai ales o problemă de culoare. Trăsăturile erau o îmbinare puțin plăcută ochiului a trăsăturilor părinților săi. Avea nasul coroiat al tatălui, ochii albaștri-verzi ai mamei, buze subțiri și bărbia ascuțită. Era destul de frumos, dar fața sa nu inspira încredere. Ochii erau depărtați și gura trăda o anumită iritabilitate. Mi l-am imaginat certându-se cu acel tată redutabil și plecând, într-un acces de revoltă.

– Era foarte atrăgător și femeile nu-i rezistau, a spus mândră mama sa. Sylvie are farmecul său. Când a părăsit casa, a plecat în America de Sud.... Presupun că acolo s-a născut Sylvie.

N-am răspuns și Maurice mi-a aruncat o privire provocatoare.

– Asta este situația?

– N-aveam decât patru ani când tata a adoptat-o, am răspuns evaziv.

– Tatăl dumneavoastră? Și mama? N-a avut nimic de-a face cu asta? a insistat.

– Mama murise și tata s-a recăsătorit. Cred că mama mea vitregă a vrut s-o adopte pe Sylvie. Nu putea să aibă.... copii.

Era gata să spun alți copii. Mi-am mușcat buza. Sylvie s-a născut într-o maternitate rezervată mamelor necăsătorite, undeva la Londra, sau cel puțin așa cred că am înțeles. Dacă explicația lui Ruth însemna ceva.

Maurice și-a lăsat ceașca și a spus:

– Este ora la care îți faci siesta, mătușă Cathleen, iar eu trebuie să mă întorc la ocupațiile mele. Ce doriți să faceți, domnișoară Brompton? Vreți să mă însoțiți.... sau oile și animalele domestice nu vă interesează?

– Nu m-am apropiat niciodată de ele. Cred că ar fi mai bine s-o aștept pe Sylvie, am spus cu nehotărâre. I-aș putea lua pe Verne și pe Rusty la o mică plimbare.

– Oh, da, te rog, ceru Verne.

S-a ridicat grăbit, apoi fața i s-a lungit.

– Iată o mașină, a spus. Este mătușa Thalia... Acum, n-ai să mai vii cu mine...

– Mai întâi trebuie să vorbesc cu sora mea, apoi, poate voi avea timp să te iau la o mică plimbare, am spus pentru a-l consola.

M-am ridicat și m-am așezat din nou. Aveam sentimentul jenant că Sylvie nu va fi încântată să mă vadă.

Capitolul 5

Ce fericire că-l luasem pe Rusty sub braț, deoarece când s-a deschis ușa, intrară trei pisici torcând în jurul gleznelor unei femei scunde, cu părul cărunt, îmbrăcată într-un taior de tweed.... o femeie ștearsă, căreia de-abia îi acordai o privire. Ochii mi s-au îndreptat spre Sylvie care a intrat în urma sa, cu mâna pusă pe brațul celui mai frumos tânăr care-mi fusese dat să văd vreodată.

Era aproape la fel de înalt ca Maurice, uimitor de blond, auriu chiar, cu niște ochi albaștri strălucitori și trăsături fine și regulate. Sylvie îi zâmbea, privindu-l ca o pisică o strachină cu lapte.

Apoi m-a văzut și zâmbetul i-a dispărut imediat.

– Romira! a exclamat pe un ton îngrozit și surprins în același timp.

– Te așteptam, am răspuns scurt.

– Dar... cum m-ai găsit? Cum îndrăznești să vii aici? Nu ți-am scris că nu mai vreau să te văd? a întrebat cu o asemenea agitație, încât mă cuprinseseră din nou temerile. Acum, sunt cu ai mei...

Cunoșteam acest ton strident și provocator... însemna fără doar și poate că se simțea vinovată și prinsă în flagrant delict de abuz de încredere.

Îi venea ușor să mintă, dar mințea prost. Când i se desfășurau în față dovezile fabulațiilor sale, se refugia în proteste copilărești: "Nu este adevărat! N-am făcut asta! Îți spun că n-am făcut eu!"

– Cine este, scumpo? a întrebat bărbatul cu părul blond bătând-o pe mână cu un gest de proprietar. O fantomă apărută din trecutul tău?

– Este Romina Brompton, ți-am vorbit despre ea, a răspuns Sylvie. Nu știu ce face aici.

– Am venit să mă asigur că te simți bine, Sylvie. Eram îngrijorată.

– Mă simt foarte bine... așa că poți pleca. N-ai nimic de făcut aici.

– Ce primire fermecătoare din partea unei surori, a remarcat ironic Maurice, foarte aproape de mine. Cine a spus: "Recunoștință, recunoștință..... ce vorbă fără rost!"

– Dickens, mi se pare, am răspuns reflex. Nu că m-aș fi

așteptat....

– Sper! După toți anii aceștia în care am fost ținută departe de adevărata mea familie... frustrată de moștenirea mea, a continuat Sylvie, acuzator. Tratată ca un nimic... și trebuia să fiu mulțumită de viața pe care o aveam... în timp ce toate astea mă așteptau.

– Draga mea copilă!

Doamna în tweed a întors spre ea o privire cu o notă de reproș.

– Ce se întâmplă? Este vreuna din prietenele tale?

– Este Romira, a declarat Sylvie, ca și când vorbea despre un cadavru descoperit într-un dulap. Nu înțeleg cum m-a găsit. Am scris ce mi-ai dictat, mătușă Thalia, nimic mai mult.

– Mult zgomot pentru nimic, draga mea. Ce faci, domnișoară Brompton? a întrebat calm Thalia. Este o adevărată surpriză. De ce nu ne-ai anunțat venirea dumitale?

– N-am fost sigură că o găsesc pe Sylvie aici. Mi-am încercat norocul.

Mi-a zâmbit destul de amabil, dar acel zâmbet nu i-a luminat privirea care era cea mai rece și mai cenușie pe care o văzusem vreodată.

– Ai sosit la timp pentru a sărbători evenimentul cu noi, a spus cu o voce mieroasă. Sylvie s-a logodit cu fiul meu. Iată-l pe Crispin....

După tonul său, aproape m-am așteptat ca o fanfară să-i

acompanieze prezentarea. Bărbatul blond s-a înclinat și pe buze i-a apărut un zâmbet perfect. Era cu adevărat o simfonie în aur. Chiar și pielea sa avea o nuanță de ivoriu patinat. Costumul gri-deschis era aproape prea bine croit și cravata exact în același ton. De la cămașa de mătase la pantofii bine lustruiți, era anormal de frumos și imaculat, ca un manechin într-o vitrină.

– Felicitări, Cris, a spus ironic Maurice. Lucrezi repede!

– Privește!

Sylvie a întins degetul arătător stâng, mișcând mâna pentru a face să scânteieze diamantul care-l împodobește.

– Privește, Romira. L-am ales de dimineață. Nu este minunat?

– Da.

– Foarte bățator la ochi, a adăugat Maurice. Trebuie să-ți fi făcut o gaură în buget, bătrâne, dar se pretinde că un diamant este un bun plasament.

– În acest caz, mai ales, este cel mai bun care există, a spus cu amabilitate Crispin.

Sylvie a rămas agățată de brațul său, ca pentru a căuta protecție. De cine? De ce? De mine, cu siguranță. Nu putea crede decât că am venit cu intenția să stric totul. De ce oare mă privea cu mânie și provocare?

Purta un costum pe care nu-l cunoșteam. Materialul părea suplu și culoarea era albastru-verde plăcut, puțin mai

pronunțată decât cea a ochilor săi. Era de o simplitate costisitoare și o făcea să pară extrem de tânără, prea tânără pentru a avea un inel atât de bătător la ochi. Oare era atât de fericită, atât de acasă, cum încerca să mă facă să cred? Sau continua să trăiască într-o poveste pe care și-o imaginase devenind realitate? Oare primejdia mișcărilor contrarii care străbăteau cele mai adânci ascunzători ale acestei familii dezbinată, chiar îi scăpa Sylviei.

– Sylvie! Thalia!

Vocea doamnei Fercombe era extrem de stridentă.

– Ce-i povestea asta cu diamantul? Îmi ascundeți ceva?

– Evident, nu, scumpă mătușă Cathleen. Tinerii aceștia au venit imediat să-ți aducă la cunoștință vestea minunată, a explicat Thalia cu o voce liniștitoare. Sylvie, draga mea, arată-i bunicii tale ce ți-a dăruit Cris:

Privirea pe care i-a aruncat-o fiului său echivala cu un cot de încurajare. Acesta a răspuns trăgând-o pe Sylvie până la fotoliul bătrânei doamne care stătea foarte dreaptă, cu mâinile prinse de brațele fotoliului, albe de cât le strânsese.

– Privește, bunico! Nu este somptuos? a întrebat Sylvie făcând să scânteieze piatra sub ochii Cathleenei Fercombe. Mă voi căsători cu Cris. Nu este o veste bună?

– Pentru mine da, a afirmat galant Crispin. Acum n-o voi mai pierde, mătușă Cathleen. Este aici de-a binelea.

– La bine și la rău, mi-a șoptit Maurice la ureche. Din

nefericire, în familie nu sunt respectate contractele proaste. Nu credeți că tânărul Crispin a acționat puțin prea repede? Dacă pretențiile Sylviei nu sunt fondate, se va eschiva cu mai multă rapiditate decât eleganță.

– Adevărat? am întrebat întorcându-mă să-i întâlnesc privirea. Oare ce căutați să mă faceți să înțeleg? Este o amenințare?

– Mai mult un sfat prietenesc. Dacă vă preocupă binele Sylviei, cum cred, convingeți-o să-și înfrâneze puțin entuziasmul. Există o tendință de accidente în familie.

– S-ar crede...

Am tăcut, vocea doamnei Fercombe auzindu-se brusc foarte tare.

– Nu vreau asta! Auziți? Nu este ce am prevăzut pentru Sylvie, și mă opun. Scoate imediat inelul ăla, copila mea. Am spus, imediat!

– Dar de ce, bunico? Credeam că vei fi mulțumită. Nu te supăra. Sunt atât de fericită... atât de îndrăgostită, a protestat cu candoare Sylvie.

– Oh, ei drăcie! a murmurat Maurice apropiindu-se de grupul care se afla lângă șemineu... Haide, mătușă Cathleen, nu-ți ieși din fire pentru un lucru atât de mic! Liniștește-te!

Cathleen părea să facă un efort pentru a se ridica. Picioarele mici, încălțate în papuci de catifea neagră băteau podeaua. Cu un gest autoritar și afectuos în același timp, Maurice și-a pus

măinile pe umerii săi, obligând-o să nu se miște.

– Calmează-te, a sfătuit-o. Logodnele nu sunt niciodată decât un dans de încercare. De ce o iei în serios?

– Sunt capul familiei. Sunt stăpână aici... și de asemenea proprietar. Nu vreau să se treacă peste voința mea. Ridică-ți mâinile, băiete! Nu vreau ca nepoata mea să ia de soț un bărbat care n-a fost niciodată bun de ceva.

– Scumpă mătușă Cathleen, nu mai știi ce spui. Ești tulburată. Odihnește-te. Mă voi duce să-ți aduc calmantele, a spus Thalia.

– Du-te și fă ce ți-am cerut, Sylvie! Înapoiază-i inelul acela pretențios! Întreabă-l de asemenea unde a găsit bani să-l cumpere. Dacă nu-ți spune, îți voi explica eu...

Vocea i se frânse, gemu, și ar fi căzut în față dacă Maurice n-ar fi susținut-o.

– Ei poftim! a spus cu severitate, luând-o pe bătrâna doamnă în brațele puternice. Cris, ești un imbecil. Știi că inimaei nu suportă emoțiile. Nu sta cu gura căscată. Telefonează medicului.

Purtând-o pe bătrâna doamnă cum ar fi făcut-o cu Verne, Maurice s-a îndreptat spre ușă. Ceilalți au rămas nemișcați, privindu-l, așa că am alergat să-i deschid ușa.

– Mulțumesc, a spus, mă duc s-o culc.

– Vă pot ajuta? m-am oferit spontan.

– Poate..... Camera ei este prima din capul treptelor.

Am traversat holul și am urcat scările înaintea lui, pentru a deschide ușa care mi-a fost indicată. Dădea în cea mai vastă și mai somptuoasă cameră pe care am văzut-o vreodată. Patul mare cu coloane și draperii de mătase albastre ca cerul părea destinat mai mult unei regine, decât unei bătrâne doamne frave.

– Sunați, a spus Maurice, punându-și pe pat fragila povară și aranjând pernele sub capul cărunt. Comprimatele pentru inimă trebuie să fie undeva....

Am tras de cordonul soneriei de modă veche, care se afla lângă pat, apoi am aruncat o privire pe noptieră.

– Iată un flacon.... Acestea sunt comprimatele?

– Da. Mulțumesc.

A luat flaconul și a scos o casetă pe care a vărât-o cu forța între buzele vinete ale doamnei Fercombe, apoi i-a căutat pulsul.

– Într-una din aceste zile, în timpul unei astfel de crize, va muri. O mare iritare după o masă îmbelșugată ca astăzi, înseamnă să cauți necazul, a continuat privind-o cu îngrijorare. Ei ar fi trebuit să se gândească în loc să se grăbească să-i anunțe vestea bună. Ar fi putut-o face mai cu tact.

– De ce a fost atât de contrariată? La masă, îl apăra pe Crispin.

– Mătușa Cathleen își apăra familia față de toți și împotriva tuturor, dar nu vrea să i se țină piept. Refuză să creadă că au

fost conflicte între Crispin și prima sa soție, Jane... dar nu-i va ceda fără luptă nepoata atât de recent găsită. Mie îmi destinase rolul de Prinț Consort.

– Și vreți să vă căsătoriți cu Sylvie?

– Cu copila aceea? Dumnezeu, nu!

Mi-a aruncat o privire estimativă.

– Fără îndoială, cu dumneavoastră mă voi căsători.

Am rămas cu gura căscată și privirea ațintită asupra lui. Nu zâmbea, părea serios.

– Cine o ia repede acum? am spus pe un ton care se voia degajat, dar fără să reușesc.

– Lucrurile se întâmplă uneori astfel. Până acum n-am regretat niciodată o decizie luată în pripă. Așa am cumpărat cele mai bune vaci... sub inspirația clipei... pentru că le ghiceam calitatea.

– Și credeți că mi-ar plăcea să mă alătur cirezilor dumneavoastră? Să mă consider oare flatată?

– Evident. Nu sunt un judecător prost... și sunteți prima femeie care mi-a plăcut la prima vedere.

Înainte să găsesc o replică destul de înțepătoare, o femeie de vârstă medie, grasuță, îmbrăcată cu o rochie neagră apretată, intră cu pas grăbit în încăpere.

– Oh! Dumnezeu! Oare doamna a avut o nouă criză? a întrebat sufocându-se. Este din cauza tuturor acestor emoții. De ce nu este lăsat în pace acest biet suflet, la vârsta sa? I-ați dat

un comprimat, domnule Maurice?

– Da, Tabby. Desfă-i hainele, medicul nu va întârzia. Cred că va fi necesară o injecție.

Maurice s-a îndepărtat de pat și camerista s-a aplecat asupra doamnei Fercombe.

– Tabby este nepoata bătrânei noastre Nanny și cel mai apropiat sprijin al mătușii Cathleen. S-a obișnuit cu aceste crize.

– N-o va mai duce mult, domnule Maurice, puteți să mă credeți, a spus Tabby dezbrăcându-și stăpâna. Este în toate mințile, dar are inima slăbită ca arcul de la un ceas vechi.

– Nu trebuie să mi-o spui.

– Iar a supărat-o doamna Thalia? a sugerat Tabby. N-are inimă. Socotește că va deveni stăpână aici. Și cine să-i țină piept, în afară de dumneavoastră, domnule Maurice? Doamna Mary a încercat și iată unde a ajuns!

Maurice n-a răspuns. Ochii îi exprimau o oboseală dureroasă. Am înțeles că, oricât de ciudat putea părea, era atașat de bătrâna doamnă tiranică. A afirmat că citea în mine, dar nu era mai capabil să-și ascundă sentimentele. Am înțeles deja că nu era de acord cu Thalia și cu fiul său, că Sylvie îi era indiferentă și că-și proteja cu ardoare sora.

– Un bărbat este dezavantajat, continuă Tabby. Trebuie o femeie pentru a-i ține piept unei femei. Domnișoara Sylvie este o copilă. Cred că mai bine o culcăm pe doamna, altfel ne va

reproșa că l-am lăsat pe doctor s-o vadă pe jumătate dezbrăcată.

– Lăsați-mă să vă ajut, m-am oferit.

– Mulțumesc, domnișoară. Dacă vreți să-i treceți hainele peste cap în timp ce eu o voi ține, o vom putea instala confortabil, a spus Tabby, ridicându-și stăpâna plăpândă ca pe o păpușă.

Bătrâna doamnă respira mai ușor acum și pleoapele clipeau. Când i-am trecut peste cap cămașa de noapte împodobită cu panglici albastre ca cerul și Tabby a întins-o între cearșafurile de pânză fină, de culoare albastru-deschis, a deschis ochii și ne-a privit cu răceală.

– Ce faceți? Nu este ora de culcare și nu vreau să fiu tratată ca o copilă, a protestat. Îți iei prea multă libertate, Tabby!

– Liniștiți-vă, curând medicul va fi aici și vă va da ceva, a spus Tabby pe un ton domol. Ați avut o emoție puternică.

– Ce face oare această tânără fată în camera mea? a întrebat doamna Fercombe, luptând să se așeze. Unde este Maurice?

– Aici, mătușă Cathleen.

În timp ce Tabby așeza pernele la spatele stăpânei sale, s-a apropiat de pat.

– Fii calmă, nu te agita, n-ai niciun motiv.

– Asta este părerea ta? Nu voi exista la nesfârșit, dar atâta timp cât voi trăi, nu voi permite să nu fiu ascultată.

– Bineînțeles, bătrână tirană! Nu vei face niciodată decât

după capul tău, chiar dacă mori, a spus Maurice zâmbind. Haide, încă nu s-a întâmplat nimic teribil.

– Încearcă să mi-o ia pe Sylvie, s-o cumpere cu acel inel ridicol. Trebuie să i-l înapoieze lui Cris. Ai grijă de asta, Maurice.

– Ar fi o greșeală tactică. Fructul interzis devine irezistibil. Amintește-ți reacția lui Mary, când i-ai interzis să-l ia de soț pe Lester. Mai bine nu te împotrivești. Sylvie nu este întru totul copila candidă pe care ți-o imaginezi. Ar fi păcat s-o îndemni să fugă cu Cris.

– Nu vor îndrăzni să se căsătorească fără consimțământul meu.

– În locul tău, nu i-aș provoca, mătușă Cathleen. Ar fi capabili să conteze pe compasiunea ta față de unica nepoată. Dacă ții să aperi interesele Sylviei, ar trebui să mă ajuți s-o conving pe Romira Brompton să rămână. O cunoaște mai bine decât noi pe sora sa adoptivă și știe cum s-o ia.

Doamna Fercombe s-a încruntat. Privirea i s-a plimbat de la Maurice la mine și invers.

– Este adevărat, tânără femeie? Ai influență asupra nepoatei mele?

– Aveam, până la un anumit punct, și v-aș ajuta dacă stă în puterea mea, dar trebuie să mă întorc mâine la Londra. Luni, îmi reiau serviciul.

– De ce?

– Sunt angajată la o bibliotecă municipală. Am plecat la New York datorită unui schimb de bibliotecari și ultima mea săptămână de vacanță se termină. Nu pot să cer o prelungire.

– Totuși, puteți rămâne până luni, a spus Maurice pe un ton decisiv. Două zile întregi...

A fost întrerupt de Rusty, care a părăsit scaunul pe care se culcase pentru a alerga la ușă lătrând.

– Un câine în camera mea? Luați-l imediat, a spus doamna Fercombe cu indignare.

– Este doctorul, a anunțat Tabby. Acum, ar fi mai bine s-o lăsați, domnule Maurice.

L-am recuperat pe Rusty și l-am urmat pe Maurice pe palier. În capul treptelor, ne-am întâlnit cu medicul, cu trusa în mână. Era un bărbat suplu, plăcut, cu niște ochi frumoși, cenușii și tâmples argintii.

– O nouă criză, Maurice? Nu este bine. Oare nu-i puteți asigura puțină liniște? a întrebat cu regret. Își epuizează inima și nu pot s-o întineresc.

– O cunoști pe mătușa Cathleen. Își va juca rolul de cap al familiei până la ultima suflare. Cea mai mică împotrivire o impresionează.

– Iar Mary?

– De data aceasta, nu. Este noua nepoată.

Maurice s-a întors spre mine.

– Este medicul nostru de familie, doctorul Robin Wescott, a

spus. Robin, domnișoara Romina Brompton, ai cărei părinți au adoptat-o pe Sylvie. A ajutat-o pe Tabby să se ocupe de mătușa Cathleen. Este o infirmieră înăscută.

– Este exact ce trebuie aici, a remarcat medicul cu căldură. Cineva care să judece cu detașare și calm. Presupun că n-are rost să-ți mai spun că doamna Fercombe ar trebui să aibă alături o infirmieră calificată?

– Evident, dar se opune. Se teme probabil ca o infirmieră profesionistă să n-o oblige să se cumintească.

– Este o responsabilitate prea mare pentru Tabby, iar mătușa ta agravează starea bătrânei doamne prin săcăielile sale, a continuat Robin Wescott cu un aer posomorât. Sincer, Maurice, trebuie să-ți asiguri ajutorul cuiva, sau nu mai răspund de nimic.

– Încearcă s-o convingi pe bătrâna doamnă, dragul meu! O vei vedea apoi pe Mary?

– Dacă va accepta să mă vadă. Încă nicio ameliorare?

– Nu. De-abia mănâncă, și nu doarme.

– Chiar ai de lucru cu toate aceste femei, a subliniat Robin Wescott cu simpatie. Este timpul să-ți găsești o soție cu care să împarți greutatea!

– Nu este tentant pentru o femeie.

Medicul m-a privit cu atenție, ca și când se întreba dacă eram aptă pentru acest rol.

– O voi consulta imediat, a spus brusc, îndreptându-se spre

camera bătrânei doamne.

– Este un tânăr drăguț, a observat Maurice când am coborât scara. Ar fi trebuit să-mi fie cumnat.

– N-ar fi fost prea în vârstă pentru Mary?

– Are treizeci și nouă de ani și ea douăzeci și șapte. Este o diferență bună. Mary avea nevoie de cineva mai în vârstă, s-o stabilizeze. Și-ar fi dat seama de asta dacă mătușa Cathleen nu i-ar fi îndemnat unul spre celălalt. Acum, este legată de Lester și mult prea încăpățânată să divorțeze.

– Oare are motive să divorțeze?

– Nu vrea să recunoască, dar mă îndoiesc că l-ar fi părăsit dacă n-ar fi avut.

Am ajuns în hol și l-am văzut pe Verne, chircit pe o bancă de stejar. Pisica roșcată zgâria brațele băncii și Verne o pândea cu teamă, ca și când era amenințat de un tigru înfometat.

– Iar animalul acela rău! Șterge-o!

Maurice a bătut din palme.

– Salut, Verne!

S-a aplecat, a luat copilul și l-a cocoțat pe umăr. Verne își aruncă mâinile în jurul gâtului său.

– Este tot ca o moartă? a întrebat cu teamă.

– Mătușa Cathleen? Evident, nu! Este din nou inima. S-a culcat și mâine dimineață va fi bine, a spus Maurice liniștitor. Doctorul Robin este acum la ea. Apoi va veni să bea ceaiul cu noi. Nu este o veste bună?

– La fel și noua mătușă și Rusty? a întrebat Verne, cu fața brusc luminată.

– Firește.

Maurice s-a întors spre mine.

– După ce vom bea ceaiul, vă voi conduce la Taverford, să vă luați bagajele. Pe moment, presupun că doriți să vorbiți cu Sylvie.

– Aș vrea, într-adevăr, dacă pot s-o văd singură.

– Mă voi duce s-o aduc. Duceți-o în aripa noastră, veți fi mai liniștite.

Cu Verne cocoțat pe umăr, s-a îndreptat spre salon. Am simțit din nou curioasa senzație pe care o făcea să apară între noi. Era oare posibil ca înainte de această dimineață să nu fi știut niciodată de existența sa? Aveam sentimentul că-l cunosc mai bine decât pe Kenneth. Dacă voi fi obligată să părăsesc acest loc imediat și să nu mă mai întorc niciodată, îmi va fi greu să-l uit pe Maurice. Avea darul să reducă la zero toți bărbații pe care-i întâlneam până atunci.

Am auzit voci ridicându-se din salon. Oare atât de puțin își dorea Sylvie să-mi vorbească? De ce? Ce motive îi dădusem să se îndoiască de mine? Evident, îi displăcea că venisem... dar o puteam oare lăsa să iasă astfel din viața mea?

Maurice avea în comun cu mătușa sa faptul că nu-i plăcea să i se țină piept. La asta mă gândeam când l-am văzut aducându-o pe Sylvie de braț, ca și când era hotărât s-o pună în mâinile

mele.

– De ce insiști să-mi vorbești, Romira? N-am nimic să-ți spun, protestă Sylvie cu agresivitate. Mătușa Thalia găsește că ai o atitudine curioasă. Vii aici fără să fii rugată și refuzi să pleci când bunica este bolnavă....

– Romira rămâne aici la invitația mea stăruitoare, a spus Maurice, accentuând cuvintele. Este invitata mea și a lui Mary.

Din modul în care vorbea, m-am gândit că ar fi fost mai potrivit ordin, decât invitație, dar n-am spus-o. Dorința de a pleca îmi dispăruse. Acum, aveam sentimentul că eram amestecată în treburile acestei familii agitate și era prea târziu să mă eschivez.

– Încerci doar s-o necăjești pe mătușa Thalia, exclamă Sylvie. Ești un permanent subiect de agitație pentru ea.

– Asta spune? Ei bine, cum zice proverbul, mai bine un dușman recunoscut, decât un dușman ascuns. Cu siguranță, Romira va fi de acord cu mine.

– Romira? Oh, nu ne facem iluzii, Maurice. Ai adus-o pentru a o întărâta pe bunica împotriva noastră, a spus Sylvie, mânioasă. Oare familia Brompton nu mi-a făcut deja destul rău?

– Nu spune prostii! Romira este cea mai bună prietenă a ta... fără îndoială, chiar singura adevărată. Dacă nu-ți dai seama că ceilalți te folosesc ca pe un pion, nimic mai mult, poate va reuși Romira să-ți vâre mințile în capul ăla gol!

I-a dat drumul la braț și ne-a deschis ușa care ducea în turnul său, dar Sylvie a protestat energic.

– Nu voi merge în acea parte a casei! Femeia aia bătrână și îngrozitoare și sora ta care zace, mă sperie! Dacă trebuie să vorbesc cu Romira, n-are decât să vină cu mine în grădină.

Capitolul 6

Soarele continua să strălucească luminos, dar briza se răcorise. Când am coborât aleea, una lângă alta, Sylvie s-a înfiorat. Am privit-o, neliniștită. Buzele îi erau strânse în expresia de revoltă pe care o cunoșteam bine și ochii săi îi evitau pe ai mei cu încăpățănare.

Mergeam pe pietrișul fin, în direcția lacului, printre tufele mari de rododendroni și alți arbuști cărora nu le cunoșteam numele. Mai erau și bambuși, ale căror frunze foșneau în vânt. Pe apa strălucitoare a lacului am văzut lebede de un alb sclipitor. Pe pajiște, dincolo de lac, pășteau niște oi. Era un peisaj liniștit... exprimând prosperitate. Domeniul trebuia să aibă mare valoare. Evident, ar fi fost bani mulți pentru fiecare, după moartea bătrânei doamne, dar se putea oare diviza o asemenea proprietate?

– Ei bine, ce vrei, Romira? a întrebat în cele din urmă Sylvie, fără să mă privească.

– Pur și simplu să mă asigur că te simți bine aici. Era oare necesar să pleci atât de grăbită, fără să-mi spui unde te duceai? Te-ai gândit la emoția pe care o voi simți constatând că ai dispărut?

A avut bunul-simț să roșească de rușine.

– Îmi pare rău. Ți-aș fi spus dacă mătușa Thalia n-ar fi considerat mai cuminte să ne despărțim definitiv. A subliniat că tu n-aveai nicio legătură cu adevărata mea familie...

– Te-am considerat întotdeauna sora mea mai mică. La urma urmei, avem același tată.

– Nu, n-avem nicio legătură. Tatăl meu a fost Crispin Fercombe, a spus în defensivă. Bunica spune că-i semăn enorm.

– Și mama ta? I-ai vorbit despre ea bunicii tale?

– Cum aș fi putut? Nimeni nu știe cine a fost mama. Tata a luat-o de soție după ce a părăsit casa asta.

– Trebuie să-ți spun adevărul, Sylvie, deși i-am promis lui Ruth că n-o voi face. Dacă ar fi putut prevedea ce se va întâmpla, ar fi făcut-o ea însăși. Ruth era mama ta.

– Ruth? Oh! nu, este imposibil. Tata trăia când Ruth s-a căsătorit cu tatăl tău și m-au adoptat.

– Nu știu nimic despre tatăl tău, dar știu că ai fost unicul copil al lui Ruth. Din acest motiv tata a acceptat să te adopte,

am spus, cu compătimire. Totul mi-a fost povestit de el și de Ruth. Ea a cunoscut clipe grele. S-a îndrăgostit de tatăl tău și a descoperit prea târziu că era căsătorit.

– Nu este adevărat! Nu se poate să fie adevărat. Tata a divorțat cu cel puțin un an înainte de nașterea mea. Dacă Ruth ar fi fost mama mea, ar fi luat-o de soție.

– N-a făcut-o. Nici măcar n-a știut că aștepta un copil.

– Nu cred o vorbă din ce spui. Inventezi, ca să strici totul, a protestat violent. S-au putut căsători foarte bine în secret. Ce știi tu?

– În acest caz, după ce s-a căsătorit cu tatăl meu, Ruth ar fi fost bigamă. Nu era genul de femeie care să acționeze astfel. Îmi pare rău, Sylvie. Este o poveste tristă, dar poți să fii sigură că Ruth te-a iubit mult. Desigur, poți să fii fiica lui Crispin Fercombe.... Ruth nu ne-a spus niciodată cine a fost tatăl tău... dar ne-a mărturisit că ai fost concepută în satul Fercombe.

– Încerci să pretinzi că sunt un copil nelegitim? Este rușinos! Nu mai vreau să te ascult. Ești rea și geloasă!

– Legal, ești fiica lui Ruth și a tatălui meu.

– Nu este adevărat. Sunt fiica lui Crispin Fercombe.

– Sylvie, draga mea, te rog, fii rezonabilă. Asta poate nu va schimba nimic pentru doamna Fercombe, dar trebuie să fii sinceră cu el. Dacă se va căuta în trecutul lui Ruth, cu siguranță ar fi posibil să se descopere dacă l-a întâlnit și l-a iubit sau nu pe Crispin Fercombe. Cineva din acest sat ar trebui să

cunoască idila lor din acea perioadă, oricât de discret ar fi fost.

– Taci! În cazul în care crezi că vom face oamenii să vorbească despre mama și tata și să-i lăsăm să înțeleagă că nu erau căsătoriți, te înșeli. Bunica ar muri. L-a adorat pe tata și dacă vei îndrăzni să repeți vreun cuvânt din această poveste îngrozitoare te... voi ucide!

Mă făcea să mă gândesc la un pisoi furios, cu toate ghearele scoase. Ochii îi străluceau la fel ca superbul său diamant.

– Nu voi spune nimic, dar continui să cred că ar trebui s-o faci tu, am spus obosită.

– Serios? Și pentru ce motiv? Fără îndoială, pentru că te-a convins diavolul de Maurice.

– Ce are de-a face Maurice aici?

– Nu face pe proasta! El și cu sora sa sunt singurii urmași în viață ai lui Edward Fercombe. Socoteau să moștenească totul... înainte de intrarea mea în scenă. Acum, eu sunt moștenitoarea legală a domeniului Fercombe. Ce este în proprietatea exclusivă a bunicii va fi a mătușii Thalia și a lui Crispin, dar averea familiei Fercombe îmi va reveni.

– Oh..... deci asta este? am spus tulburată. Acesta este motivul pentru care te-a adus mătușa Thalia la castel? Te va căsători cu fiul său și-l va face astfel stăpânul locurilor când va muri bătrâna doamnă. Oh, Sylvie!

– Presupun că Maurice ți-a spus asta? Ei bine, este greșit. Domeniul nu-l interesează pe Cris. Este îndrăgostit nebunește

de mine și eu îl iubesc. Îl ador. Este cel mai amabil, mai tandru și mai frumos bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

– Este indiscutabil frumos, am remarcat, dar... nu-mi place această regie, Sylvie. Nici bătrânei doamne Fercombe nu-i place.

– Are ideea deplasată că ar trebui să mă căsătoresc cu Maurice. Ca și când aş vrea! Este un demon nemilos și fără scrupule. A provocat dificultăți între Cris și prima sa soție. A fost atât de nefericită, încât s-a înecat.

– Încât s-a înecat? am repetat.

– Exact. Lucrul acesta s-a acoperit și s-a povestit că a fost un accident, dar mătușa Thalia este sigură că Maurice este răspunzător pentru asta. A distrus și căsnicia lui Mary. A avut întotdeauna față de Mary un sentiment foarte exclusivist și-i detesta soțul. Dacă ții partea lui Maurice împotriva noastră, vei regreta, Romira.

– Nu se pune problema de ținut parte. Singurul lucru care mă preocupă, ești tu și viitorul tău.

– Atunci, vei înceta să te amesteci în treaba aceasta și te vei întoarce la Londra, a spus triumfătoare. Vrei?

– Da, duminică. Am promis, mai mult sau mai puțin, să rămân până atunci.

– Lui Maurice i-ai promis?

M-a privit suspicioasă.

– Oare nu-ți dai seama ce încearcă să facă?

– Să fiu sinceră, nu văd nimic precis. Locul acesta mi se pare un cuib de intrigi. Atmosfera mi se pare nesănătoasă și nu-mi place perspectiva de a te lăsa aici.

– Este ridicol! Bunica este nebună după mine și mătușa Thalia este un înger. Acum, sunt logodnica lui Cris, este extraordinar... Singura umbră este Maurice. Mi-e teamă de el, a spus pe un ton de copil. Este atât de înalt... și poate fi atât de violent. Într-o zi, s-a bătut cu soțul lui Mary și l-a aruncat în lac.

S-a înfiorat din nou, cu fața întunecată și privirea ațintită asupra oglinzii de apă, de jos.

– Știu că Maurice ar vrea să mă înec în lac. Este plin de alge. Jane s-a prins în ele și astfel s-a înecat. În unele locuri este teribil de adânc... Poți fi tras la fund și nimeni nu-ți va mai găsi trupul... Nanny, acea bătrână vrăjitoare, spune că acolo se află soțul lui Mary.

– Este nemaipomenit! Supraveghează niște lucrări în Scoția.

– Asta spune Maurice. Dar Mary n-a primit vești de la el de când a părăsit-o. Poate fi foarte bine mort.

– Cred că este foarte puțin probabil.

A întors spatele lacului și fața i s-a luminat, exprimând o sinceră ușurare.

– Iată-l pe Cris! Mi-a promis să nu te lase să mă necăjești. Este foarte protector față de mine.

Era din nou radioasă... și am fost cuprinsă de resentimente. Era atât de copilăroasă, atât de naiv mândră de frumosul său

îndrăgostit și de familia sa. Cât era de vulnerabilă în mijlocul acestor adulți care născocceau intrigă peste intrigă! Nu simțea, sau nu voia să vadă cum o foloseau.

A alergat înaintea lui Cris și Rusty s-a grăbit spre mine. Bărbatul i-a luat mâna și a strecurat-o sub brațul său, zâmbindu-i afectuos, nu ca un îndrăgostit, ci cum i-aș fi zâmbit eu lui Verne.

– S-a terminat discuția între patru ochi, tinere fete? a întrebat simplu.

– N-am avut prea mult de vorbit, de fapt. Romira și-a făcut griji inutile. Continuă să mă trateze ca și când aș fi un copil.

– Asta și ești, dragă. Un copil încântător și adorabil care riscă să fie devorată de lupi mari și răi, înainte să-și fi dat seama că nu sunt decât niște pechinezi. Trebuie să-i mulțumim Romirei că a avut grijă de tine.

Sylvie a schițat o strâmbătură din nas și Cris s-a întors spre mine într-o atitudine prietenoasă.

– Vă sunt recunoscător, chiar dacă această copilă nu este. V-ați ocupat bine de ea. Fără dumneavoastră, n-ar fi fost în siguranță. Este atât de impulsivă, atât de încrezătoare!... Se ia după aparențe.

– La fel și în ce vă privește? am întrebat cu o voce mieroasă.

– Da, slavă Domnului.

Nu părea deloc descumpănit de observația mea.

– Este foarte imprudent să-i promiți unui bărbat că te

căsătorești cu el, când nu-l cunoști decât de câteva săptămâni, nu-i așa? Dar... voi face în așa fel încât să nu regret. Voi avea grijă de ea.

Vorbea cu deplină sinceritate și l-am privit cu nesiguranță. Spre deosebire de Sylvie, aveam tendința să nu mă încred în genul extrem de seducător. Mai ales în bărbați. Erau desori egoiști și infatuați pentru că plăceau. Trebuia totuși să recunosc că acest bărbat părea mai puțin pretențios, mai puțin dominator, mai puțin sigur de el decât Maurice. Părea să ceară să nu i se reproșeze că era un băiat frumos. De altfel, nu părea un băiat tânăr. Blonzii arată în general mai tineri, iar Cris trebuia să fi trecut de treizeci de ani. Riduri mici se vedeau la ochi și gură. I-am dat vârsta lui Maurice.

– Dumneavoastră ce faceți? l-am întrebat. Ajuțați la administrarea domeniului?

– Dumnezeu, nu! Acesta este privilegiul lui Maurice. Este fermier din naștere și prin formație. Cunoaște aproape toate mijloacele pentru a face să producă o proprietate ca aceasta. Este de asemenea expert în păduri. Cu siguranță, n-ați văzut noile plantații? Copacii erau într-o stare jalnică atunci când a luat domeniul în mână. Acum, este rentabil.

Am apreciat tributul pe care-l plătea vărului său, dar n-am întrebat de ce mi-a evitat întrebarea.

– Locuiți aici? am insistat.

– Da. Casa aceasta a fost concepută pentru o familie

numeroasă și instalată pentru a adăposti mai multe generații, așa că nu ne deranjăm unii pe ceilalți. Familia lui Maurice a ocupat întotdeauna un turn și noi celălalt. Mătușa Cathleen domnește asupra aripii principale. Zona rezervată servitorilor se află în spatele casei. Există și neplăceri, desigur, dar pe ansamblu coabităm în mod destul de mulțumitor.

– Unde lucrați, dacă nu vă ocupați de domeniu? am insistat. Dacă totuși lucrați.

Mi-a aruncat o privire curtenitoare.

– Oh, lucrez! Nu sunt cum pretinde mătușa Cathleen că nu-s bun de nimic. Sunt proprietarul și directorul general al unei olării prospere și concep chiar unele modele.

– Trebuie să fie interesant.

– Foarte. Mi-ar fi plăcut să devin artist, dar n-a vrut mătușa Cathleen. Fără tragere de inimă, mi-a permis să urmez cursuri de artă, în timp ce Maurice a intrat într-o școală de agricultură, dar a insistat apoi să-mi caut o slujbă stabilă. Am intrat la Dacre ca desenator și, conform tradiției, m-am căsătorit cu singura sa fiică.

– Înțeleg.

Și-a arcuit sprâncenele deschise la culoare.

– Nu pare să vă placă asta. Socrul meu a murit în urma unui atac de inimă, apoi soția mea s-a înecat.... am rămas la conducerea olăriei. Și acum, această copilă adorabilă mi-a căzut în brațe. Oare cum să vă conving că nu sunt un vânător

de avere?

Tonul și expresia tristă a ochilor de culoare albastru-deschis erau dezarmante, dar nu m-am supus farmecului său de netăgăduit.

– Îmi păreți cel puțin un oportunist, am replicat brutal.

A ridicat din umerii slabi.

– Nu sunt oare mai degrabă norocos?... Dar n-a fost întotdeauna ușor. Moartea Janei a fost un șoc teribil. A fost o fată adorabilă.... Puțin pretențioasă, poate, dar nu mai mult decât sunt în general copilele răsfățate. Am fost atât de afectat, încât nu m-am gândit să mă recăsătoresc, să-mi asum acest risc....

– Ce risc? Căsătoria, sau accidentul?

– Căsătoria, firește. A strâns mâna Sylviei, cu un gest posesiv. Voi avea mare grijă ca această copilă să nu sfârșească în lac, credeți-mă! Dacă va încerca vreodată să se scalde sau să se joace de-a vaporul singură, o voi bate la fund.

– Cu siguranță nu voi încerca, a spus Sylvie râzând. Nu-mi place apa rece și lacul mă sperie. Este groaznic. Nanny povestește că este bântuit de spiritele tuturor celor care s-au înecat acolo.

– Sunt mulți? am întrebat, surprinsă.

– Înainte ca marea să formeze acea grămadă de pietre, era un fel de estuar. Curentul era viclean și multe ambarcațiuni cu pânze au eșuat în acest colț. Legenda spune că pe fundul

lacului sunt epave îngropate în nisip. Mai recent, lacul s-a revărsat și a inundat casele în stil rustic. Acum câțiva ani, o femeie bătrână s-a înecat în bucătărie.

– Este îngrozitor! Unde sunt aceste case? Nu le văd.

– La celălalt capăt, lacul se prelungește cu un pârau. Vi-l ascund copacii. Este ridicol să construiești la acest nivel, dar odinioară, locuitorii foloseau apa pârauului. Maurice și tatăl său au pus capăt acestui lucru. Am descoperit niște izvoare mai sus și am instalat un rezervor și conducte care merg până la case. Pe lângă alte calități, Maurice este vrăjitor. Dacă am crede-o pe Nanny, s-a născut sub un semn de apă și nu se va îneca niciodată.

– Are atât de multe calități? am întrebat, curioasă.

– Mai multe decât s-ar crede. Este un bun călăreț, un excelent trăgător, un vâslaș neîntrecut și un pianist onorabil. Este dintre acei fericiți muritori care reușesc aproape în tot ce s-au hotărât să facă. Sunt cel mai în măsură s-o știu, am fost crescuți împreună.

– Nu cred, a protestat Sylvie.

– Să admitem că eu am avut mai mult noroc în dragoste, a spus cu modestie. I-am luat-o pe Jane de sub nas și se pare că l-am învins și în ce te privește, iubito.

– Ca și când ar fi avut vreodată vreo șansă în ce mă privește! a afirmat Sylvie cu violență.

Apoi, după ce tăcu, spuse:

– Apoi s-a împrietenit din nou cu Jane, nu-i așa?

– Nu înțeleg cine ți-a putut da o asemenea părere.

Pentru prima dată și-a pierdut umorul său plăcut și ochii albaștri au devenit reci.

– Să fi ascultat oare bârfele de la oficiu?

– În niciun caz. Mama ta mi-a spus ceva... Nu te supăra! Nu este adevărat că Maurice a făcut-o atât de nefericită încât s-a înecat?

– Cătuși de puțin! Mama este foarte nedreaptă față de Maurice. Trebuie să recunosc că Jane alerga uneori la el s-o protejeze, când mătușa Cathleen era extrem de dificilă, dar ce este anormal în asta? Făcea la fel și chiar mai mult pentru Mary. Maurice a fost întotdeauna singurul dintre noi care i-a ținut piept bătrânei tirane. În copilărie, când depășeam limitele permise, îl trimiteam pe el s-o liniștească.

– De ce? N-ar fi fost mai ușor s-o înduioșezi tu? a întrebat Sylvie, cu naivitate. Totuși, Maurice n-are stil.

– Are caracter pentru a-i ține piept mătușii Cathleen. Pe mine mă speria, pe Mary și pe Jane le făcea să plângă, dar Maurice știa să se descurce de fiecare dată. Mătușii îi plăcea enorm o ceartă sănătoasă și apoi, era blândă ca un miel. Nu s-a impus niciodată în fața lui Maurice, deși a încercat în toate modurile posibile.

Oare admirația pentru Maurice era atât de sinceră pe cât voia să se creadă? m-am întrebat. Din câte auzisem, acesta nu-i

răspundea cu aceeași monedă, departe de asta.

– Mașina doctorului este încă aici, a subliniat Sylvie cu îngrijorare când ne-am apropiat de casă. Crezi că bunica este grav bolnavă, Cris? Ce se va întâmpla oare dacă moare înainte să modifice testamentul?

– Nu mă întreba pe mine, nu sunt jurist. Presupun că va fi legal testamentul precedent. Oricum, nu te frământa. Am destui bani pentru a plăti să-mi întretin soția. Și acum, Romira? Sper că nu vei pleca imediat?

– Nu. Am promis să beau ceaiul cu Mary și cu Verne, apoi Maurice mă va conduce până la Taverford pentru a-mi lua valiza. Rămân aici până duminică.

– Minunat! a spus, cu aparentă sinceritate. Vei fi o bună companie pentru Mary. Are nevoie să iasă din singurătate. N-a putut niciodată suporta un eșec. Lester i-a făcut viața grea și se crede răspunzătoare.

– Și asta este situația? am întrebat.

– Cine știe? Fără îndoială, Fercombe este răspunzător. Rădăcinile lui Mary sunt adânci și n-a vrut să se instaleze în altă parte decât aici. Lester n-avea același sentiment ca ea pentru acest loc. Cum să-i reproșezi, când niciunul dintre noi n-a aprobat această căsătorie, găsindu-l pe Lester nedemn de Mary, a observat cu indulgență. Mary ar fi trebuit să știe că cel mai rău caz nu era o soluție bună, dar cred că mătușa Cathleen a constrâns-o.

– Vrei să spui că ar fi trebuit să-l ia de soț pe doctorul Wescott? am spus.

– Poate. Evident, ar fi fost mai sigur. Ei bine, pe curând, Romira!

S-a îndepărtat cu Sylvie în direcția salonului mare. Am deschis ușa care ducea în turn, întrebându-mă dacă Mary va fi contrariată de invitația fratelui său. Era gata să intru șovăind în salon, când m-a întâmpinat un hohot de râs.

– Iat-o, cea pe care am descris-o... părul arămiu și tot restul, a anunțat o voce tremurătoare. Am văzut-o în globul de cristal, limpede ca lumina zilei. Iat-o, ca un ban nou și gata să-ți schimbe destinul, scumpo!

Astfel anunțată, am intrat în salon și m-am aflat în fața unui fel de bătrână vrăjitoare cu fața brăzdată de riduri ca o coajă de nucă și cu o coamă de păr cărunt. Am bănuț că era "îngrozitoarea Nanny", pe care Sylvie o detesta atât de mult.

Mary era întinsă pe o canapea uzată. S-a ridicat într-un cot pentru a mă privi.

– Ochi căprui, sinceri și afectuoși, a mai spus bătrâna femeie. Și nu lăsați pe nimeni s-o despartă de voi, sau veți regreta până la ultima voastră zi. El a mers prea mult timp singur pe drum.

– Ce limbută ești, Nanny, a spus Mary, iritată.

A ridicat mâna într-un gest de întâmpinare, lipsit de vlagă.

– Intră, domnișoară... oricare îți este numele și nu-i da

atenție lui Nanny. Este convinsă că are darul de a vedea mult mai mult.

– Nu este adevărat! a protestat Nanny, indignată. Dacă m-ai fi ascultat, biata Jane trăia încă, gata să devină stăpână aici și n-ai mai fi fost dezamăgită de acel tânăr care nu era bun de nimic! Ai fi luptat pentru adevărata ta dragoste sau ai fi fost plecată.

– Da... da... da... aruncă exasperată Mary. Încetează să croncăni, bătrână nebună, și du-te să ne faci ceaiul.

– Vei avea ceaiul, dar amintește-ți ce ți-am spus și dă-i o mână de ajutor lui Maurice, a spus Nanny pe un ton posomorât. Dacă n-o accepți, se va retrage și unde vei mai găsi una ca ea?

A trecut pe lângă mine cu un țopăit de pasăre, apoi, cu un gest sigur, închise ușa după ea. Am avut sentimentul jenant că ar fi învârtit cu plăcere cheia în broască.

– Nu te lăsa tulburată de Nanny. Este inofensivă, a spus Mary cu vocea sa joasă și inexpressivă.

I-a întins degetele lui Rusty, să le adulmece. I-am dat drumul din lesă și spre marea mea surprindere, a sărit lângă Mary. Totuși, nu mergea spontan spre străini. Mary l-a mângâiat pe cap ca și când îi plăcea să-i atingă blana și Rusty sări pe genunchii săi.

– Ar trebui să fii atentă. Pisicile mătușii Thalia sunt adevărați diavoli, a spus strângându-l pe Rusty lângă ea. Din cauza lor

n-am îndrăznit să-i ofer un câine lui Verne. L-ar ataca și ar mai face o dramă.

– Într-adevăr, par feroce. Nu seamănă cu pisicile domestice obișnuite.

– Thalia nu le mângâie niciodată și o bănuiesc că le privează de hrană, pentru a le încuraja să vâneze. Îi place să le vadă omorând șoareci, șobolani, păsări. Evident, asta îi satisface cruditățile sa nativă.

Mary vorbea fără patimă.

– Este o femeie îngrozitoare, căreia îi place să-i facă pe oameni să tremure. Este mai rea decât mătușa Cathleen, pentru că este mai subtilă.

– Pare că a fost bună cu sora mea mai mică.

– Poate să fie destul de amabilă când vrea. A fost admirabilă cu Jane până a murit tatăl său, apoi a considerat că a fost destul împreună cu Cris..... și a decis că ea va pleca.

Tonul îi era atât de impersonal, încât am privit-o cu insistență. Oare își dădea seama de subînțelese?

– Moartea Janei a fost misterioasă? am întrebat.

– Evident. Într-o seară, n-a venit la cină. Când am ajuns să ne îngrijorăm și o echipă a plecat în căutarea sa, se înnoptase. N-a fost găsită decât a doua zi dimineată... prinsă în alge, foarte aproape de mal. Nu departe de trupul său, era o mică ambarcațiune răsturnată, a povestit Mary, fără nicio urmă de emoție. S-a presupus că s-a răsturnat, sau că s-a aruncat peste

bord.

– Poate a fost un accident. De ce să se fi sinucis?

– Nu s-a sinucis. Era nefericită, dar n-ar fi ales această soluție pentru a scăpa. Avea intenția să-l părăsească pe Cris, mi-a mărturisit-o.... dar n-o puteam lăsa să plece. Probabil unul dintre ei, mătușa Thalia sau Cris, a înecat-o.

– Ce presupunere cumplită!

Mi-a adresat o umbră de zâmbet.

– Probabil mă consideri nebună să vorbesc astfel în fața unei străine, dar este cinstit să te atenționez. Dacă faci echipă cu Maurice, mătușa Thalia îți va vrea moartea. Dacă n-ai nervii tari, este mai bine să pleci chiar diseară.

– Am declarat că voi rămâne aici până duminică, dacă nu vezi niciun inconvenient. Dar nu trage concluzii ridicole ca cele pe care tocmai le-ai spus. Sunt o străină aici.

– Nu chiar. Maurice și Verne te-au primit în inima lor.

– Într-o jumătate de zi?

– Nu contează timpul. Unele persoane se hotărăsc în câteva minute, altele nu reușesc să se cunoască ani de zile. Este o loterie ciudată. Jane a crescut mai mult sau mai puțin cu Maurice, cu Cris și cu mine. Toată lumea a crezut mereu că-l iubea pe Maurice și totuși s-a căsătorit cu Cris. N-a mers. Nu va merge nici dacă o va lua de soție pe Sylvie.

– De unde știi?

– Pentru că el n-a iubit niciodată cu adevărat altă fată, decât

pe mine. Ar fi trebuit să ne căsătorim, dar am lăsat-o pe mătușa Thalia să ne despartă.

A schițat din nou un zâmbet trist.

– Acum, știi totul. Aceasta nu este genul de familie în care să intri dacă poți s-o eviți.

Eram descumpănită și am privit-o jenată. Genele sale lungi, de culoare închisă, erau coborâte peste ochii pe jumătate închiși. S-ar fi spus că această conversație a extenuat-o. Era impresionant de slabă. Pielea feței, care îmbrăca oasele, avea paloarea transparentă a laptelui căruia i s-a luat smântâna. Toată atitudinea sa evoca oboseală și înfrângere. Era oare bolnavă, sau pur și simplu nefericită cu disperare? Mi-am pus întrebarea.

– Ești îndrăgostită de Cris? am întrebat brusc.

A clătinat din capul brun.

– Nu cred. Oare cum aș putea continua să iubesc un bărbat lipsit de tărie? Nu mai este decât un nestatornic frumos. Ar fi putut fi altceva. Are talent și acea artă de a se înțelege cu oamenii pe care Maurice n-o cunoaște, dar a fost incapabil să lupte. A ales întotdeauna mijloacele cele mai ușoare. În cazul în care mătușa Cathleen nu intervine, se va lăsa convins s-o ia pe Sylvie de soție. Sărmana copilă! Aș plânge-o dacă n-ar fi atât de mulțumită de ea însăși.

S-a cufundat din nou în tăcere.... până când ușa s-a deschis. Atunci, a ridicat ochii și s-a străduit să schițeze un zâmbet

bănuitor.

– Oh, Robin! Ai venit să mai câștigi o guinee?

Medicul i-a răspuns la zâmbet, fără să se lase impresionat.

– De data aceasta, este o vizită gratuită. Te șterg de pe lista bolnavilor mei. Nu mai pot face nimic pentru tine. Ești aproape la fel de încăpățânată ca mătușa ta. Va muri în timpul unuia din accesele sale de mânie, iar tu vei pieri de inaniție.

– M-ar mira.

– Ar trebui să-ți fie rușine. Te gândești uneori la sărmanul tău prichindel? a întrebat-o cu o voce severă.

– La ce bun? Va fi în siguranță cât timp nu mă voi preface că am grijă de el. Nu prezintă destul interes să fie sâcâit și se sperie prea ușor.

– A fost neglijat în mod jalnic și doresc ca viitoarea ta cumnată să se ocupe de el. Pare să se fi atașat deja de ea.

Mi-a adresat un zâmbet prietenos, iar eu m-am îndreptat.

– Dacă la mine faci aluzie, doctore Wescott, mă tem că faci o greșală. Sunt o simplă vizitatoare aici.

– Maurice nu mi-a dat această impresie. M-a lăsat să înțeleg că vei rămâne aici pentru a pune ordine în bibliotecă, a continuat Robin Wescott, care a părut surprins. Și de asemenea, pentru a veghea asupra lui Mary și a lui Verne.

– Bietul Maurice! Își răcește mereu gura degeaba, a spus Mary cu o urmă de însuflețire. Își imaginează că poate face lucrurile să fie cum își dorește..... Mi-e rușine de necazurile pe

care i le-am făcut. De ce-i împovărăm oare întotdeauna pe cei care ne sunt cei mai dragi?

– Din fericire, Maurice are umeri lați. Totuși, ar trebui să încerci un efort pentru el. Îl faci să sufere văzându-te în starea asta, a observat Robin.

– Crezi că nu știu? Deja este foarte frământat. Îți dai seama, Robin, că după ce a muncit atât pe acest domeniu, o va vedea cu siguranță pe mătușa Cathleen dându-l nepoatei sale?

– Nu poate să facă asta! Fără Maurice și tatăl său, domeniul ar fi fost astăzi în paragină. În plus, ce va face acest copil, dacă Maurice va înceta să se ocupe de el?

– Când mătușa Thalia va lua locul mătușii Cathleen, nu va mai rămâne aici. Îi va face viața imposibilă. Este foarte frumos că mă sfătuiești să-mi revin, dar sunt două zile de-abia de când am îndrăznit să mă gândesc la viitor. Totul mi se pare foarte ostil.

– Exagerezi, draga mea, a spus medicul cu o notă de reproș. Vorbești despre mătușa ta ca și când ar fi lupul cel mare și rău. Am considerat-o mereu destul de echilibrată.

– Față de tine, da, dar nu față de noi.

Obrajii lui Mary s-au colorat.

– N-am spus niciodată nimănui. Am avut un șoc și am uitat parțial ce s-a întâmplat, dar... știu că n-am căzut accidental. Calul meu a fost speriat când am ajuns la podul din scânduri.

– Pentru nimic în lume! Scândurile au fost grase și calul tău

a alunecat. N-ar fi trebuit să traversezi acel pod pe timp umed, a obiectat Robin.

– Tocmai... Maurice ar fi trebuit să meargă la ferma familiei Pins. Soția fermierului ceruse ajutor, deoarece o junincă se prinsese în nămolul pâraului. A fost după aceea furtună îngrozitoare, care a distrus toate firele telefonice. A venit un băiețel să ne ceară ajutor. Terminam prânzul și Maurice a spus că va merge să adune câțiva oameni de la fermele învecinate. A cerut să se pună șaua pe Dragon....

S-a întrerupt și privirea sa a trecut peste noi, căutând lacul, asupra căruia s-a atintit. Robin o observa, preocupat.

– Ai scăpat ca prin miracol din acel accident. Nu te mai gândi la el, a spus, liniștitor.

– Trebuie să spun cuiva. M-am gândit atât de mult la asta, încât nu-mi pot echilibra mintea. Când Maurice s-a îndreptat spre grajd, unul dintre angajații noștri a sosit, speriat. Căzuse un copac și colegul său de muncă fusese rănit. Era fără cunoștință. Maurice a trebuit să ia mașina pentru a-l transporta la tine. Ți amintești? M-am oferit să adun eu oamenii. De obicei, eu nu călăream pe Dragon, dar era un caz de urgență.

– Îmi amintesc foarte bine. Când am aflat că ai căzut, coseam rana nefericitului.

– Vezi tufa de bambus de lângă pod? Ceva a țâșnit de acolo, lovindu-l pe Dragon în grumaz. Poate crezi că îmi imaginez, dar sunt aproape sigură că a fost vorba de o pisică.

– Este posibil.

– Dar pisicile nu zboară... pentru a trece prin aer la asemenea distanță de sol, trebuia să fi fost aruncată. S-a vrut ca Dragon să se sperie. S-a cabrat, și-a pierdut echilibrul și a căzut. Este extraordinar că nu și-a rupt nici gâtul, nici vreun picior. În ce mă privește, n-am avut nicio șansă să rămân în șa, scările fiind prea lungi pentru mine și am fost aruncată. Maurice ar fi fost strivit sub cal.

– Este plauzibil, a recunoscut Robin, încruntându-se. Asta nu înseamnă că este mai puțin un simplu accident. Pisicile sunt niște creaturi imprevizibile. O pisică urmărită de un mascul, este în stare de o asemenea săritură. Nu încerca să mă faci să cred că cineva a fost în spatele bambușilor și a aruncat pisica asupra ta.

Mary a scuturat încet din cap.

– Bănuiam că n-ai să mă crezi, dar cel puțin m-am ușurat spunându-vă asta.... amândurora. N-am putut să i-o destăinui lui Maurice. Deja își reproșează destul de mult că m-a lăsat să-l încalec pe Dragon.

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare, apoi Mary m-a privit provocator.

– Găsești că am o imaginație bolnăvicioasă?

– Nu știu. Pe cine bănuiești de un gest atât de dușmănos? am întrebat.

– Pe mătușa Thalia, sau pe Cris. Nimeni altcineva n-ar avea

motiv să caute să-l elimine pe Maurice.

M-am gândit, ca și Robin, că toate astea păreau fantastice. O asemenea idee nu i-ar fi venit în minte cuiva normal.... Și totuși, o persoană normală, cu bun-simț, ar fi luat-o pe Sylvie după ce i-a dictat o scrisoare atât de răutăcioasă ca cea pe care mi-a lăsat-o și a sfătuit-o să lase singuri un câine și un papagal? Doar o fire nemiloasă putea să-i taie Sylviei orice legătură cu trecutul său, cum a făcut Thalia. Singură, Sylvie n-ar fi acționat cu o asemenea lipsă de suflet.

Pe de altă parte, Cris a vorbit despre Maurice cu o afecțiune și o admirație care au sunat sincere. Era greu de crezut că i-a speriat intenționat calul... Era și mai greu de imaginat acea femeie ștearsă, de vârstă medie, chircită în spatele unei tufe de bambus și așteptând clipa în care să arunce una din prețioasele sale pisici în capul unui cal.

Era mai probabil ca pisica să fi țâșnit din bambuși în urmărirea unei păsări. Totuși, n-am spus-o, nevoind s-o contrariez pe Mary. Evident, avea nevoie să vorbească, să-și descarce sufletul. Dacă păstrase un sentiment pentru Cris, trebuia să sufere la gândul că el, sau mama sa, încercaseră să-i rănească fratele. Și-i purta pică Sylviei, atât din cauza ei, cât și pentru Maurice.

– Haide, haide, a spus medicul, cu o iritare afectuoasă, oamenii nu caută să se elimine astfel unii pe alții!

– Jane a murit, a spus Mary cu o voce posomorâtă.

– Încă te mai gândești la ea? Revino-ți, draga mea! a replicat sever medicul.

Efectul a fost cel pe care l-am prevăzut. Mary a tăcut și ochii săi frumoși și întunecați și-au regăsit privirea distantă.

Zgomotul de cești a fost binevenit. Bătrâna Nanny se întorcea cu pasul său nesigur, cu un platou în echilibru instabil pe șold. M-am ridicat repede s-o ajut înainte ca ceștile să cadă una după alta pe jos.

Mi-a adresat un zâmbet aprobator din cap și a făcut remarca:

– După cum am spus, ești o femeie de acțiune, nu o visătoare, domnișoară. Nu tremuri în fața unui șarpe, iei un băț!

– Ei bine, Nanny! a exclamat medicul. Tot zdravănă, mi se pare! Cum te simți cu reumatismul?

– Medicamentul dumatăle n-a schimbat mare lucru, doctore. Oare stăpâna noastră își va veni în fire? Am văzut în globul meu de cristal că nu va mai dura mult.

– Deocamdată, doarme liniștită. Timpul pe care-l va mai petrece cu noi depinde de ea, a continuat cu o voce gravă. Nu suportă nici enervarea, nici agitația.

– Din păcate, știm toate astea! a mormăit Nanny. Ah, iată-l pe stăpân. Ridică-te, Mary, și întâmpină-l cu un zâmbet. Amintește-ți ce ți-am spus, norocul se învârtește.

Nanny mi-a aruncat o privire cu subînțeles, apoi a plecat cu

pasul său nesigur. Cu un gest obosit, Mary a îndepărtat părul care-i căzuse pe frunte.

– Vrei să servești ceaiul? m-a întrebat. Nu vreau să dau câinele jos de pe genunchi. S-a instalat atât de confortabil.

– Văd.

Rusty își odihnea capul pe brațul lui Mary, mulțumit, și ea îl mângâia ca și când atingerea trupului cald și mătăsos domolea în ea o anumită foame.

Probabil Nanny avea un auz extrem de fin. Turnasem ceaiul, când Maurice a intrat, cu Verne în urma sa.

– Cum se simte mătușa Cathleen? a întrebat, îngrijorat.

– Doarme. Va trebui să rămână în pat o zi, două. Aceste crize o obosesc. Repaus, liniște, dietă, iată de ce are nevoie, a declarat Robin. Mătușa voastră n-are influență asupra ei?

– Ba da, foarte multă, și cu siguranță se va folosi de ea, a răspuns Maurice, posomorât. N-ar vrea ca bătrâna doamnă să dispară înainte de a-și modifica testamentul!

– O părere nemiloasă, a subliniat Robin.

– Nu există nici foarte multă dragoste, nici foarte multă milă pe aici și nu încercăm să ne înșelăm unii pe alții. Încercăm să ne comportăm ca niște ființe civilizate în prezența mătușii Cathleen, dar asta ne cere deja un efort.

S-a întors spre mine, pentru a lua ceașca pe care i-am întins-o și privirea sa a părut să mă evalueze din nou.

– Oare te-am șocat, Romira? Ai fi preferat să mă auzi

afirmând că totul este limpede și plin de amabilitate aici?

– Îmi dau seama că nu este nimic din toate astea, am replicat, și oricum, nu te cred în stare să joci teatru.

A început să râdă și chiar Mary a zâmbit.

– Ceea ce este avantajos. De exemplu, n-ai să mă poți acuza că ți-am aruncat praf în ochi. Robin, aici prezent, este atât de discret, încât nicio femeie nu poate spera să-i ghicească sentimentele.

– Prostii! a protestat medicul și fața luminoasă și simpatică i se îmbujoră. Bună, Verne! Ce ai făcut astăzi?

Copilul se învârtea în jurul scaunului său, ca un cățel, cerșind atenție. S-a lansat într-o povestire a căderii sale și și-a arătat cu mândrie genunchiul bandajat. M-am întrebat dacă medicul avea talentul de a trezi încrederea copiilor, sau dacă atitudinea sa față de Verne venea din faptul că era fiul lui Mary. Oricât de discret fusese, am simțit că avea pentru sora lui Maurice un interes mai mult decât profesional. Fără îndoială, era regretabil că ea nu-l luase de soț. Caracterul blând, egal, echilibrat al lui Robin, ar fi contrabalansat imaginația și emotivitatea care se simțeau la ea.

Cu siguranță, Robin și Maurice erau prieteni buni. Conversația lor era firească și am considerat ceaiul plăcut... până când s-a ajuns la subiectul Sylvie și la numărul de Fercombe care au reacționat la anunțul bătrânei doamne. Thalia a răspuns la scrisori. Thalia i-a interogat pe posibili

candidați.

– Copila aceasta seamănă uimitor cu cei din familia Hazlett, a observat Robin. În schimb, n-are nimic din familia Fercombe. Toți strămoșii voștri din ramura masculină par să fi fost bruneți, cu excepția unchiului vostru Crispin. Presupun că mama sa era de asemenea blondă.

Am început să mă simt vinovată. Ruth era brunetă, cu ochi căprui. Nu era obișnuit ca o fată să-i semene tatălui, dar trebuia să recunosc că nu exista niciun punct comun între bruneții Fercombe și Sylvie. Maurice și Mary erau descendenți atletici ai celor din familia Fercombe, ale căror portrete se aflau în sufragerie. Totuși, Sylvie ar fi trebuit să moștenească vreo trăsătură.

– Nimeni nu știe nimic despre mama sa, a spus scurt Maurice.

– Presupun că avocații doamnei Fercombe îi cercetează antecedentele, s-a hazardat Robin.

– Mă îndoiesc, a răspuns Maurice, cam dur. Mătușa Cathleen a acceptat-o imediat, fără șovăire.

– Ce dovadă are că este o Fercombe și nu o Hazlett? a insistat Robin. Îmi amintește în mod surprinzător de celălalt unchi al vostru, fratele Thaliei. Înțelegeți ce vreau să spun?

– Îmi amintesc vag de el. Unchiul Edward nu l-a prea iubit. Nici tata. A venit aici o dată sau de două ori când eram copii, în perioada când eram la școală. Cred că s-a certat violent cu

unchiul Crispin, după care n-a mai venit niciodată.

– Îmi amintesc de el, a spus brusc Mary. Călărea cu unchiul Crispin și alerga după fetele din sat, dacă o credem pe Nanny. Din cauza unei femei s-au încăierat. I-am detestat pe amândoi. Ne prindeau pe Jane și pe mine în grădină și ne sărutau pentru a ne tachina. Janei nu-i păsa, dar mie nu-mi plăcea. Într-o zi, i-am dat o palmă unchiului Christopher, așa că mi-a ridicat jupa și mi-a dat la fund.

– Minunat! Este un tratament de șoc, care ți-ar face foarte bine și astăzi, a spus Robin râzând.

– Vrei să încerci?

O licărire a animat privirea lui Mary și această expresie glumeată mi-a arătat cât de atrăgătoare trebuie să fi fost... și cum ar mai putea să fie dacă ar binevoi să-și dea osteneala. Avea simțul umorului, ca Maurice, și o vitalitate veselă și firească, deși atenuată.

Toți trei au schimbat amintiri despre acei unchi puțin simpatici și am remarcat că Robin și Maurice făceau în așa fel încât Mary să continue să ia parte la conversație. I-am ascultat cu un zâmbet reflex și cu o consternare tainică și care se intensifica. Numele Christopher îmi răsunase în minte ca o sonerie de alarmă.

Ruth îmi spusese că Sylvie fusese concepută la Fercombe și că se născuse în ziua de sfântul Christopher. Și dacă explicația sa a fost un mod de a ascunde identitatea tatălui Sylviei? Dacă

acesta din urmă a fost Christopher Hazlett și nu Crispin Fercombe? Asta ar explica asemănarea Sylviei cu cei din familia Hazlett și ea ar fi nepoata de frate bătrânei doamne Fercombe... și nu nepoată de la fiu. Ar fi verișoara lui Cris, dar nu a lui Maurice și a lui Mary și n-ar fi nici moștenitoarea domeniului, al cărui moștenitor nu era nici Cris. Dacă Sylvie ar fi o Hazlett, Maurice și Mary erau cele mai apropiate rude ale răposatului Edward Fercombe.

Era o situație care cerea să fie studiată cu atenție. În cazul în care Crispin și Christopher curtau amândoi fetele din sat, atât unul cât și celălalt putuse să fie amantul lui Ruth. Christopher mi se părea totuși mai probabil. Continuam să mă mir că o fată, chiar mândră și sensibilă ca Ruth, renunțase să ceară ajutor lui Edward și Cathleenei Fercombe, când fusese pe punctul să le dea un urmaș. Ar fi trebuit să știe că oamenii de această condiție s-ar fi ocupat de ea. Ar fi făcut orice pentru a înăbuși un scandal și să-l elibereze pe fiul lor de ceea ce ar fi considerat, cu siguranță, o legătură nedorită. În schimb, nu era sigur că s-ar fi angajat față de copilul lui Christopher... Poate Ruth percepuase asta și din acest motiv făcuse față singură celor ce se întâmplaseră.

— Ești foarte tăcută, Romira. Oare te plictisim? a întrebat brusc Maurice.

M-am simțind roșind și am scuturat negativ din cap. Eram într-o situație teribil de stânjenitoare. Înainte de orice, trebuia

să fiu loială Sylviei. Era sora mea adoptivă și i-am promis lui Ruth să am grijă de ea. Cum aș fi putut s-o frustrez de visurile sale de fericire, recunoscând că mă-ndoiam că este o Fercombe? Și totuși, dacă păstram tăcerea, iar domeniul îi revenea, aș fi fost complice la un abuz de încredere, complice cu Thalia, care complota să-l deposedeze pe Maurice de ce-i revenea de drept.

Capitolul 7

Nu mi-a trebuit mult timp să-mi fac valiza, dar nu eram grăbită să mă alătur lui Maurice. Am întârziat în camera mea mică și impersonală de hotel fumând nervoasă o țigară și întrebându-mă de ce eram în mijlocul unei asemenea dileme. Dacă aș fi avut un cât de mic simț de conservare, aș fi insistat ca Maurice să mă conducă la gară, în loc să mă întorc la castel. Logic, ar fi trebuit să iau următorul tren spre Londra și să mă spăl pe mâini de Sylvie și de rudele sale.

Nu m-am îndoit nicio clipă că asta dorea și Sylvie să fac. Nu m-a primit bine, a fost descumpănită de sosirea mea și nu dorea să mă mai vadă întârziind acolo. S-a comportat ca și când grija pe care o aveam pentru ea o irita.... Da, dar asta nu era o atitudine firească, suferise influența mătușii Thalia, care mă îndepărta prin intermediul Sylviei. Părea că mă făcuse să trec

drept un dușman, o amenințare pentru viitor.

De ce? Nu vedeam decât un răspuns.... acest viitor era precar construit pe o minciună. Dacă legăturile Sylviei cu bătrâna doamnă Fercombe n-ar fi fost îndoielnice, de ce să fi fost atât de prost primită? Poate părinții mei nu fuseseră bogați, dar în niciun caz nu erau inferiori din punct de vedere social celor din familia Fercombe. Fără să fiu o frumusețe, eram la fel de prezentabilă ca oricare dintre Fercombe și probabil mai bine crescută și mai educată. Mă îndoiesc că vreunul dintre ei se putea lăuda cu o licență în litere.

Cu cât mă gândeam mai bine, cu atât mai mult o bănuiam pe Thalia că se folosea de Sylvie pentru a o influența pe bătrâna doamnă, de unde hotărârea sa de a ne despărți. În calitate de soră mai mare, în principiu, trebuia să știu mai multe despre adopția Sylviei, decât însăși Sylvie; așa că era mai cuminte să fiu ținută la distanță cât timp doamna Fercombe trăia încă și moștenitorul nu fusese desemnat.

Oare Maurice simțea asta? Din acest motiv a hotărât să mă rețină la castel? Poate nu era atât de deschis și de sincer cum părea. Această tentativă de a mă duce acolo putea să fie dictată mai mult din preocupări financiare, decât sentimentale.

S-a auzit un ciocănit scurt în ușă. Am tresărit, am strivit țigara într-o scrumieră și am strigat:

— Intră.

Ușa s-a deschis, dar n-a apărut băiatul care trebuia să-mi ia

valiza. În încăpere a intrat Maurice, care și-a atins asupra mea privirea pătrunzătoare, plină de provocare.

– Ți-a trebuit ceva timp! Începusem să mă întreb dacă n-ai șters-o pe scara de serviciu, a spus cu asprime.

– De ce să fi făcut asta?

– Pentru femei, este obișnuit să revină asupra deciziilor lor și ești genul independent. Nu-ți place să faci compromisuri.

– Trei nopți la castel, nu înseamnă compromisuri, am protestat.

– Nu se va opri aici.... după cum bine știi.

A venit spre mine și și-a pus brusc mâinile imense, pe brațele mele.

– Ai putea să telefonezi la bibliotecă pentru a cere o săptămână de concediu în plus..... sau să renunți la slujbă.

– Aș putea... dar de ce aș face-o?

– Din cauza asta...

S-a aplecat asupra mea și buzele sale au pus stăpânire pe ale mele. Am fost prea surprinsă pentru a mă mișca. N-am fost niciodată mai înainte sărutată astfel, cu această brutalitate, cu această exigență, cu această bruschetă. Mândria și demnitatea mea îmi dictau să fiu jignită, să lupt, să rup această îmbrățișare... dar eram lipsită de putere, dezarmată de pulsul meu accelerat și de brusca slăbiciune pe care o simțeam în genunchi. Urechile îmi vâjâiau... sângele îmi curgea mai repede prin vene... și fără să vreau, am răspuns sărutului... Fără

să-mi dau măcar seama ce făceam, am ridicat mâinile spre părul de culoare închisă al lui Maurice și mi-am trecut degetele prin el ca prin blana lui Rusty. Eram atât de strânsă lângă el, încât bătăile surde ale inimii sale răsunau în pieptul meu. Apoi m-a urcat pe patul îngust, impersonal, cu cuvertură moale. S-a întins asupra mea, sărutându-mi fruntea, gâtul, pleoapele în același mod insistent, puțin sălbatic. Părea de necrezut că un asemenea lucru mi se întâmpla mie... bibliotecara echilibrată, stăpână pe sine, insensibilă. Oare ce ar spune cititorii mei, dacă m-ar vedea astfel? Nu m-ar mai numi "amabila domnișoară Brompton". Cele mai în vârstă dintre femei m-ar califica drept "nerușinată", cele mai tinere m-ar privi cu o curiozitate avidă, cu o dorință neascunsă, deoarece ele aveau puține șanse de a întâlni un bărbat ca Maurice.

Maurice... era Maurice. O autoritate în sine. Era absurd că se comporta cum tocmai o făcea și totuși, nu eram nici șocată, nici speriată. Această violență era latentă în el. Înainte de orice, era un bărbat de acțiune, care n-avea nici răbdarea, nici plăcerea de a discuta. Îmi demonstra, în modul său direct și spontan, că ne găsisem și n-avea rost să nege asta.

Când mi-a dat drumul și s-a ridicat, îndreptându-și în mod reflex nodul de la cravată, m-am simțit moale, tremuram, dar eram animată de o flacără interioară și de o bucurie pe care n-o cunoscusem niciodată.

— Acum, înțelegi? m-a întrebat.

Pielea oacheșă se colorase în roz și părul îi era ciufulit, dar respirația îi era egală. Fizic, era la fel de frumos ca un atlet perfect antrenat.

– N-ai mers până la a mă viola și presupun că trebuie să-ți fiu recunoscătoare, am spus cu o voce nesigură.

– Într-o cameră de hotel?

Nările îi fremătau a dezgust.

– Drept cine mă iei?

– De unde să știu ce ești cu adevărat?

– O știi destul de bine. Ți-am dat ce ai cerut... nimic mai mult. Acum îmi aparții, așa că încetează să cauți să-mi scapi. Nu voi asculta niciunul din protestele tale feminine. Te vreau și mă vrei, este cât se poate de simplu.

– Până la ce punct... și pentru cât timp? Ți-ai pus întrebarea? Acest gen de atracție magnetică... fizică... rareori durează.

– Dumnezeu, este mai mult decât asta! Am întâlnit multe fete atrăgătoare, dar nu mi-au transmis dorința să le fac ale mele. Mă voi căsători cu tine, Romira Brompton, așa că este de preferat să te resemnezi.

– Ești nebun. Nici nu mă cunoști, am protestat slab. Mătușa ta.... familia, vor fi scandalizate.

– Pentru o fată inteligentă, spui multe prostii. Nu cer nimănui permisiunea să-mi aleg soția. Acum vino, să ieșim de aici.

S-a aplecat spre mine, mi-a luat mâinile în ale sale și m-a

ridicat brusc. L-am privit puțin suspicioasă. Nu exista nicio tandrețe, nicio pasiune în trăsăturile sale acum, doar nerăbdare. Fără urmele de ruj pe care le avea pe buze și pe bărbie, aș fi crezut că mi-am imaginat asaltul său neașteptat.

– Ar trebui să-ți speli fața, l-am sfătuit.

Am fost surprinsă de vocea mea calmă și amuzată în același timp.

– Dacă n-o faci, persoana care se află la recepție va crede ce este mai rău!

– Ar fi bine să faci la fel!

Am început să râdem, fără stânjenală. Maurice a mers până la chiuvetă și a deschis robinetul.

– Mai întâi doamnele, a spus, cu un zâmbet ironic.

M-am spălat, apoi m-am așezat în fața măsuței de toaletă, pentru a-mi reface machiajul. În oglindă, l-am văzut pe Maurice spălându-și fața cu apă rece, apoi ștergându-se cu prosopul meu. Nimeni nu-mi mai folosisese vreodată prosopul și când a făcut-o Maurice, mi-a transmis un curios sentiment de intimitate... ca și când am fi fost deja căsătoriți.

A scos o țigară dintr-un pachet boțit, scos din buzunar, a aprins-o și a rămas nemișcat, privindu-mă.

– Voi cere autorizație de căsătorie, m-a anunțat ca și când mi-a citit gândurile. Nu vreau să-ți dau șansa să-ți schimbi gândul... sau să-i dau lui Cris, lui Robin, sau oricărui alt bărbat ocazia să mă învingă.

– Se obișnuiește să se ceară mâna unei femei, înainte de a lua o autorizație, i-am amintit.

– Dacă asta n-a fost o cerere în căsătorie, aş vrea să ştiu ce a fost! Nu cred că mi-ar fi fost posibil să fiu mai explicit. Răspunsul tău l-am simţit lămurit, mai presus de orice bănuială, eşti prea cinstită s-o negi.

– Nu ştiam ce mi se întâmpla... Chiar dacă aş fi vrut să strig "nu", n-aş fi putut.

– Nici măcar n-ai încercat, a spus triumfător. Nici măcar nu m-ai zgâriat!

– Din fericire! Nu sunt una din pisicile mătuşii tale.

– Nu, slavă Domnului! Marea majoritate a femeilor se comportă ca nişte pisici, tu nu. Eşti mai degrabă genul canin, decât felin.

– Nu sunt sigură că apreciez această diferenţă la justa sa valoare.

– Oh, ba da! Într-un câine poţi avea încredere, dar într-o pisică... niciodată! Când o pisică se arată blândă şi toarce, trebuie să te aştepţi întotdeauna că te va zgâria mişeleşte. Tu îţi arăţi dinţii, dar nu muşti, a spus cu siguranţă. Am plătit nota! Să mergem!

Mi-a luat valiza ca şi când era un simplu pachet. Ajunsă la uşă, am aruncat o privire asupra camerei mici, impersonale. Doar cuvertura şifonată şi prosopul umed dovedeau că fusese ocupată. Cu greu îţi puteai imagina scena cel puţin sugestivă

pentru un eveniment atât de important ca cel care tocmai îmi marcase viața.

În ajun, am dormit în acest pat, neliniștită pentru ce-mi va aduce ziua care va veni. Nici măcar în visurile mele cele mai nebunești, sau în coșmarurile mele, n-aș fi fost în stare să-mi imaginez că ea mă va lega de Maurice. N-am știut că exista un bărbat ca el și că-l voi întâlni. De asemenea, n-am știut că puteam fi atrasă în câteva ore cu o asemenea forță de un bărbat. Oare chiar am acceptat să mă căsătoresc cu el?

Când am ajuns la mașină și când Rusty s-a aruncat asupra mea în modul său zgomotos și demonstrativ, mi-am revenit. Probabil mi-am pierdut capul. Dacă dădeam crezare poezilor, te puteai îndrăgosti la prima vedere, dar în cazul de față, am avut impresia că am fost victima unui uragan. L-am privit cu ostilitate pe Maurice, care s-a instalat lângă mine. Nu mi-a dat de ales. S-a comportat ca unul dintre strămoșii săi, care, străbătând un sat și punând ochii pe vreo fată, o lua pe cal și o ducea la castel.

Apoi Maurice s-a aplecat spre mine și mi-a acoperit genunchii cu o pătură veche. Și a spus pe tonul pe care l-ar fi folosit pentru a liniști o iapă tânără:

- Totul va fi bine, frumoaso, nu-ți face griji, vei rezista!
- Sper! Nu sunt obișnuită cu un climat atât de furtunos, am replicat surprinsă că mi-a simțit tulburarea.
- Nici eu, ce crezi? Trebuia să știu unde mă aflu, altfel nu

te-aș fi asaltat în felul acesta. Nu sunt un primitiv... cel puțin nu întru totul.

– Nu, am spus privindu-i profilul, arăți mai degrabă a împărat roman... ești genul războinic. Drumurile romane sunt drepte și goale. Nici mărginite de flori, nici cu poduri mici și pitorești, nici cu curbe.

– Și tu preferi drumurile drepte, Romira. Cărarea vieții tale n-a fost însemnată cu galanterii, sau mă înșel, a spus cu unul din zâmbetele sale luminoase. Oare n-ai acționat întotdeauna cu convingerea că viața este ceva serios, real? Spre deosebire de sora ta adoptivă, care crede că este un basm înfrumusețat de un castel, un Făt-Frumos și mult aur.

– Nu spune asta! Sylvie este atât de vulnerabilă, încât nu mă pot împiedica să-mi fac griji pentru ea.

– Inutil! Tu ești cea vulnerabilă, nu ea. Tu simți lucrurile, ea nu face decât să le dorească. Ca și Cris, a adăugat strâmbându-se ușor. Acest gen de băieți și fete sunt înconjurați de un perete de cristal din care nu ies prea mult timp, pentru a nu fi răniți.

Poate era exact și m-am mirat încă o dată de perspicacitatea sa. Lacrimile și furia Sylviei erau trecătoare ca valul sau ca norii denși care treceau deasupra unui lac. Avea probabil această caracteristică de la familia Hazlett. Emoțiile lui Ruth fuseseră profunde.

– Cine au fost părinții ei?

Nu m-am așteptat la aceste cuvinte. Leșisem dintr-un oraș mic și rulam din nou în câmp. Maurice avea ochii ațintiți în față, asupra șoselei. Oare îmi surprinsese tresărirea ușoară? Am plecat capul, mângâindu-l pe Rusty, temându-mă ca Maurice să nu întoarcă privirea spre mine și să nu citească foarte limpede în ai mei.

– Știi, nu-i așa? a spus pe un ton rece și egal.

– Nu, nu știu.

Am făcut un efort să-mi stăpânesc vocea.

– N-aveam decât patru ani când tata și mama mea vitregă au adoptat-o pe Sylvie. Mi-a trebuit un anumit timp să înțeleg că nu era cu adevărat sora mea. În ce o privește, părinții mei au așteptat să ajungă la vârsta la care putea pricepe, pentru a-i explica faptul că era o copilă adoptată. N-a știut niciodată nimic despre părinții săi, în afară de numele care figura pe certificatul său de naștere, Fercombe.

– Atunci, ar putea să fie fiica lui Crispin Fercombe?

Am simțit că mă cuprinde un frig neașteptat. Oare acesta era motivul pentru care mă voia Maurice? Să-i fiu aliată împotriva Sylviei? Pentru a scoate de la mine secretul nașterii sale și a sorti eșecului planul mătușii Thalia și al lui Crispin? Era oare atât de josnic, atât de calculat, încât să facă un asemenea lucru?

– Haide, fă apel la inteligența ta, a spus ca și când mi-aș fi anunțat îndoielile. Ce există între noi n-are nimic de-a face cu Sylvie și cu pretensiile sale. Pur și simplu am vrut să știu unde

suntem. Nu-mi place "susansul". Fercombe reprezintă prea mult pentru mine și ar putea să fie la fel și pentru tine. Sylvie și Cris l-ar împărți și l-ar vinde chiar înainte să se fi ofilit coroanele funerare de pe mormântul bătrânei doamne.

– Așadar, Cris nu ține la acest domeniu? am întrebat, stăpânindu-mi un frison.

– Cu siguranță, nu. Îl detestă. Banii sunt singurul său obiectiv. La fel și pentru Sylvie, fără îndoială. Îmi pare rău că sunt de o sinceritate atât de brutală, dar așa sunt eu și va trebui să te obișnuiești cu asta. N-am avut nici timp, nici ocazia să dobândesc un lustru monden.

– Prea puțin mă preocupă lustrul monden, dar aș vrea să nu fii atât de sever cu Sylvie. A răspuns acelui anunț cu toată buna-credință. A fost fascinată de numele de familie Fercombe și l-a adăugat la Brompton după moartea mamei mele vitrege. Evident, i-a plăcut să creadă că părinții săi au fost oameni ca voi. Acum, trăiește un vis devenit realitate.

– Un vis? Și mătușa Cathleen trăiește un vis care n-aș dori să fie cel care o va distruge și nu-i pot permite mătușii Thalia să abuzeze de buna sa credință. Aș vrea să fiu sigur că Sylvie nu este o impostoare.

Într-un efort disperat de a schimba subiectul, am întrebat:

– Cine a fost soțul mătușii Thalia? Nu-i știu numele de familie.

– Un Hazlett. S-a căsătorit cu un văr, profesor, Peter Hazlett.

Se spune că în acea perioadă ar fi vrut să-l ia de soț pe unchiul Crispin, dar acesta a preferat o fată care avea bani. Niciuna nici cealaltă dintre căsnicii n-a durat. Soțul Thaliei a murit de pneumonie și soția lui Crispin a divorțat, spre marea indignare a unchiului Edward și a mătușii Cathleen, care au refuzat să continue s-o vadă. S-a recăsătorit cu un scoțian. Mary primește în fiecare an vești de Crăciun. Era o femeie drăguță, dar pretentioasă, ca toate moștenitoarele. Părerea mea este că un bărbat greșeste căsătorindu-se cu o femeie bogată, dacă nu este hotărât să fie tratat ca un animal domestic.

– Nici Sylvie, nici vreo fată oarecare n-ar reuși să facă asta din tine.

– Nu i-aș permite vreuncea să încerce experiența, a afirmat strângându-mi brațul. Eu am făcut alegerea.

De ce? m-am întrebat din nou. De ce? Bărbații maturi și cu situația lui Maurice nu se comportă de obicei cu impetuositatea unui licean îndrăgostit, care cedează unei pasiuni bruște. În plus, nu eram genul de fată care să inspire acest gen de sentiment. Nu eram Sylvie și n-aveam prea mult farmec de etalat.

Apropiindu-ne de Fercombe, Maurice mi-a arătat noile plantații și mi-a explicat intenția sa să despădurească o altă parte a pădurii bătrâne, pentru a o replanta. Mi-am dat din nou seama cât de mult ținea la domeniu. Cu siguranță, ar fi fost de preferat s-o aleagă pe Sylvie decât pe mine, doar dacă... nu

contează pe mine pentru a dovedi că Sylvie este impostoare.

A ieșit de pe șosea pentru a o lua pe unul din drumurile care traversau proprietatea, apoi a încetinit pentru a-mi atrage atenția asupra unor turme de oi, însoțite de miei lor.

– Sunt adorabili, am spus privind-i. Privește-l pe acela, cum țopăie! Nu știam că, atât de mici, sar deja. Sunt atât de drăguți, încât îți vine să-i iei în brațe.

– Vei vedea o mulțime primăvara viitoare. Vei avea de crescut cu biberonul miei fără mamă, sau gemeni nedoriți, a spus simplu.

Am simțit o bucurie profundă. Era promisiunea unei siguranțe și a unui viitor pe care să-l împărțim, cum visasem întotdeauna. Era o adevărată fericire să am un cămin, un soț, miei de crescut, să mă simt utilă.

– Îmi înțelegi visul, am spus spontan. Toate aceste oi îți aparțin?

– Turmele astea îmi aparțin. Eu conduc ferma castelului și este proprietatea mea. Tata mi-a lăsat-o moștenire. Casa este închiriată vara, dar goală în restul timpului. Nimeni nu ne-o poate lua. Te-ar deranja să fii soția unui fermier și nu stăpâna castelului?

– Cu siguranță, nu! Nu-mi doresc nimic altceva. Nu sufăr de grandomanie și îmi plac animalele. Necazul este că la Londra trăiesc într-un apartament în care nu pot avea decât un câțel mic, ca Rusty. Ai câini, Maurice?

– Am o cățea ciobănească frumoasă, dar de-abia îndrăznesc s-o duc acasă, din cauza pisicilor alea blestemate. Trăiește cu ciobanul meu într-una din casele construite deasupra pârâului. Am rămas la castel din cauza mătușii Cathleen și a lui Mary, dar când vom fi căsătoriți, ne vom stabili la fermă. Aici, vom fi mai liniștiți.

N-aș fi crezut că vorba "liniștit" făcea parte din vocabularul lui Maurice, dar tonul său m-a lăsat să ghicesc că această pace era una din formele visului său. Poate niciun bărbat, oricât de dur ar fi, nu reușea să se obișnuiască într-o casă locuită de femei în permanentă stare de război.

– Întotdeauna este atât de agitată viața la castel?

– Mai mult sau mai puțin. Mama a murit puțin după nașterea lui Mary, iar sora mea și cu mine am fost crescuți de Nanny și de o succesiune de guvernante conduse de mătușa Cathleen, iar mai târziu de mătușa Thalia. În mod firesc, aceasta îl făcea întotdeauna pe fiul său să treacă în față. Era geloasă că el nu era un Fercombe și geloasă pe afecțiunea lui pentru Mary. Ea a complotat căsătoria dintre Cris și Jane.

– Asta te-a atins mult?

Fața a părut că i se întunecă și sprâncenele stufoase s-au încruntat.

– Ce vrei să spui?

– Mary mi-a spus că Jane părea atașată de tine.

– Mary sau refuză să vorbească, sau vorbește prea mult.

Jane a murit, la ce bun să se mai pună întrebări în legătură cu ea?

S-a exprimat cu o mânie stăpânită, care m-a surprins dar nu m-a descumpănit. Era oare contrariat că știam că el și cu Jane se iubiseră, sau Sylvia a avut dreptate lăsând să se înțeleagă că Maurice ar fi fost amantul lui Jane după eșecul căsătoriei sale cu Cris?

– Fii amabilă, nu răscoli trecutul, a spus după un timp de tăcere. Totul s-a schimbat de la moartea lui Jane și n-are rost să privim în urmă. Dacă aș fi ascultat-o, poate ar fi fost încă în viață și n-o voi uita niciodată. Nu este cazul să-mi fie amintită.

– Îmi pare rău, nu știam...

– Mary a omis să-ți spună că Jane a vrut s-o duc departe de aici. Că a dorit să-i cer lui Cris să-i acorde divorțul.

– Pentru a se căsători cu tine?

– Exact. N-am vrut acest rol... și a murit.

– De ce ai refuzat? Dacă o iubeai...

– Fără îndoială, n-am iubit-o destul pentru a uita că fusese soția lui Cris... pentru a părăsi Fercombe pentru ea... sau pentru a o necăji pe mătușa Cathleen. N-ar fi fost o reușită. Nu se putea șterge ce a fost și n-aș fi putut accepta că mai înainte fusese femeia altuia, a spus cu brutalitate. Dacă ai fi aparținut deja unui bărbat, nu te-aș fi vrut.

– Este o atitudine destul de primitivă.

– Poate, dar este a mea.

Mi-a aruncat o privire rapidă de provocare.

– Dacă ai avut deja un amant, te sfătuiesc să mi-o spui imediat.

– Se întâmplă că n-am avut... dar pentru asta nu-ți dezaprob mai puțin atitudinea. Trecutul îi aparține fiecăruia.

– Serios? Nu căutai să-l afli pe al meu? Ca să fii informată, îți voi spune că am iubit-o pe Jane, dar că n-am fost amantul său niciodată. Dacă aș fi avut-o, Cris nu mi-ar mai fi luat-o.

– Ești foarte sigur de tine, nu-i așa? am exclamat. Pentru că m-ai atacat prin surprindere și m-ai sărutat, chiar crezi că m-ai marcat cu însemnul tău?

– Nu este așa? Îți imaginezi că un alt bărbat va șterge mângâierile mele cu ale sale?

Astfel provocată, m-am refugiat în tăcere. Nu doream să spun nu, dar îmi era imposibil să pretind că un altul ar fi avut această putere. Simțeam încă presiunea buzelor lui Maurice peste ale mele, mângâierea posesivă a mâinii mari și puternice. Era adevărat că oricum m-ar fi putut curta un altul, ar fi fost fad după ce o făcuse Maurice, dar eram oare pregătită să mă supun violenței de-abia stăpânite a pasiunii sale?

Capitolul 8

Cu valiza mea în mână, Maurice m-a condus pe scara în spirală a turnului până într-o cameră de la etajul al doilea, unde am găsit-o pe bătrâna Nanny care tocmai făcea patul. Doica mi-a spus că așternutul de-abia fusese scos din dulap și că adusesese de asemenea o cuvertură electrică.

— Pentru a-ți încălzi patul, domnișoară, dacă domnul Maurice vrea să se ocupe de ea. Eu nu mă prea pricep la aceste ustensile noi. Nu se știe niciodată dacă nu-ți vor juca vreun renghi.

— Este o instalație, Nanny, a protestat Maurice. N-ai vrea să te întorci la epoca lămpilor cu ulei și a vaselor cu jar pentru încălzit patul!

A brășat cuvertura la priza lămpii de pe noptieră.

— Te voi lăsa să te instalezi, Romira, trebuie să merg să văd

o vacă gata să fete.

N-aveam nicio scuză pentru a-l reține și totuși mă temeam să rămân singură cu Nanny. O consideram și mai deconcertantă decât pe Cathleen Fercombe. Cu părul său de vrăjitoare, fața ridată ca o nucă de cocos, ochii negri ca ai unei păsări și gesturile sacadate ca niște bătaii de aripi, Nanny îmi părea puțin umană. N-am întrebat-o ce vârstă are. Putea avea între șaptezeci și optzeci de ani. M-a privit pe sub sprâncenele zbârlite și a râs pe înfundate.

– S-ar spune că ți-ai descoperit stăpânul, mică domnișoară. Domnul Maurice nu te va lăsa să pleci după cum îți trăsnește!

N-aveam nicio experiență cu servitori bătrâni. Nu voiam s-o jignesc pe Nanny, dar nu mă puteam împiedica să-i găsesc familiaritatea deplasată. M-am aplecat asupra valizei pentru a o desface, sperând că servitoarea se va retrage. De fapt, a întârziat, aruncând o cârpă de praf murdară pe noptieră.

– Vei fi o companie plăcută pentru doamna Mary, a spus. O vei obliga să iasă din ea însăși.

– Presupun că ești aici de mulți ani, Nanny, am spus, simțindu-i privirea pătrunzătoare asupra conținutului valizei mele.

– Am fost doică a domnului Christopher și a domnișoarei Thalia, a spus cu mândrie. Am urmat-o pe doamna Thalia și m-am întors cu ea aici, după ce a rămas văduvă. I-am crescut pe toți cei trei, domnul Cris, domnul Maurice și domnișoara Mary,

ca pe copiii mei. Domnișoara Mary era mai voluntară. N-a putut ceda niciodată capriciilor doamnei Fercombe. Ea și cu domnul Cris ar fi făcut un cuplu frumos, dar a lăsat-o pe acea Jane să i-l ia.

N-am făcut niciun comentariu. A țopăit până la o fereastră și a scuturat îndelung cârpa de praf. Ferestrele ocupau trei laturi ale încăperii, oferind o superbă vedere a lacului și a grădinilor.

– Nu trebuie vorbiți de rău cei dispăruți și ea este moartă, sărman suflet. Acolo au găsit-o.... lângă podul de lemn.... prinsă în alge, a comentat Nanny cu o satisfacție morbidă, agitând cârpa în direcția lacului. A căutat-o întărâtând doi bărbați unul împotriva celuilalt, în loc să-și respecte jurămintele făcute când s-a căsătorit. N-ar fi trebuit să-l ia de soț pe domnul Cris, dacă nu voia să-și țină promisiunea. N-avea decât să i-l lase domnișoarei Mary.

– La ce servește să mai comentăm acum?

– Dacă vrei să cunoști viitorul, cercetează trecutul, a observat Nanny. În familiile vechi ca aceasta, evenimentele se repetă cu perseverență. Erau patru când domnișoara Thalia era copil și mă ocupam de ea. Domnul Christopher, ea și verii săi, domnul Peter Hazlett și domnul Crispine, dar părinții n-au fost de acord. În generația următoare au fost din nou patru, domnișoara Mary, domnul Cris, domnul Maurice și domnișoara Jane, care era prietenă apropiată a domnișoarei

Mary. Și iată-ne din nou în fața a patru personaje. Dumneata, domnișoara Sylvie, domnul Cris și domnul Maurice. Ai grijă să alegi bine, altfel tragedia se va repeta.

– Sper că nu, am spus scurt. Unde este acum domnișoara Mary?

– În camera sa, care este exact sub a duminale. Se schimbă pentru cină. Ar trebui să faci la fel, mică domnișoară. Chiar când lipsește stăpâna, doamnei Thalia îi place ca lucrurile să fie făcute după tradiție. Acum, trebuie să mă duc să iau cina băiețelului și să-l culc.

Cu aceste cuvinte, a plecat, spre marea mea ușurare, vârându-și cu un aer absent cârpa de praf în mânecă.

Dacă acesta era obiceiul, era de preferat să mă schimb pentru cină. Luasem cu mine o rochie care trebuia să se potrivească. Confectionată dintr-un material neșifonabil, în dungi negre și ruginii-arămii. Se armonizau cu părul și cu ochii mei și croiala sa aproape austeră dădea o anumită eleganță siluetei mele.

Când am fost gata, l-am luat pe Rusty și am coborât primul rând de trepte. În fața ușii lui Mary am ezitat, apoi am bătut discret.

– Intră! a răspuns Mary.

Camera sa era copia exactă a camerei mele, cu excepția obiectelor personale, adică insigne, legitimații la concursuri hipice, fotografii de cai prinse în ace pe perete, vrafuri de

reviste și de cărți puse lângă pat și o colecție de animale de sticlă aranjate unele după altele, în ordine de bătaie, pe șemineu.

Camera nu era într-o dezordine haotică, așa cum era a Sylviei, dar dădea totuși o impresie de părăsire. Deasupra patului, satinul verde era pătat și draperiile din brocart păreau prăfuite. Evident, forța și energia lui Nanny nu mergeau până la o curățenie mare de primăvară. M-am întrebat de ce cineva din vechii servitori ai doamnei Fercombe nu ajutau la întreținerea acestei părți a casei.

Mary era așezată în fața oglinzii cu trei fețe de pe măsuta de toaletă și-și pieptăna alene părul aproape negru, ca și când peria era prea grea pentru mica sa mână albă. Fața păstra nuanța de ivoriu, dar își subliniase buzele cu colțurile lăsate cu un ruj stacojiu.

– Salut! a spus văzându-mi imaginea în oglindă. Ce aer îngrijit ai! În onoarea cui?

– Nanny mi-a spus să mă schimb pentru cină.

– Lui Maurice îi va plăcea rochia aceasta... dar nu și mătușii Thalia. Își face o datorie de onoare din lipsa de eleganță. Un mod la fel ca oricare altul de a-și asigura o carapace neutră și protectoare. N-a fost niciodată frumoasă și refuză orice competiție.

– Jane era frumoasă? am întrebat fără să vreau.

– Mai mult atrăgătoare decât frumoasă... plină de viață, o

companie plăcută.... cel puțin până în ziua în care viața a decepționat-o. Atunci, a încetat să se preocupe de cum arăta.

– La fel cum ți s-a întâmplat și ție?

– Sare în ochi, nu-i așa?

A lăsat peria și a început să-și răsucescă o coadă grea.

– De ce să continui să mă pun în valoare, când nu mai am niciun motiv s-o fac?

– Vrei să te ajut? am întrebat, iritată de mișcările sale lente și stângace. Ai un păr superb; de ce îl răsucești și-l ridici?

Mi-a întins acele de păr cu o umbră de zâmbet.

– Ești obositor de activă și de plină de viață, Romira! Întotdeauna te arunci cu capul înainte? Chiar nu te temi nici de stânci, nici de alge?

– Din fericire pentru mine, sunt solidă și am fost mereu plină de energie. Totuși, de obicei nu sunt impulsivă. Nimic în comun cu fratele tău. Este de o violență de-ți taie respirația.

– Maurice este un tânăr bine. Nici nu acționează foarte repede de obicei. Face mai degrabă planuri pe termen lung. Se pare că, în câteva ore, ai produs o impresie extraordinară asupra lui.

Tonul îi era la fel de detașat, dar genele lungi i-au fremătat. N-aș fi putut spune dacă această impresie o contraria, sau dacă în sinea sa se îndoia de ea.

– S-ar spune că ți-am fost impusă, m-am scuzat. N-am venit aici cu intenția de a rămâne. Am vrut doar să mă asigur că

Sylvie este pe mâini bune. A fost întotdeauna foarte impulsivă și predispusă să ajungă în situații complicate.

– Se ocupă perfect de ea și își pregătește cu grijă rolul de viitoare moștenitoare. Nu-ți va fi recunoscătoare pentru intervenția ta.

– N-am intenția să intervin.

Am răsucit părul frumos și mătăsos astfel încât să-i încadreze fața într-un mod care s-o avantajeze. Părea aproape prea greu pentru gâtul său delicat și am strâns o parte în vârful capului.

– Cu un pieptene și o mantilă, ai fi luată drept spaniolă, am spus, frapată din nou de frumusețea ochilor de culoare închisă și de strălucirea și finețea trăsăturilor sale. Ar fi trebuit să te numești Ines sau Isabelle.

– Nu spune asta!

S-a înfiorat.

– Așa îmi spunea Lester... señorita sa. Este absurd, deoarece noi nu avem sânge spaniol. Suntem celti.

A ridicat mâinile cu o instabilitate febrilă, ca și când ar fi vrut să rupă echilibrul coafurii, apoi, rușinată de elanul său, le coborî și le împreună.

– Iartă-mă, am spus, îngrijorată de manifestarea de disperare.

– Probabil mă consideri nebună... sau cel puțin nevrotică. Nu te-ai simțit niciodată pierdută, nu-i așa?

În oglindă, ochii de culoare închisă exprimau un fel de chemare disperată.

– Nu știi ce înseamnă să nu mai ai în sinea ta decât un mare vid înghețat?

– Știu ce înseamnă pierderea unei ființe dragi. Am suferit profund la moartea tatălui meu. La fel și la cea a mamei mele vitrege. Acum, n-o mai am decât pe Sylvie.

– Da, dar te ai și pe tine însăși. Ești intactă. Eu n-am știut niciodată să fiu singură.

– Ești singură oare? Ai un fiu, un frate, o mătușă și un verișor. De asemenea un soț, mi se pare, am spus, simțindu-mi mila nuanțându-se cu mânie. Ești chiar așa de plâns cum îți imaginezi?

A roșit ca și când am pălmuit-o. Cu o demnitate ciudată și nesigură, s-a ridicat cu fața asemănătoare cu o mască în care doar ochii continuau să fie vii.

– Evident că nu. Și de ce m-aș plânge? Sunt înconjurată de rude afectuoase și devotate. Am o casă frumoasă... și tot ce-și poate dori o femeie. Dacă nu-mi dau seama de fericirea mea, probabil sunt o biată nevrotică, a declamat pe un ton mândru. Gata? Atunci, să ne alăturăm familiei.

– Am spus ce nu trebuia, îmi pare rău. Nu te-am criticat, am pus doar o întrebare, am replicat încurcată. Amintește-ți că sunt o străină aici.

M-am oprit, deoarece am avut impresia că nu mă asculta.

S-a închis ca o anemonă de mare. Mi-am reproșat că am băgat-o în viteză. Dacă aş fi fost puțin mai răbdătoare și mai înțelegătoare, cu siguranță mi s-ar fi confesat. Acum, se îndrepta spre ușă cu pasul său automat. Rochia neagră sobră, îi oferea o alură spectrală.

Apoi Rusty a pornit cu pași mici și repezi în urma sa, adulmecându-i gleznele și atitudinea lui Mary s-a schimbat imediat. S-a lăsat în jos, l-a luat în brațe, l-a strâns la piept ca pe un copil și și-a afundat bărbia în blana lui. Fericit, câinele a închis ochii pe jumătate și i-a lins mâinile.

– Îmi permiți să-l duc eu? a întrebat ca un copil. Ți promit să-l țin la distanță de pisici. Oh! ești frumos.... Ești foarte mătăsos și adorabil....

Era absorbită în manifestările de tandrețe și m-am simțit și mai derutată. Dacă avea o asemenea sete de a iubi, ceea ce demonstra un temperament profund matern, de ce manifesta acea regretabilă lipsă de interes față de fiul său? N-avea niciun sens. Oricare ar fi fost necazul împotriva soțului său, nu putea face un copil fără apărare să sufere consecințele.

– Să nu-l lași jos, am spus, șovăind puțin când am deschis ușa. Scara este abruptă.

Mary a clătinat din cap.

– Voi fi atentă. Treci înainte, dacă vrei.

Ceea ce am făcut. A coborât în spatele meu, încet, murmurându-i cuvinte tandre lui Rusty. Eram surprinsă de

modul în care răspundea câinele meu. Era mândru și demn ca toți pechinezii de rasă și, în general, nu-i plăcea să fie răsfățat. S-ar fi spus că a simțit că Mary are nevoie cu disperare de un mijloc de a-și revărsa tandrețea. A rămas liniștit în brațele sale, ca și când o cunoștea dintotdeauna. N-a tresărit nici măcar când gongul a răsunat exact în clipa în care am deschis ușa care dădea spre hol.

Ceilalți erau deja acolo și își beau încet vinul alb de Xeres. Lumina care cădea din lustra mare dădea o strălucire aproape ireală părului lui Cris. În smochingul perfect croit, era foarte frumos. Cum să mă mir oare că Sylvie îl acceptase fără ezitare ca pe Făt-Frumos din visurile sale? Ea însăși era o admirabilă Cenușăreasă transformată în prințesă. Purta o rochie albă, foarte elegantă pentru o cină în familie, dar care îi venea de minune.

Thalia Hazlett făcea notă ciudată. În rochia de mătase gri, semăna mai mult cu un porumbel bătrân decât cu nașa din poveste. Ne-a primit cu vorbe dulci, care se potriveau prost cu ochii cenușii și reci.

– Un pahar cu vin, tinere femei? a întrebat arătând tava cu pahare și o sticlă. Este plăcut că ai mai putut rămâne aici câteva zile, domnișoară Brompton! Sau pot să-ți spun Rosa? La urma urmei, faci parte din familie.

– Mulțumesc, am spus fără să dezvălui ce gândeam despre greșeala intenționată.

– Este Romira și nu Rosa, nu-i așa? a întrebat Cris care venea spre noi cu câte un pahar în fiecare mână și cu zâmbetul pe buze. Un nume foarte special și pe care nu l-am mai auzit niciodată mai înainte.

Oare era atât de prietenos și de sincer pe cât voia să pară? Sau simțise că mama sa vroise să mă jignească prefăcându-se că-mi uitase numele și încerca să repare această lipsă de tact? Farmecul său era natural, sau prefăcut? Nu reușeam să-mi dau seama. Nu puteam nici să scap întru totul de căldura din vocea sa și de privirile sale. Soare sau foc de lemne, era în tot cazul o plăcută compensație față de răceala mamei.

Am explicat că numele meu era o combinație între Robert și Myra, iar Cris s-a întors spontan spre Mary.

– Ar fi un excelent ansamblu natural. Romira. Vezi asta, Mary? Un serviciu de ceai decorat cu flori de măceș.... delicate flori de măceș....

– Nu.... flori mai mici, mai fine și frunze în tonurile toamnei. Flori de dud s-ar potrivi mai bine. Romira nu evocă nici trandafiri, nici flori de măceș, a continuat gânditor Mary. Brunul-roșcat al părului, reflexele arămii... Trebuie un ornament ușor și câteva flori de dud pentru contrastul culorilor. Da, văd foarte bine...

– Atunci, fii un înger și desenează-mi-l, a spus Cris pe un ton convingător.

Apoi s-a întors spre mine.

– Mary este o adevărată artistă, știi? Ne-a făcut câteva ansambluri foarte frumoase acum câțiva ani, înainte de a-și prelua răspunderile unei femei de casă și să nu intervină soțul.

– Femeie de casă? Romira a remarcat deja că nu valorez nimic în acest domeniu. Nu privește nicăieri aici fără să dorească o curățenie mare în toate încăperile.

A spus aceste cuvinte mai mult cu amuzament decât cu resentiment, dar m-am simțit roșind. Oare citea în asemenea măsură în mine?

– Asta este Romira! a supralicitat Sylvie. Spune că este intelectuală, dar este o adevărată femeie de casă. Are simțul de ordine.

– Eu la fel, a spus Cris cu dezinvoltură. Nu văd de ce artiștii ar ține să trăiască în dezordine. Desenul pretinde o mare precizie, de aceea Mary îl găsește plictisitor și nu vrea să se mai întoarcă la el.

– De ce ar face-o? a întrebat cu naivitate Sylvie. O femeie căsătorită n-ar trebui să muncească. Mai ești căsătorită, nu-i așa, Mary?

Era lipsă de tact și Mary a fost sensibilă la ea. Însuflețirea sa trecătoare a făcut loc unei priviri inaccesibile și vocea i-a fost posomorâtă când a replicat:

– Nu te privește asta.

– Pur și simplu am pus o întrebare și nu era cazul să mă pui la locul meu, a protestat Sylvie, ai cărei obraji se îmbujoraseră.

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare. Cris o privea pe Mary, nu pe Sylvie, și ochii îi erau îngrijorați. Am crezut că i-ar fi plăcut să continue subiectul, dar că nu îndrăznea. Indiferent de sentimentele lui Mary pentru el, acum eram sigură că lui Cris nu-i era indiferentă.

– Încă puțin vin? a întrebat acesta din urmă, deși Mary de-abia se atinsese de pahar. Ți trebuie ceva care să-ți aducă iar culoarea.

Mary n-a răspuns, dar am simțit o tensiune între ei. Fără îndoială și Thalia, deoarece s-a ridicat agitând brațele ca un porumbel care-și va lua zborul.

– Cina este gata, n-are rost să-l așteptăm pe Maurice mai mult, a spus repede. Veniți!

– S-a dus să vadă o vacă pe punctul să fete, am spus, întrebându-mă imediat de ce am simțit nevoia să-l scuz.

– Ce dezgustător! a exclamat Sylvie. Sunt fericită că nu ești fermier, iubitoare, a adăugat prinzându-se cu amândouă mâinile de brațul lui Cris. Maurice pare că lucrează ca un muncitor agricol. Este înspăimântător de lipsit de distincție. Miroase a fân și a cal.

A strâmbat din nasul mic cu o mimică de dezgust. Cris îi bătuse ușor mâna cu un aer absent, cu ochii ațintiți încă asupra lui Mary.

Cris nu era îndrăgostit de Sylvie, orice ar fi făcut pentru a o convinge. Atitudinea față de ea era indulgentă, afectuoasă, dar

ciudat de impersonală. Mă făcea să mă gândesc la un celibatar care fusese convins să aibă grijă de un copil câteva ore. Într-un fel, Sylvie era un copil. Făcea nazuri și-i arunca priviri pătrunzătoare lui Mary. Intuiția feminină o prevenea că avea în ea o rivală puternică, dar n-avea nici experiența, nici stăpânirea cerute de o asemenea situație.

Când mătușa Thalia ne-a condus în sufragerie, Sylvie, așezată lângă Cris, a făcut un efort pentru a atrage atenția logodnicului său. Cris o făcu amabil, dar superficial. Privirea i se întorcea fără încetare la Mary. M-am întrebat dacă poseda și ea acel magnetism puternic care mă atrăsese spre Maurice. Dacă asta era situația, nu-l folosea în mod conștient, deoarece rămase așezată în fața lui Cris, tăcută și retrasă în sine.

Eram pe locul de onoare, la dreapta Thaliei. Scaunul gol al lui Maurice mă despărțea de Mary. Thalia mi-a pus întrebări de gazdă, ca și când interesul pe care-l arăta pentru mine și trecutul meu ar fi trebuit să mă pună în încurcătură. Blândețea nu-i era atât de dezarmantă cum își dorea probabil și știam că, în realitate, eram supusă unui veritabil interogatoriu. Personal, nu aveam nimic de ascuns în ce mă privea și n-am evitat niciuna din întrebările sale. Dimpotrivă, i-am dat detalii despre părinți, despre copilărie, despre educația și realizările mele modeste.

Ar fi trebuit să fie mulțumită; dar nu era cazul. Se așteptase oare să mă descopere în căutare de compasiune, de sprijin, de

ajutor financiar? În realitate, ea avea un complex de inferioritate, chiar ascuns cu grijă. Era rezultatul unui fizic lipsit de farmec, al eșecului de a se căsători cu bărbatul pe care-l iubise, a faptului că trebuise să cedeze în fața autorității mătușii Cathleen ani întregi? Era genul de femeie care nu se simțea bine decât în prezența celor pe care-i putea trata ca inferiori sau ca subordonați. Le purta pică spontan celor care nu așteptau nimic de la ea și care luptau de la egal la egal. Poate conflictul dintre ea și Maurice de aici venea.

Fără să vreau, am compătimit-o. Să trebuiască să ții această casă, să crești trei copii, să trăiești la cheremul unei bătrâne doamne tiranice, fără să ai vreodată cu adevărat o siguranță materială, era cu siguranță greu. Nu fusese stăpână la castel. Nu va fi niciodată cât va trăi Cathleen Fercombe și se părea că nimic n-o putea împiedica pe bătrâna doamnă să-i dea afară pe Thalia și pe fiul său adorat dacă avea chef. Așa că, doar prin Sylvie putea ajunge Thalia la poziția superioară pe care o considera că-i revenea.

Risca totuși să eșueze și aici. Dacă Sylvie cunoștea domeniul, Thalia va descoperi că nu era atât de maleabilă cum părea. Sylvie avea voință și sub aparența ingenuă și inofensivă, știa să se apere, și mai mult, avea o noțiune foarte precisă a importanței sale.

Dacă Sylvie se căsătorea cu Cris, povestea s-ar putea repeta. Thalia nu reușise să-și domine prima noră. Va reuși oare cu a

doua? Sylvie era întru totul capabilă să-și părăsească soțul și soacra dacă îi displăceau... lucru pe care-l plănuise și Jane, mi-am amintit cu o îngrijorare bruscă.... dar Jane se înecase înainte de a-și pune planul în aplicare. Oare un "accident" asemănător ar amenința-o pe Sylvie, în cazul în care le-ar ține piept lui Cris și Thaliei?

Întregul meu bun-simț s-a revoltat la acest gând. Oamenii civilizați nu-i elimină astfel pe cei care li se opun. De acord, dar până la ce punct erau oare cei din familiile Fercombe și Hazlett civilizați? În izolarea și fastul lor feudal, păreau să-și fi făcut propria lege. Maurice era absolut primitiv, atunci de ce nu și Cris? Thalia putea complota, țese intrigi, totuși o credeam incapabilă să-și pună planurile în aplicare. Era tipic din mediul său, disprețuitoare, răutăcioasă, dar nu cu adevărat periculoasă.

Pe de altă parte, Jane trebuie să fi fost o fată solidă, în consecință de neatacat pentru o femeie lipsită de energie și relativ în vârstă. În schimb, Cris își putuse îneca soția dacă fusese incitat suficient să comită această crimă. Acest gen de artist putea să fie nemilos, ambițios și lipsit de suflet. Și totuși, în ciuda a ce auzisem spunându-se despre el, nu mă puteam împiedica să-l simpatizez. În acea clipă mă observa și privirea sa fermecătoare părea să mă implore să nu-l judec prea aspru. Poate Mary avusese dreptate și nu-i lipsea decât îndrăzneala pentru a ține piept acestei case de femei geloase și exclusive.

Când ne-am întors în salon, Cris s-a apropiat de mine, etalându-și tot farmecul. Poseda acea artă plăcută de a consacra toată atenția unei persoane și de a o face să creadă că-l interesa întru totul. M-a îndemnat să vorbesc despre profesiunea mea de bibliotecară, apoi s-a oferit să-mi arate colecția familiei, menționând diferite ediții originale adunate de Edward Fercombe și de tatăl său. Cris era un interlocutor plăcut și era mai ușor să conversezi cu el decât cu Maurice. Trebuie să recunosc că aveam multe puncte comune. Cris era genul de intelectual, ca și mine. Mi-a mărturisit că-și găsea deseori inspirația în mențiunile făcute de cărțile de rugăciuni împodobite cu miniaturi.

Poate era băiat frumos, dar avea și minte. Îndată ce discuta despre arta sa, Cris era elocvent și mi-am dat seama că-i plăcea munca sa. Pentru el, olăria era ceea ce era Fercombe pentru Maurice. În consecință, de ce ar unelti să pună mâna pe domeniu? N-avea deja cu ce să se ocupe destul?

Sylvie, așezată pe sofa lângă Thalia, începuse să dea semne de nerăbdare și-mi arunca priviri de reproș. Mary fuma, într-un fotoliu. Pe buze îi flutura un zâmbet, ca și când se amuza să-l vadă pe Cris dezarmându-mă. Nu trebuia ca zâmbetul său și iritarea Sylviei să mă tulbure. Nu eram o adolescentă ușor de impresionat și-l puteam evalua pe Făt-Frumos la justa sa valoare.

Sau m-am înșelat? Eram oare destul de feminină pentru a fi

sensibilă la farmecul său, împotriva bunului meu simț? Cris avea obiceiul s-o facă pe fiecare femeie să creadă că era singura în stare să-l înțeleagă? Că purta în el mult mai mult decât se putea imagina?

Inconștient, am înțeles de ce Jane, care-l iubise mai întâi pe Maurice, îl preferase pe Cris. Prin firea sa, Maurice trebuia să considere că femeia pe care o alesese îi aparținea și că, instalând-o în viața lui, aceasta trebuia să fie mulțumită de locul pe care i-l acordase. Nu trebuia să se preocupe să-i transmită sentimentul că binele său era de importanță primordială pentru el. Maurice era sigur de el. Cris, cu tot farmecul său, părea ciudat de lipsit de vanitate.

"Ce mi se întâmplă oare? m-am dojenit în sinea mea. Sunt pe cale să mă las pradă farmecului acestui bărbat. Tocmai mă întreb cum ar fi să fiu femeia vieii lui. Dacă m-aș fi dus spre bibliotecă și m-ar fi luat în brațe, m-aș fi supus ca hipnotizată!"

Îmi era ciudă pe Maurice că m-a expus unui asemenea pericol. Credea oare că luându-mă în brațe și sărutându-mă la Taverford, m-a făcut insensibilă la o atracție mult mai subtilă? Dacă asta era situația, avea foarte mare încredere în el. Era de asemenea o caracteristică a lui Maurice să meargă și să se ocupe de o vacă pe punctul să fete și să mă lase singură și fără apărare!

Din fericire, sau din nefericire pentru mine, în clipa în care Cris propunea să-mi arate biblioteca, în salon intră grăsuța

Tabby și-l întrerupse.

I s-a adresat Thaliei, dar privirea îi era atintită asupra mea.

– Doamna a spus că dacă tânăra domnișoară mai este aici, să urce s-o vadă. Vrea să-i vorbească.

– Oh! Doamna Fercombe dorește s-o vadă pe domnișoara Brompton? s-a mirat mătușa Thalia. Nu cred că este înțelept. După criza sa, ar fi de preferat ca doamna Fercombe să se odihnească. Doctorul Wescott a specificat că nu trebuie să se agite.

– Dacă nu obține ce cere, se va agita de asemenea, a replicat Tabby. O cunoașteți ca și mine, doamnă Thalia.

– Nu înțeleg de ce dorește s-o vadă pe Romira, a obiectat Sylvie. De mine trebuie să fi întrebat. Trebuie să urc, mătușă Thalia?

– Iertați-mă, domnișoară, dar nu pe dumneavoastră vă cere, a spus ferm Tabby. A specificat, tânăra domnișoară cu părul roșcat și cu câine.

– Va trebui să se supună, nu-i așa? a spus jenat Cris. Te supără, Romira?

– Nu, câtuși de puțin, am răspuns.

Rusty rămăsese culcat pe genunchii lui Mary tot timpul cinei și se afla încă acolo. Când m-am ridicat, a sărit jos și a venit spre mine. Nu voia să mă piardă din vedere și m-am aplecat să-l iau în brațe.

În timpul cinei, pisicile nu se arătaseră, dar când Tabby

mi-a deschis ușa, trei dintre ele au năvălit. Pisica roșcată a sărit spre gleznele mele, celelalte două au sărit pe sofa lângă mătușa Thalia. Tabby a alungat-o pe atacatoarea mea, dar nu înainte de a-și înfige ghearele în ciorapii mei. Am scos un strigăt ușor și Rusty s-a zbatut pentru a mă apăra. M-am refugiat în hol cu mai multă grabă decât demnitate. Picături de sânge au apărut pe ciorapi și Tabby a remarcat, compătimitoare:

– Pisica asta este cu adevărat sălbatică. Va trebui să aveți grijă, domnișoară. Dacă îi displaceți, se va lega de dumneavoastră.

– Se va obișnui! Cine înlocuiește ciorapii rupți?

– Oh! Romira, nu face atâta caz, a spus Sylvie, care ne-a ajuns din urmă și m-a prins de braț. Mătușa Thalia își adoră pisicile. Mie nu-mi fac niciun rău, dar nu le plac câinii. N-ar fi trebuit să vii cu Rusty.

– Nu? Cu siguranță ar fi trebuit să-l las singur în apartament... sau să-l scot pe palier... De unde să știu că această casă este un refugiu pentru pisici sălbatice?

Obrajii i-au devenit din roz, roșii.

– Nu te supăra. Ți-am cerut iertare pentru Rusty.

– Și crezi că este suficient? Nu te-a preocupat ce voi simți descoperind că a fost strivit sau că a murit de foame.

– Nu i s-a întâmplat nimic; nu repeta fără încetare același lucru! Romira, te rog....

– Ce este?

Tabby ajunsese la mijlocul scării și se uita peste umăr dacă o urmam. Mâna Sylviei se crispă pe brațul meu.

– Fii foarte atentă ce-i vei spune bunicii, a murmurat cu o voce rugătoare. N-o contraria.

– De ce nu spui pur și simplu: "Fii atentă să nu-mi dai planurile peste cap?" Dacă stă în puterea mea, îți promit.

– Este evident în puterea ta. Întotdeauna ai fost geloasă pe mine, dar este imposibil să vrei să strici totul acum. Ar fi prea crud! Nu că bunica te-ar crede....

– În acest caz, de ce-ți faci griji?

Mi-am plecat privirea asupra feței sale îmbujorate, în același timp exasperată și impresionată.

– Nu te voi trăda, dar nici nu voi minți pentru a te ajuta. Nu poți să-mi ceri asta.

– Cine-ți cere să minți? Sunt nepoata sa și semăn extraordinar cu tata, a insistat cu înflăcărare.

– Cu siguranță ești o Hazlett, am declarat tăios.

– Vrei să spui o Fercombe.

Degetele sale subțiri s-au înfipt în brațul meu.

– Romira, nu fi rea, nu încerca să mă sperii. Dacă ai simțit vreodată afecțiune pentru mine, mă vei susține.

Așadar, nu era atât de sigură pe poziția sa, cum a vrut să mă facă să cred. Se temea că pretențiile sale nu vor rezista la o anchetă profundă. Nu mă privea asta, mi-am spus, în defensivă. Era treaba celor din familia Fercombe și din familia Hazlett s-o

accepte, sau s-o respingă.

– Trebuie să urc, am spus, conștientă că Tabby ne observa cu curiozitate de pe palier. Voi fi prudentă, fii liniștită.

N-am înțeles de ce dorea bătrâna doamnă să-mi vorbească, doar dacă nu intenționa să-mi facă morală. Începuse oare să regrete că o primise prea repede pe Sylvie ca pe nepoata sa?

Neliniștea îmi sporea pe măsură ce urcam scara. Trebuia să evit cu orice preț să fiu amestecată. La urma urmei, n-aveam nicio dovadă care să infirme sau să confirme înrudirea Sylviei cu familia Fercombe.

Bătrâna doamnă, așezată pe pat, cu o haină ușoară de nailon de culoare albastră ca cerul, semăna cu o păpușă învechită.

– În sfârșit! Nu-mi place să aștept! a exclamat.

– Cunoașteți pe cineva căruia îi place? am replicat.

M-a privit cu atenție, apoi izbucni într-un râs tremurător.

– Caracterul dumitale se potrivește cu părul, tânără femeie. Cuvintele aspre nu ung tartinele cu unt, să-ți amintești asta!

– De ce? Nu doresc tartine și dacă aș dori, nu v-aș cere în niciun caz să mi le ungeți cu unt!

A râs din nou pe înfundate și a arătat cu mâna fotoliul mic acoperit cu mătase albastră ca cerul care se afla lângă pat. M-am așezat, cu Rusty pe genunchi. Cathleen Fercombe a continuat să mă privească atent, cu ochii săi albaștri-verzi, anormal de strălucitori. Obrajii îi erau foarte roz și nu părea în

stare să întrețină o conversație lungă.

– Sper că vă simțiți mai bine, am spus, mânată de un elan de milă, deoarece era în vârstă și plăpândă. N-ar trebui să vă odihniți? Putem vorbi mâine dimineață, dacă doriți.

– Nimic nu valorează ca prezentul. Nu mai am mult timp. De ce vrea băiatul ăsta să te țină aici, răspunde-mi!

– Maurice? Mi-a cerut să rămân până duminică seară. Își imaginează că prezența mea îi poate face bine surorii sale.

– Fetei aceleia?

A pocnit din mâinile în formă de gheare, cu o energie surprinzătoare.

– De o infirmieră are nevoie... O nevrotică... o isterică... O persoană care strică cheful tuturor. Nu te poți baza pe ea!

– Pare foarte nefericită.

– Este o atitudine... pentru a-l ține pe Maurice la fermă. Este dezechilibrată... și periculoasă. A distrus idila dintre Maurice și Jane și, ca și când n-ar fi fost suficient, a distrus și căsătoria lui Jane cu Cris! Este de o gelozie exclusivă față de acești doi băieți. Am văzut asta de ani de zile... Am încercat s-o mărit cu Robin Wescott, care ar fi știut să-i vină de hac. Bietul și blegul Lester n-a avut niciodată o cât de mică șansă!

Era un aspect nou al lui Mary și am privit-o întrebător pe doamna Fercombe.

– Nu mă crezi? Cine va trăi, va vedea. Dacă nu vei fi atentă, îți va face și dumitale necazuri. Ca nepoatei mele. A făcut tot ce

a putut pentru a-l împiedica pe Maurice s-o ia de soție pe Sylvie.

– N-aș fi crezut că Maurice este influențabil, am spus, cu scepticism.

– Este bărbat, nu-i așa? Orice fată inteligentă și hotărâtă poate convinge un bărbat. Când erau copii, Mary crea deja disensiuni între fratele ei și Cris. Dacă este cineva responsabil de moartea lui Jane, aceasta este Mary. Și totuși, a reușit să-l convingă pe Maurice că este Cris.... cum l-a convins și pe Cris că Maurice i-a distrus căsnicia și a condus-o pe Jane la sinucidere.

– Mi se pare foarte complicat.

– N-o cunoști pe fata asta. Acum i-a cășunat pe mica mea Sylvie și de aceea doresc să rămâi aici. Pentru a o proteja pe Sylvie. Cine s-o facă în afara dumitale? Nepoata mea, Thalia, este o proastă și acești băieți nu țin seama decât de Mary. Maurice a propus să faci ordine în biblioteca noastră... este o scuză ca oricare alta.

– Am deja un serviciu, doamnă.

– Poți să renunți la el, nu-i așa? Voi plăti luna de penalitate pentru nerespectarea contractului cu cei care te-au angajat și voi face în așa fel încât să stai aici până va avea loc căsătoria Sylviei.

– Vreți s-o căsătoriți pe Sylvie cu Maurice, dar întâmplător, ea îl iubește pe Cris.

– N-are a face! Toate fetele se îndrăgostesc de Cris, dar acest sentiment nu durează niciodată. N-are nimic de oferit. Mary și Thalia i-au secătuit de mult inima. Sylvie își va reveni repede, dacă i se va da ocazia.

Am ridicat din umeri. Fie că Sylvie își va schimba sau nu sentimentele față de Cris, cu greu o vedeam devenind soția lui Maurice. Caracterele lor erau incompatibile și Maurice înțelesese asta. Poate și Sylvie.

– Sylvie are voință și nu cred că poate fi influențată în acest sens, am făcut remarcă.

– Voi avea eu grijă s-o influențez. Sunt stăpână aici. Dar... nu mă pot deplasa ca dumneata. Dacă nu-ți dorești s-o vezi pe Sylvie pe fundul lacului, vei veghea asupra ei.

– Este ridicol! am spus, exasperată. Păreți toți obsedați de moartea lui Jane. Ancheta a tras concluzia unui accident, dacă nu mă înșel. Atunci, de ce niciunul dintre voi nu acceptă verdictul?

– Pentru că știm mai multe, a răspuns bătrâna doamnă bătând din nou din mâini. Încetează să discuți cu mine, tânără încăpățânată! Dacă fac o criză fatală, sora dumitale nu va avea niciun bănuț. Nu mi-am semnat încă ultimul testament. Notarului meu îi trebuie un timp ridicol să-l pregătească. Mi-a recomandat o anchetă mai profundă asupra Sylviei, ca și când ochii mei n-ar fi de-ajuns. Am recunoscut-o pe loc pe această copilă.

A ațintit asupra mea privirea strălucind puternic și de-abia respira. Mi-am dat seama că dacă nu cedam, va face o nouă criză. Mă irita să fiu astfel strânsă cu ușa. De ce trebuia oare să rămân cu orice preț la castel și să fiu amestecată în treburile de familie ale acestor oameni extraordinari? Pentru Sylvie? Mi se părea de necrezut să fie în primejdie. Doamna Fercombe era la fel de anormală ca Mary sau ca bătrâna Nanny, obligată să trăiască într-o lume bântuită de fantome, să tresară la cea mai mică umbră, să aștepte mereu morți și despărțiri.

Să mă grăbesc să mă întorc la viața normală, la Londra. Chiar și Kenneth mi se părea atrăgător cu materialismul său liniștit. Poate ar fi cuminte să-l încurajez pe Kenneth...

Pe scara de stejar au răsunat pași. Pași repezi, grei. Rusty a ridicat capul, dar n-a lătrat. Am încercat să mă stăpânesc... Nu eram o adolescentă proastă; nu mă voi lăsa tulburată de fiecare dată de această întruchipare insolentă a masculinității!

N-am întors ochii spre ușa mare când s-a deschis... Am continuat s-o privesc pe bătrâna doamnă ale cărei sprâncene încruntate se destinseră și buzele îl întâmpinară cu un zâmbet.

– Ei bine, băiete? Unde ai fost? l-a întrebat.

– Să ajut o vacă să fete. Are gemeni.... Și acum, ce complotezi, mătușă Cathleen? Oare nu ți s-a ordonat să te odihnești?

– Nimeni nu-mi dă ordine, a replicat cu înflăcărare. Am încercat s-o fac pe această tânără persoană încăpățânată să

asculte de rațiune. Vreau să rămână aici, pentru a avea grijă de Sylvie.

– Nu vei ajunge departe vorbind cu Romira. Îți irosești suflul. Va rămâne... dar nu din cauza Sylviei.

A venit lângă mine, s-a aplecat, și-a pus mâinile mari pe umerii mei, m-a făcut să mă ridic și m-a așezat în fața lui. Cu Rusty strâns lângă mine, l-am privit ca o puștoaică.

– De ce o contrariezi pe mătușa Cathleen, căutând scuze? N-ai să-mi scapi.

– Mă credeam liberă.

– Nu mai ești.

Strânsoarea posesivă, expresia privirii sale sau zâmbetul brusc să fi justificat faptul că picioarele au început să-mi tremure?... Am încercat să găsesc o replică indignată, dar mi-au lipsit cuvintele. M-am gândit furioasă că era o atracție fizică, nimic mai mult, și că orice ființă inteligentă și cu bun-simț era capabilă să scape de ea.

– Încetează să tragi de căpăstru! Coboară, mă voi ocupa de tine după ce-i voi spune bună seara mătușii Cathleen, a spus vesel.

Mi-a dat drumul și m-a condus spre ușă dându-mi o palmă la fund, ca și când eram una din iepele sale tinere.

Capitolul 9

Era gata să mă înec. Apa vuia în urechile mele. Eram acoperită de apă... asurzită și orbită... Luptam cu disperare împotriva curentului care mă ducea, mă aspira în adândurile înghețate. Încercam să ies la suprafață, dar în zadar.

Ceva moale și mătăsos mă apăsa pe bărbie. Am clipit din pleoape, apoi m-am ridicat brusc. Zgomotul apei din urechi răsună încă, dar eram în pat și Rusty își pusese neliniștit o labă pe mine.

Am privit în jurul meu, amețită. Se lumina de ziuă.... o lumină cenușie, neguroasă. Apa lovea geamurile în cascadă. Vântul părea puternic și ferestrele scârțâiau halucinant.

M-am ridicat din pat și mi-am căutat papucii. Cu Rusty pe urmele mele, am mers până la fereastră. Am privit cu suspiciune lacul cenușiu, măturat de vânt și presărat cu spumă

dincolo de perdeaua de ploaie. Vijelia îndoia copacii și arbuștii. Cum oare putuse lăsa locul ziua însorită și primăvărată din ajun, unei asemenea violențe? Doar frunzișul m-a convins că nu era iarnă. Cerul era plumburiu și tot peisajul exprima dezolare. Chiar și lebedele dispăruseră. Aleea era acoperită de petale de rododendroni, împrăștiate parcă de un uriaș, într-un acces de furie.

Vântul și ploaia făceau un asemenea vacarm, încât n-am auzit zgomotul de copite. Calul mare, negru, părea să înoate într-un univers lichid, înaintând cu capul plecat. Călărețul, în pulover marinăresc cu glugă și impermeabil negru, a ridicat ochii spre fereastra mea când a trecut. I-am făcut semn și a dat din mână într-un salut scurt. Inima a început să-mi bată mai repede. Maurice era superb călare... dar ce naiba făcea pe această furtună? Se îndrepta spre apa curgătoare de la poalele căsuțelor. Asta însemna că o va lua pe podul alunecător de lemn, unde avusese Mary accidentul?

Și dacă va cădea calul negru și-l va antrena cu el? Măcar nu vor fi pisici în urmărirea păsărelelor, în acest potop, mi-am spus pentru a mă liniști. Această îngrijorare era un sentiment nou pentru mine, curios, dar nu neplăcut. Eram prea tânără pentru a-mi face griji pentru tata. El era cel care ne proteja, pe care ne bazam și care ne rezolva problemele. După moartea sa, am avut grijă de Ruth, apoi de Sylvie. Această relație de la femeie la bărbat era o experiență nouă. Oare mă voi adapta ei,

voi căpăta obiceiul de a mă baza pe Maurice, preocupându-mă în același timp de el?

Ușa s-a deschis fără să se fi bătut înainte, lăsând să pătrundă un val de aer rece. M-am întors, înflorându-mă. Nanny țopăia în direcția mea, ținând în mâini o tavă. O urma Verne. A pus tava pe noptieră și m-a privit într-un mod care mi-a amintit că aveam o cămașă de noapte de nailon, transparentă.

– Ceaiul, mică domnișoară și laptele copilului. Vrei să ai grijă de el în timp ce prepar micul dejun? Este întotdeauna nervos când este furtună.

– Bineînțeles, am răspuns, zâmbindu-i lui Verne. Bună.... Vrei să-i dai puțin din laptele tău lui Rusty?

A dat tăcut din cap și s-a aplecat repede asupra lui Rusty.

– Ai să ai curând copii, a prezis Nanny. Îi vei naște ușor. Nu va fi ca la doamna Mary. Trup puternic și șolduri late. Asta îi trebuie unui bărbat ca domnul Maurice. Știam că nu va alege un bibelou. Ești ceea ce se numește un animal de rasă, mică domnișoară.

– Mulțumesc, am spus ironic, iritată din nou de familiaritatea ei.

– Din nefericire, chiar cea mai puternică femeie poate eșua dacă stelele îi sunt împotriva. Ar fi fost mai puțin greu a doua oară, dar căderea aceea nefericită a dus la sfârșitul bebelușului.

– Oh!.... Mary aștepta un al doilea copil? Nu mă mir că este încă șocată. Nu știam.

– A încercat să ascundă. A suferit atât de mult, încât nici măcar nu vrea să vorbească despre el. Poate asta i-ar fi adus soțul înapoi, dar acum nu-l va mai vedea, a adăugat Nanny cu o bucurie sumbră. Nu este mare pierdere, pe legea mea, dar ea nu vrea să creadă. Voluntară a fost, voluntară este.

S-a retras bombănind și a lăsat vântului grija de a închide ușa după ea. Mi-am promis să încui ușa cu cheia noaptea următoare și mi-am îndreptat atenția spre tavă.

Ceaiul era aproape negru și câteva picături se vărsaseră pe farfurioară. Era prea dulce și de-abia călduț. Am băut o jumătate de ceașcă, apoi am golit farfurioara și am turnat lapte pentru Rusty.

Verne îngenunchease și-l mângâia pe Rusty, care suporta alintările, deși nu le aprecia. Era ciudat că singura persoană din casă spre care mersese Rusty era Mary. Acum am înțeles modul excesiv în care aceasta îl strânsese la piept. Era înlocuitorul copilului pe care-l pierduse.

Dar dacă avea simț matern, de ce oare se ocupa atât de puțin de Verne? Era singurul său copil. Ar fi trebuit să lupte împotriva durerii îndreptându-și afecțiunea spre fiul care-i rămăsese.

– Bea-ți laptele, dragule, am spus întinzându-i paharul lui Verne.

Avea trăsăturile trase, ochii încercănați și fața palidă. Dormise oare? În mod logic, un copil de cinci ani nu trebuia să

fie influențat de furtună.

A scuturat energic din cap și a lăsat tensionat paharul. Privirea i s-a ațintit asupra geamurilor pe care șiroia apa și a părut să se închidă în sine.

– Ce ai? l-am întrebat. Este vântul care mișcă ferestrele.

– Când suflă astfel, agită și lacul, a răspuns cu o voce slabă, care contraria. Cadavrele urcă... și nu-mi plac cadavrele.

– Nimănui nu-i plac. Despre ce cadavre vorbești, Verne? De cele ale pescărușilor... ale peștilor?

– Și despre ale oamenilor.

– Oh! nu, nu este nimeni în locul acela, am afirmat.

– Ba da. Le-am văzut, a șoptit înspăimântat.

– Ai crezut că le vezi, Verne.

Cu siguranță nu se gândea la Jane, deoarece nu era decât un bebeluș în perioada morții sale.

– Le-am văzut foarte adânc, în mijlocul lacului, când am fost cu unchiul Maurice și el pescuia... Am văzut un picior și un pantof.

– Presupun că ai văzut un pantof vechi, am spus impresionată de expresia feței sale. De ce nu i-ai cerut unchiului tău să-l scoată din apă?

A început să tremure și ochii i s-au umplut de lacrimi. L-am luat în brațe și l-am instalat pe pat, apoi m-am așezat și eu și l-am tras pe genunchii mei. Și-a afundat fața la umărul meu. L-am mângâiat părul prea lung și nepieptănat și am încercat

să-l calmez, dar era cuprins de o teamă care-l făcea surd la cuvintele mele liniștitoare.

– Verne, nu fi prost, am spus în cele din urmă, scuturându-l ușor. Nu poate fi cineva în lac și chiar dacă ar fi, un mort nu-ți poate face rău. Încetează să plângi și ocupă-te de Rusty în timp ce mă îmbrac.

S-a calmat puțin când i l-am pus pe Rusty pe genunchi, dar privirea continua să i se îndrepte spre fereastră. De ce-și lăsa oare Mary fiul pradă unei asemenea spaime? m-am întrebat iritată. Un copil de patru ani trebuia să poată alerga la mama sa pentru a-l apăra și a-l încuraja. Nu trebuia să aibă secrete față de ea. Totuși, dacă Mary îi cunoștea temerile, cu siguranță încercase să le învingă.

Va trebui să-i vorbesc despre asta, sau îmi va reproșa că par a-i da sfaturi în legătură cu fiul său? Poate ar fi mai înțelept să discut mai înainte cu Maurice. Aveam impresia că parcă mergeai pe sticlă când te atingeai de Mary. Aceasta nu se hotărâse încă în ce mod să mă trateze. Ca prietenă, sau ca pe o străină ostilă în care să nu aibă încredere? Nici eu nu eram sigură ce simțeam față de ea. Compasiunea se îmbina cu dorința de a o asculta pentru a-și relua viața. Nu acceptam imaginea de persoană care indispuie pe care mi-o prezentase bătrâna doamnă Fercombe, dar relațiile sale cu Cris mă tulburau. Exista ceva între ei, ceva ce ar fi putut distruge visurile frumoase ale Sylviei.

Când am coborât cu Verne și cu Rusty, micul dejun era servit, dar nu era micul dejun care să-mi placă. Am privit fără plăcere fiertura din fulgi de ovăz care bătea în cenușiu și era cleioasă și feliile de pâine prăjită. Pe o tavă se afla și un ceainic, dar fără protecția care să-l mențină cald. M-am înfuriat din nou pe Mary. Poate se lăuda că este mai mult artistă decât femeie de casă, dar ar fi putut să aibă grijă de fratele și de fiul său. Nu mai era cu adevărat bolnavă și trebuia să fie în stare să prepare niște pâine prăjită, dacă Nanny nu era.

L-am așezat pe Verne la masă și i-am servit fiertura din fulgi de ovăz, dar n-am fost mirată când, după două lingurițe, a împins farfuria.

– Nu-mi place fiertura de fulgi de ovăz. Mă îneacă.

– Nu este foarte apetisantă, am recunoscut. Pentru a schimba, nu ți se dau din când în când cereale? Fulgi de ovăz și de grâu?

M-a privit ca și când nu auzise niciodată vorbindu-se de așa ceva.

– Este ridicol! am spus cu voce tare. Aproape te lasă să mori de foame!

– Cine? a întrebat Maurice, care intrase cu părul ud și ciufulit de vânt și de ploaie și fața smeadă biciuită de elementele naturii. Hrana nu este așa cum și-o dorește doamna mea?

– Privește, am spus, arătând fiertura și pâinea prăjită. Asta

se dă de obicei, sau este în onoarea mea?

– Îmi pare rău, dar Nanny face tot ce poate, a spus servindu-și fiertura din fulgi de ovăz.

– Nu sunt de acord cu tine. Oricât de bătrână este, asta nu justifică să lase să se ardă pâinea și să servească fiertura plină de cocoloașe. Și apoi, de ce fiertură din fulgi de ovăz?

– Este hrănitoare.... cel puțin Nanny ne-a convins de asta crescându-ne.

– Ei bine, și fulgii de ovăz ar fi la fel și Verne i-ar mânca mai ușor.

– Serios? Ai putea s-o sfătuiești pe Nanny să-i facă; dar vei descoperi poate că nu-i plac produsele noi, a replicat ironic Maurice.

– Și ce? Binele acestui copil este totuși mai important decât prejudecățile lui Nanny!

– Îmi pare că nu prea ai respect pentru unii oameni, iubito! Nanny este o instituție în sine. Ar trebui să n-o calci pe bătrână pe bățături.

– Ei bine, dacă ții să rămân aici, va trebui să-i ceri să nu mă calce pe bățături, am spus cu fermitate. Nu voi tolera genul de insultă care este un asemenea mic dejun. Dacă Mary nu se poate scutura pentru a face ceva mai bine, mă voi ocupa eu de asta.

– Așteaptă-te la furtuni!

M-a privit apreciativ.

– Ești cam brutală, nu? Nanny s-a ocupat destul de noi de-a lungul anilor, dar nu și-a dat aere de bucătăreasă pricepută.

– În acest caz, nu-mi va reproșa că mă ocup de bucătărie. Sentimentul n-a înlocuit niciodată îndemânarea, Maurice.

A ridicat din umeri și m-am simțit brusc rușinată pentru severitatea mea. Îmi plăcea loialitatea sa față de bătrâna Nanny. El nu era răspunzător că aceasta mă ofensase comparându-mă cu o iapă tânără. Poate și ea fusese iritată de vânt și de ploaie. N-aveam dreptul să judec acest mic dejun de proastă calitate ca pe o ofensă personală.

– Iartă-mă! am murmurat, pocăită.

– Cred că ne-am ambalat treptat, a recunoscut. Adevărul este că Nanny îi este pe deplin devotată lui Mary. Nu este nimic ce n-ar face pentru ea.... sau pentru Cris.

– Și pentru tine?

– N-am fost niciodată favoritul său. Încă de copil am fost foarte independent și nu mi-a plăcut niciodată să fiu cocoloșit. Totuși, îi sunt foarte recunoscător lui Nanny pentru modul în care a avut grijă de Mary.

Am încuviințat printr-un semn din cap și m-am stăpânit să spun că, din punctul meu de vedere, el, ca și Nanny, făcuseră prea multe pentru Mary. Dacă aceasta ar fi fost în locul meu, ar fi fost obligată să se ocupe de ea și de fiul său. Cocoloșind-o, i se permitea acea atitudine lipsită de viață și nu i se făcea un serviciu. Aveam impresia că Robin Wescott era de părerea mea

și tratamentul pe care-l preconiza era bun.

Poate eram nedreaptă, dar mă preocupa mai mult Verne, decât mama sa. Era peste puterile mele să văd un copil atât de îngrozit, atât de alarmat. Am luat drept scuză faptul că nu mai aveam apă caldă și l-am trimis să aducă de la bucătărie, apoi m-am întors spre Maurice.

– Sunt îngrijorată pentru acest copil. Îți dai seama că este mistuit de teamă?

I-am povestit groaza pe care o avea Verne de lac.

– Ai idee ce a putut vedea?

Maurice s-a încruntat.

– Nu. Iată ceva nou pentru mine. Nu mi-a atras atenția asupra a ceva, pe fundul lacului. Fără îndoială a văzut un trunchi de copac sau vreo creangă. Este imposibil să fi fost un cadavru!

– Și eu cred la fel, dar cum ar putea oare un copil să inventeze un asemenea lucru? Nu-mi place obsesia sa pentru cadavre. Este morbidă și anormală la vârsta lui.

– Mary a fost o copilă teribil de inventivă.... Îi era teamă și de umbra ei. Cred că Verne va depăși această groază. A fost șocat când a fost adusă mama lui leșinată, iar crizele mătușii Cathleen trebuie să-l fi tulburat și ele.

N-am fost mulțumită, dar n-avea rost să insist. Maurice a aruncat o privire îngrijorată spre fereastra în care ploaia continua să bată.

– Dacă nu încetează ploaia asta, vom avea necazuri. Pârâul care se varsă în lac este deja crescut în urma averșelor de luna trecută. A trecut de maluri și începe să inunde câmpurile mai joase. Va trebui să ducem oile pe înălțimi, înainte să fie prea târziu.

– Pe ploaia asta torențială?

– Nu ne putem permite să așteptăm. Lacul se umflă rapid.

– Nu se varsă nicăieri?

– Ar trebui să se verse în mare, printr-o canalizare; din nefericire, sistemul nu este judicios și orificiul este nefuncționabil. De ani de zile vreau să se sape un canal adevărat, dar este o lucrare costisitoare și riscă să se astupe din nou dacă nu este conceput pentru a evita acest pericol. În starea actuală a lucrurilor, rareori trecem peste o iarnă fără inundații.

– La căsuțe?

– Da. Necazul este că mătușa Cathleen ține foarte strânse băierile pungii. Pretinde că inundațiile nu durează niciodată mult și nu vede necesitatea de a ameliora sistemul care există de secole. Nu cunoaște neajunsurile unui parter inundat. Și de ce și-ar face oare probleme? Este o atitudine tipică Hazlett. În cazul în care castelul n-ar fi fost construit pe o colină, canalul ar fi fost săpat de ani de zile.

– Este foarte supărător că nu poți acționa liber, am spus, înțeleghătoare.

– De un timp, este mai rău. Când am nevoie de ceva, trebuie să duc lupte grele, fără s-o agit pe mătușa Cathleen.

S-a ridicat și a pus o mână pe umărul meu, într-o scurtă mângâiere.

– Aș vrea să te pot ajuta.

– Mă ajută prin simpla ta prezență aici. Dacă nu știi ce să faci, aruncă o privire asupra bibliotecii.

Am spălat vasele de la micul dejun, dar Mary tot n-a apărut. Nu voiam s-o deranjez. Mi-am îmbrăcat impermeabilul și l-am dus pe Rusty la o plimbare prin grădină. Chiar și acolo, unde eram relativ adăpostiți de vânt, se simțea vijelia și Rusty a fost udat. După ce l-am șters și l-am uscat, am hotărât să mă duc în bibliotecă.

Partea principală a castelului părea anormal de liniștită. Cris se dusesese probabil la olărie, dar unde era oare Sylvie? Mă evita intenționat? Dacă asta era situația, nu mă voi impune.

Am găsit biblioteca în fundul culoarului care pornea din holul mare. Ferestrele dădeau în spate, spre un teren ușor înclinat, acoperit cu gazon și plantat cu arbuști înfloriți pe care vântul și ploaia îi băteau nemilos. Încăperea era spațioasă și pereții acoperiți cu rafturi pe trei laturi. Nu mi-a trebuit mult timp să-mi dau seama că toate aceste cărți trebuia să fie clasificate. Unele opere, bogat legate în piele, erau într-o ordine strictă, ca și când nu fuseseră atinse de ani de zile. Altele, erau un amestec de cărți vechi și romane moderne.

Ar fi trebuit să-l întreb pe Maurice unde se afla catalogul original. Fără niciun ghid, îmi va fi greu să știu de unde să încep. Am fost intrigată de un raft cu cărți de istorie a naturii, dintre care unele erau foarte vechi și conțineau ilustrații frumoase, în culori. Printre ele, se rătăciseră lucrări despre grădinărit. Se rătăciseră oare... sau umpleau niște goluri? Maurice avusese dreptate presupunând că unele piese de valoare dispăruseră? Cine să fi avut nepăsarea de a le lua și a nu le mai pune la loc? Cu siguranță nu Cris, vorbise despre cărți cu o admirație foarte sinceră. Și totuși, în afară de el, cine se mai interesa de rafturi în casa asta?

Mârâitul lui Rusty m-a făcut să mă întorc. Am văzut-o la timp pe Thalia venind spre noi, cu două dintre pisici frecându-se de gleznelor sale.

– Ce faci aici? m-a întrebat pe un ton aspru.

– Examinez cărțile. Mătușa dumitale mi-a sugerat să încep să le aranjez.

– Este ridicol! De când a murit unchiul, nimeni n-a arătat nici cel mai mic interes pentru colecția sa. Catalogarea ar fi pierdere de timp. Marea majoritate a cărților sunt vechituri cumpărate pentru a umple rafturile. Îmi amintesc de operele complete ale lui Dickens, ale lui Walter Scott și ale lui Thackeray, pe care eram obligați să le citim când eram copii, în ciuda caracterelor mici cu care erau scrise și care n-aveau nicio valoare, în treacăt fie spus.

– Probabil că nu. Genul de carte bine legat, destinat bibliotecilor caselor de țară, se înțelege. Totuși, unele volume sunt destul de rare. Pe piață este o cerere de opere ilustrate, care tratează florile și păsările.

– Mătușa va refuza cu siguranță să le vândă. Consideră sacrosanct tot ce a aparținut soțului sau fiului său, chiar dacă obiectul este fără valoare.

– Cred totuși că dorește să știe ce are aici, am insistat.

– Asta fără îndoială la sugestia lui Maurice? O scuză pentru a te reține aici.

Privirea ochilor cenușii și reci m-a măsurat în mod neplăcut.

– Este firesc să vrei să profiți de norocul Sylviei, dar sora dumitale nu dorește să-ți prelungești vizita. Recunoaște sincer că s-a plictisit să fie tracasată de dumneata.

– Nu este ușor s-o tracasezi pe Sylvie, după cum poate vei descoperi, doamnă Hazlett, am replicat. Doamna Fercombe a insistat să rămân, dar încă n-am luat nicio decizie.

– Șofezi? Ai permis?

– Șofez. N-am mașină, dar mi-am luat permis.

– Atunci, dacă dorești să te faci utilă, poate vei avea bunătatea să mergi până în sat să cumperi ce-i trebuie bucătăresei. Aș face-o eu, dar cred că este mai bine să rămân aici, pentru cazul în care va trece doctorul s-o vadă pe mătușa.

– Desigur, dacă dorești.

– Sunt mai multe mașini în garaj. Ia-o pe care îți va plăcea.

Sylvie te va putea însoți, pentru a-ți arăta drumul. Rețeaua noastră de alei și de drumuri este cam derutantă. Până te vei îmbrăca, voi face lista cu ce avem nevoie.

Mi-a zâmbit dulce-acrișor și s-a întors spre ușă. M-am întrebat care era motivul manevrei sale. Dorința de a mă împiedica să continuu să fac inventarul conținutului rafturilor? În ajun, Cris păruse totuși dornic să-mi arate biblioteca. Nu se comportase ca și cum avea ceva de ascuns. Oricum, fără catalog îmi va fi greu să descopăr ce lipsea.

Să fi luat Thalia cărțile care dispăruseră, să fi vândut unele mai rare? Sentimentul de vinovăție o îndemna să mă îndepărteze? Am început să simt, ca Maurice, că mătușa Thalia nu dădea înapoi în fața lucrurilor mari, dar îi negau cunoștințele necesare pentru a alege și aranja piese de colecție.

Nu era nicio îndoială că-și dorea să mă vadă părăsind biblioteca... și chiar casa. Lista cumpărăturilor mi-a confirmat-o. Nu puteam crede că într-o casă atât de bine organizată ca aceasta, bucătăresei să-i fi lipsit muștarul, oțetul și zahărul.

Și Sylvie a găsit scuza imprecisă și a făcut nazuri când ni s-a alăturat în hol.

– Credeam că băcanul din Taverford va face livrarea mâine dimineată. De ce sunt toate astea atât de urgente? a întrebat, prost dispusă. Timpul este îngrozitor... și nu încetează să

plouă.

— În mașină va fi cald și uscat, a replicat mătușa Thalia. Puțin aer vă va face bine și sunt sigură că Rosa va fi mulțumită să vadă satul. Condu-o până la biserică și arată-i vechea noastră capelă privată. Dacă îi plac antichitățile, va fi interesată de vechile morminte.

Buzele Sylviei aveau cuta de îmbufnare pe care o cunoșteam bine.

— Cine și-ar dori să caute în jurul unor morminte vechi într-o zi ca asta?

— Nu fi egoistă, copilă dragă. Trebuie să-ți înveți rolul de gazdă și să fii amabilă cu invitații tăi, a răspuns Thalia.

Ne-a condus ferm până la ușa care se deschidea spre o alee care ducea, prin grădină, până în curte, la grajduri și garaje. Cu o strâmbătură, Sylvie și-a lăsat gluga impermeabilului de nailon albastru peste părul blond. L-am luat pe Rusty sub braț și am urmat-o.

— Este absurd! a spus Sylvie. Se putea aștepta foarte bine până mâine pentru aceste articole de băcănie. Pur și simplu a vrut să nu fiu aici când Robin Wescott va veni s-o vadă pe bunica.

— De ce?

— Îi plac, și mătușa Thalia nu este mulțumită. Ca și când m-ar interesa, când îl am pe Cris! A fost admiratorul lui Mary, n-are decât să se ocupe ea de el. Trebuie să aibă aproape

patruzeci de ani!

– Și Cris a fost admiratorul lui Mary, i-am amintit.

– Oh! nu... Au fost crescuți împreună și au fost ca frate și soră.

M-a mirat încă o dată facultatea pe care o avea Sylvie de a crede ce o mulțumea. Chiar pentru o străină ca mine, sărea în ochi că o legătură puternică, indestructibilă, îi unea pe Mary și pe Cris. Oare cum Sylvie nu-și dădea seama? Să fi fost vanitatea sa copilărească cea care îi închidea ochii?

S-a repezit înaintea mea în garaj și mi-a arătat mașinile cu o bucurie sinceră.

– Cris a luat-o pe a sa, un Aston Martin. O splendoare. A promis că mă va învăța să conduc și-mi va dăruia o mașină doar a mea. Pe care din astea o vrei, în afară de Rollsul bunicii, căci nu-i place să fie luată.

– Nu mă tentează, am spus ironic privind limuzina impresionantă destinată să fie condusă de șofer. Dacă am lua cupeul?

– N-a mai fost folosit de mult. Îi aparține soțului lui Mary. Când a ieșit într-un acces de furie și a lăsat mașina. După toate aparențele pentru ea.

– Oh!.... așadar n-a plecat?

– Nu se știe, nimeni nu l-a văzut plecând. Presupun că s-a dus pe jos până în sat și că de acolo a luat un autobuz. Doar dacă bătrâna Nanny nu spune adevărul și n-a plecat niciodată,

a adăugat Sylvie, preocupată. Zephyrul aparține mătușii Thalia și Roverul lui Maurice. Camioneta este folosită când este ceva greu de transportat.

Am privit Zephyrul și Roverul sclipitoare, ezitând. Nu m-a tentat mașina Thaliei. Mi-ar fi plăcut să încerc Roverul, dar m-am gândit că drumurile ar putea fi alunecoase după o asemenea ploaie. Mi s-a părut mai cuminte să iau camioneta, ale cărei aripi erau deja lovite și zgâriate.

– Zephyrul este mai confortabil, dar încă n-am urcat în Rover, m-a amenințat Sylvie, când am deschis portiera camionetei. Cred că ar fi amuzant s-o încercăm.

– Sunt obișnuită cu Fordul și mă simt bine în el. Pe unde o luăm? La dreapta... la stânga?

– La stânga, toate celelalte drumuri ajung în pădure. Sunt kilometri de drum, este o proprietate imensă, mi-a explicat cu complezență Sylvie. Ți dai seama că, în câteva zile, toate acestea vor fi ale mele? N-a fost un noroc că am dat peste acel anunț?

– Nu sunt sigură. Chiar vei fi fericită, dacă va trebui să-ți petreci restul vieții aici?

– Oh! dar nu voi rămâne aici! Cris și cu mine vom vinde pământurile și vom păstra doar casa. Vom călători... vom merge unde ne va plăcea.

– Și olăria sa?

– O va vinde, sau va angaja un director. Vom fi bogați... cu

adevărat bogați!

Nu era nici momentul, nici locul pentru a-i spune că poate nu avea dreptul la toate astea. Ploaia șiroia pe parbriz și mi-am concentrat atenția asupra virajelor. Apa cobora pe drum și pe moment mașina derapa.

– Conduci ca o începătoare, a remarcat Sylvie. Mergem ca niște broaște țestoase.

– Nu țin să sfârșesc în lac, am replicat. Drumul ar trebui reparat.

Oare era una din economiile numeroase ale bătrânei doamne? m-am întrebat când am trecut de un șleau. Dacă nu vor avea grijă de el, drumul acesta va fi și mai perfid la toamnă.

M-am simțit ușurată când am ajuns la șosea, deși în realitate era o alee șerpuind printre două garduri vii. Satul părea dezolant și pustiu. N-am perceput niciun semn de viață pe cheiul mic. Nici în golf. Marea era cenușie și agitată. Regiunea trebuia să fie sinistră iarna și mi-o imaginam cu greu pe Sylvie stabilită în împrejurimi.

– Doamna Fercombe mai poate trăi încă ani de zile. Te-ai gândit la asta? am spus brusc.

– Mă întreb cum ar fi posibil în starea în care este inima sa. Mătușa Thalia mi-a promis că n-o voi avea de suportat pe bunica mai mult de câteva luni.... Până când își va modifica testamentul și mă voi căsători cu Cris.

– Unii bătrâni sunt uimitor de rezistenți.

– Oh! nu încerca să-mi tai elanul.

– Remarcam pur și simplu ce te așteaptă la castel. Nu este atmosfera în care ai putea locui mult timp. Casa este prea izolată și confortul limitat, am spus cu calm.

– Nu voi rămâne mult acolo. Ah, iată-l pe băcan! După garaj.

Nu s-a oferit să mă însoțească, deoarece considera cumpărăturile absolut inutile. Am ajuns prin ploaie la un magazin mic și întunecat, încărcat de mărfuri, și am făcut comanda unei femei corpolente a cărei mișcare între teighea și rafturi părea să-i pună probleme. I-a trebuit un timp interminabil pentru a aduna mărfurile cerute de mătușa Thalia.

Când am ieșit în sfârșit din magazinul înăbușitor unde persista un miros de brânză, ceapă și mentă, am văzut mașina medicului oprită în fața pompei de benzină a garajului și pe Robin Wescott, în picioare lângă camionetă, vorbind cu Sylvie. Aceasta era zâmbitoare, radioasă, vorbăreață cum o știam dintotdeauna.

Robin m-a salutat mai mult politicos, decât amabil. Se întorcea acasă pentru a-și nota mesajele eventuale și ne-a oferit să bem o ceașcă de cafea cu el.

– Oh! da, cu plăcere, a exclamat Sylvie. Este o zi atât de urâtă...

Nu știam cât de sinistră va fi această zi. Am urmat mașina lui Robert în direcția unei case plăcute, cu aspect învechit care, retrasă de la șosea, domina marea. Ne-a introdus într-un salon

încărcat cu mobilă stil și ne-a prezentat mamei sale, o femeie în vârstă, înaltă și încă frumoasă. Aceasta ne-a primit fermecător și s-a îndepărtat aproape imediat, pentru a prepara cafeaua. În timp ce Robert s-a dus să-și ridice mesaje în antreu, Sylvie mi-a aruncat o privire malicioasă.

– Sunt cineva, să știi... pentru cazul în care n-ai remarcat. Se face mare caz de mine!

Când doamna Wescott s-a întors cu cafelele, a părut într-adevăr interesată mult de Sylvie.

– Trebuie să fie minunat pentru doamna Fercombe să aibă o nepoată. A fost foarte tulburată când prima căsătorie a tatălui dumitale s-a destrămat și el a părăsit casa. Îl adora pe Crispin... și-i semeni în mod uimitor, draga mea. Mama dumitale era tot blondă?

– Nu-mi amintesc de mama. A murit când m-am născut. Tata n-a vrut să-și asume toate problemele pe care le prezenta un bebeluș și le-a permis părinților Romirei să mă adopte, a explicat Sylvie. Tatăl Romirei era medic și el m-a adus pe lume. Soția sa, adică a doua soție, nu putea avea copii și-și dorea cu ardoare un bebeluș.

Oare Sylvie inventase această poveste, sau Thalia? Părea plauzibilă. Personal, nu reușeam să cred că Ruth ne mintise pe tata și pe mine. Sylvie fusese singurul său copil. Atunci, cum își putea renega atât de ușor mama? Oare Thalia și cu ea nu-și dădeau seama că această poveste nu va rezista la o anchetă mai

aprofundată? În cazul în care Crispin Fercombe s-ar fi recăsătorit, căsătoria sa ar fi fost înscrisă în registrul de stare civilă.

Doamna Wescott, care, dacă am înțeles bine, își petrecuse toată viața la Fercombe, evoca amintiri referitoare la Crispin și la verii săi Hazlett. Crispin și vărul său Christopher ar fi putut fi luați drept gemeni, a afirmat. Erau nedespărțiți, amândoi foarte seducători și plăcându-le distracțiile, dar Peter, care se căsătorise cu Thalia, era mai liniștit, mai puțin nestatornic.

— M-aș fi putut căsători cu Christopher, a spus doamna Wescott, dar a fost un scandal în legătură cu o tânără care locuia la rudele sale, în sat, iar tata s-a opus ferm căsătoriei noastre.

Aș fi vrut s-o întreb dacă tânăra fată în chestiune se numea Ruth, dar n-am îndrăznit. Pe bună dreptate, doamna Wescott s-ar fi întrebat de ce mă interesează... iar Sylvie ar fi fost furioasă.

— Nimic urgent, a declarat Robin întorcându-se. Un caz nou de rujeolă și un astmatic care a făcut o criză. Ce face bunica ta, Sylvie?

— Era mai bine, dimineată. Care este cu adevărat starea inimii sale? Mătușa Thalia spune că nu va mai trăi mult....

— Asta depinde întru totul de ea. Cu precauții și evitând nemulțumirile, ar putea trăi foarte bine până la nouăzeci de ani. Face parte dintre acele persoane bătrâne aparent fragile,

dar în realitate solide și pline de energie, a răspuns Robin, liniștitor.

– Oh! cu atât mai bine, a spus Sylvie, cu prefăcută ușurare. N-aș vrea s-o pierd, când de-abia am găsit-o.

Telefonul din antreu a sunat.

– Am vorbit prea devreme, a remarcat Robin. Iertați-mă. Întotdeauna este o urgență când te pregătești să petreci o zi liniștită.

A ieșit și a închis ușa după el. Nu trebuia să fii nici întreprinzător, nici ambițios pentru a alege să profesezi într-un sat ca acesta. În tot cazul, era discret și făcea astfel încât să nu se lase să surprindem conversația.

Lipsea deja de câteva minute și Sylvie începu să dea semne de nerăbdare. Asta pentru că-i plăcea să aibă un bărbat alături, sau pentru că, în ciuda voinței sale, era atrasă de medic? M-am întrebat. Trebuia să fiu de acord cu Cathleen Fercombe, că medicul putea să fie un soț plăcut și sigur. Mare păcat că Mary îl îndepărtase.

Când s-a întors, părea trist.

– Îmi pare rău, trebuie să plec, a spus.

– O urgență? am întrebat.

– Tocmai m-au sunat de la castel. N-are rost să fac un mister, veți afla vestea la întoarcere. Unul dintre angajații care încercau să desfunde canalul care permite lacului să se verse în mare, a descoperit un cadavru.

– Oh! Dumnezeu! Este cumplit! a exclamat doamna Wescott. Să fie oare cineva care a fost luat de inundație și care s-a înecat în lac? Totdeauna m-am gândit că este periculos, cu toate algele din el!

– Aparent, este prea târziu pentru a-i face respirație artificială, dar trebuie să fac imediat o constatare, a replicat Robin. Vă voi vedea pe amândouă acolo.

A ieșit, și două minute mai târziu am auzit ușa închizându-se în urma lui.

– Sper că nu este unul din copiii care locuiesc în căsuțe, a spus doamna Wescott, gânditoare. Se joacă mereu în cursul apei, sau pe mal. Cad întotdeauna ușor în apă și sunt luați repede.

– Pot cădea și de pe un pod de lemn cu scânduri alunecoase, a remarcat Sylvie.

Părea mai mult atârțată decât îngrozită și am remarcat o licărire meditativă în ochii săi. Oare era chiar atât de lipsită de inimă cum crezusem uneori, sau era incapabilă să-și imagineze suferința semenilor?

– Trebuie să plecăm, a declarat. Bucătăreasa așteaptă cumpărăturile.

Când am ieșit de la doamna Wescott, a insistat să-l urmăresc pe Robin.

– De ce? am protestat. Nu vom putea face nimic și-l vom deranja.

– Nu dorești să știi ce s-a întâmplat și cine este victima?

– Cătuși de puțin. Vom afla destul de curând. Mi se pare mai degrabă sinistru. Un copil n-ar fi avut nicio șansă să învingă forța curentului, am replicat indispusă, amintindu-mi apa care se revărsase peste drum. Robin va considera prezența noastră inspirată de o curiozitate morbidă.

– Îl placi! Nu-ți face iluzii! Oare n-ai remarcat modul în care mă privea? N-are rost să lupți! De ce nu te întorci la Londra și nu încerci să-l cucerești pe Kenneth? Poate vei reuși.

– De ce cauți să mă rănești?

– Mă plictisești când îți dai aere și când vrei să faci legea. Acum nu mai răspunzi de mine, a afirmat cu o aroganță copilărească. Dacă refuzi să mă duci la locul crimei, voi merge pe jos!

– Foarte bine, am spus, resemnată. De ce spui crimă? Tragedie ar fi fără îndoială mai exact.

– Vom vedea. N-aș fi mirată ca Maurice să se fi hotărât încă o dată să facă legea și să arunce pe cineva în lac. Are un caracter violent. Într-o zi, va avea necazuri serioase.

Capitolul 10

Nu-mi venea să cred că în ajun parcursesem același drum sub un soare strălucitor și un cer de un albastru-intens. Acum, vuietul vântului și al valurilor care se spărgeau de stânci la poalele falezei, făceau conversația aproape imposibilă. Mașina se legăna și aluneca, ștergătoarele de parbriz nu reușeau să înlăture apa și drobița bătută de vânt lovea în geamuri. Șofatul era epuizant pentru nervi și mi-am dat seama că făcusem o nebunie luând-o pe acest drum.

Când am ajuns în locul unde drumul cobora spre pădure pentru a înconjura lacul, solul a devenit și mai alunecos. Eram neliniștită și de modul în care arborii se îndoiau deasupra noastră. Unul dintre ei putea să cadă peste noi. Am fost ușurată văzând mașina lui Robert Wescott. Alături de ea se aflau un Land Rover și o bicicletă.

– Acolo trebuie să fie. Oprește, Romira! a ordonat inutil Sylvie, deoarece n-aveam loc să trec.

Am stopat în spatele mașinii lui Robin și am oprit motorul.

– Și acum? am întrebat.

– Oh, vino, trebuie să fie un drum care duce pe malul lacului.

Sylvie și-a strâns cordonul impermeabilului și și-a pus gluga. Chipul său frumos era ușor îmbujorat și ochii îi străluceau. Nu-i înțelegeam exaltarea. Eu eram tulburată, temătoare și puțin dezgustată. Nu era prima dată când mă întrebam dacă era atât de indiferentă pe cât părea. Fără îndoială, Maurice a avut dreptate când a afirmat că trăia la adăpostul unui perete de sticlă. Poate era insensibilă la tot ce n-o atingea în mod direct.

De obicei, avea pentru vremea urâtă o oroare comparabilă cu cea a unei pisici, dar acum nici nu părea să simtă ploaia. Arată cu nerăbdare un drum îngust care cobora șerpuind printre copaci și mărăcini. Porni înaintea mea, ca și când era hotărâtă să nu piardă nimic din spectacol.

L-am închis cu regret pe Rusty în mașină, nevăzând necesitatea de a-l lăsa să fie udat. Scântecele lui de reproș mă urmăreau. Rareori plângea astfel, dar poate percepea lucrurile mai bine decât Sylvie, care mergea cu pași mărunți și repezi prin noroi, prinzându-se de copaci pentru a nu-și pierde echilibrul, cu graba febrilă a unui copil care mergea la un

picnic. Când s-a întors spre mine, am fost îngrozită de expresia de așteptare pătimasă pe care i-o trădau ochii. Era mai mult decât lipsă de sensibilitate, era o curiozitate morbidă. S-ar fi spus că se bucura în taină de înfrângerea unui dușman.

Oare cum se putuse lăsa influențată în asemenea măsură de ura Thaliei față de Maurice? De unde proveneau teama și îndoiala Sylviei? Din câte știam, Maurice nu ridicase nici măcar un deget împotriva ei. Oricare ar fi fost incertitudinile Sylviei asupra Fercombului, se pare că nu i le împărtășise doamnei Fercombe.

Sylvie își agăță impermeabilul într-o creangă și când m-am apropiat, s-a îndepărtat grăbită. O rădăcină îi prinse glezna. Trecu pe deasupra cu piciorul liber și trase fără să se preocupe că-și rupea ciorapul. Plecă imediat în fugă și se alătură curând grupului care se afla pe malul lacului. Erau acolo cinci bărbați și ceva ce mi se păru un balot făcut dintr-un sac de pânză.

Maurice, în impermeabil negru, îi domina pe toți. Își scosese gluga și vântul îi ridica părul des și negru. Lângă el, cu trusa în mână, Robin, foarte palid, părea mai bătrân. Mai era un polițist în uniformă, un bărbat solid, cu fața roșie și dacă judecam după cizme, impermeabile și caschetele lor deformate, doi angajați ai domeniului. Unul dintre ei îi vorbea polițistului, cu gesturi largi, în timp ce acesta scria în grabă pe paginile carnetelului său, nu fără greutate, deoarece vântul le bătea.

– Ce s-a întâmplat? Cine este? a întrebat Sylvie, gâfâind.

Maurice s-a întors și ne-a privit nemulțumit.

– Ce naiba faceți aici amândouă?

– L-am urmărit pe doctorul Wescott, a explicat Sylvie.

– Ar fi trebuit să mă gândesc....

Privirea lui Maurice m-a căutat.

– Nu este un accident recent. Întoarceți-vă acasă.

Sylvie a ridicat capul, ofensată, și am explicat:

– Nu cred că putem trece. Drumul este foarte îngust.

– Cine este? a întrebat Sylvie, cu o notă insistentă în voce.

– Dacă te interesează atât de mult, poate vei putea să privești rămășițele și să încerci să le identifici, a spus cu brutalitate Maurice. Nu pari să te impresionezi ușor.

A pus mâna pe brațul său ca pentru a o duce spre ce ascundea sacul din pânză.

– Oh! nu fi crud, s-a apărat Sylvie, îndepărtându-se de el.

– Calmați-vă, a cerut Robin cu o voce înceată.

Era livid și m-am gândit că, deși medic, ce examinase îl scârbise.

– Nu te înfuria, Maurice, n-ar folosi la nimic. Cineva trebuie să anunțe poliția din Taverford și un medic legist să vină până aici.

– Poate vă veți ocupa dumneavoastră de asta, doctore, a spus polițistul. Regulamentul prevede că eu trebuie să stau de pază.

– De pază împotriva cui? A hoților de cadavre? a replicat ironic Maurice. Mă îndoiesc că cineva s-ar gândi să scotocească în ce a rămas din cadavrul de acolo!

– Astea sunt ordinele, a spus polițistul cu emfază. În caz de accident, crimă și moarte subită, poliția pretinde ca nimic să nu fie atins înainte de sosirea celor însărcinați cu ancheta.

– Da... ei bine... nu este niciun motiv să întârziem, a declarat Robert. Voi merge să telefonez de la postul de poliție.

– Perfect, a spus Maurice.

S-a întors spre cel mai în vârstă dintre angajați.

– Hoskins, așteaptă sus pentru a-i conduce pe polițiștii din Taverford când vor sosi. Dacă este nevoie de mine, voi fi la castel.

A plecat și cizmele sale grele lăsau urme în pământul muiat. Părea abătut... și într-un fel departe de noi. Am avut impresia că Sylvie a alunecat și s-a împiedicat intenționat. Robin a răspuns așteptărilor sale prinzând-o de braț și ea păru să se rezeme de el în mod copilăresc și cu încredere.

– Nu poți face nimic pentru acest sărman bărbat? Ai spus că este un bărbat, nu-i așa?

Nu specificase sexul victimei, dar dădu afirmativ din cap.

– Probabil este în apă de săptămâni întregi, a precizat pe un ton morocănos.

– Maurice l-a putut identifica?

– Maurice?.... De ce Maurice?

– Credeam că este cineva de pe domeniu... sau din regiune, a spus cu candoare Sylvie.

– După câte știu, nu s-a semnalat nicio dispariție.

– Cu excepția soțului lui Mary. Nimeni nu pare să știe ce este cu el. Ar putea fi soțul lui Mary? a insistat.

– Sunt incapabil să identific aceste rămășițe. Va avea loc o anchetă.

N-a răspuns la întrebarea Sylviei. Am grăbit pasul pentru a-l ajunge din urmă pe Maurice. Nu vorbeam, dar mă mulțumeam să merg în spatele lui. Începuse să urce drumul alunecos, apoi, ca și când își dăduse seama de prezența mea, se întoarse și-mi întinse mâna. Recunoscătoare, mi-am pus mâna în a sa și m-a tras. Degetele îi erau ude, dar strânsoarea era caldă și sigură.

Era greu să nu-ți pierzi echilibrul pe suprafața noroioasă și abruptă. Am încercat să mă îndrept, să nu-l încurc, dar totuși am alunecat. Brusc, m-a tras spre el, și-a trecut brațul în jurul taliei mele, apoi a coborât spre mine acea privire care mă provoca mereu.

– Este ultima ta șansă să scapi, m-a prevenit. Dacă rămâi, te vei afla amestecată în treaba asta sinistră.

– Sunt deja amestecată. Acum, nu mai pot pleca. În plus, poate-i voi fi de folos... lui Mary...

A ridicat capul.

– Ai ghicit? Cum?

– Sylvie mi-a spus că nimeni nu știe exact ce s-a întâmplat cu soțul lui Mary... și că și-a lăsat mașina în garaj. Așadar, este Lester?

– Este greu de afirmat, dar cred că el este. De fapt, sunt aproape sigur. Mary va avea un șoc teribil. În sinea sa, spera că se va întoarce. Și eu speram. Credeam că se vor împăca, din cauza lui Verne. Lester își iubea fiul.

Dădea impresia că este zdruncinat și îngrijorat. I-am privit întrebător fața bronzată. Nu lăsa să se vadă nici vinovăție, nici remușcări, ci o tristă perplexitate.

– N-ai bănuț niciodată că i s-a putut întâmpla ceva?

– De ce? Era tânăr și solid. Desigur, era gelos, dar nu în modul unui nevrotic care se aruncă în apă pentru că s-a certat cu soția. Eram convins că a plecat într-un acces de mânia... Probabil a mers până la hanul din Fercombe, a băut mai mult decât trebuia și întorcându-se, a căzut în lac. Era o noapte foarte întunecată, o noapte cu furtună... la începutul lunii ianuarie.

A mijit ochii sub sprâncenele stufoase. Strânsoarea sa îmi strivea degetele. M-a tras mai repede, îndemnat parcă de nu știu ce urgență, aruncând frazele ca și cum se desfășura un film și comenta scurt diferite secvențe.

– Revăd clar scena. Lester n-a venit la cină. Nici Mary. Mătușă Cathleen era contrariată. Mătușă Thalia era într-una din acele zile în care se încăpățâna să toarne gaz pe foc. Cris era

anormal de tăcut până în clipa în care i-a spus mamei sale să tacă. N-a vrut să aștepte cafeaua. Eu am băut o ceașcă și am ieșit să văd oile. Știam că venea ploaia. Norii s-au rupt când câinele și cu mine am adus două și un....

– Două și un ce?

– Un miel. Cele două pe care le căram erau foarte nesigure. Mama era foarte tânără și ne-a fost greu s-o obligăm să ne urmeze. Trebuia să fi fost trecut de ora unsprezece când m-am întors în casă. Nanny mă aștepta cu un bol de cacao. Mi-a spus că Mary se culcase, cu o migrenă teribilă... și că Lester plecase. Acesta este cuvântul pe care l-a folosit: plecase.

– Asta te-a surprins... te-a contrariat?

– Eram ud și extenuat, așa că nu eram dispus să-mi fac griji pentru neînțelegerile dintre Mary și Lester. I-am cerut lui Nanny să lase ușa descuiată, pentru ca Lester să poată intra și am urcat să fac o baie caldă. Acum, mă gândesc că ar fi trebuit să mă duc să-l caut! N-a suportat niciodată alcoolul și era o noapte mizerabilă... neagră ca un cuptor. Probabil a căzut cu capul înainte în lac și era prea beat pentru a mai ieși.

– Ce moarte îngrozitoare! Dar nu este vina ta. Nu puteai să știi.

– Ar fi trebuit să presimt ceva a doua zi, când am descoperit că nu-și luase nici valiza, nici mașina. Am încercat s-o fac pe Mary să-mi povestească ce se întâmplase, dar a început să plângă și s-a încuiat cu cheia în camera sa. Mă plictisisem de

amândoi și de atmosfera creată de Lester. Credeam că vom fi toți ușurați aflând de plecarea sa.

– Dacă soția sa n-a fost contrariată, nu văd de ce ați fi fost voi.

– Poate era, nu știu. Nu mi-am dat osteneala să descopăr asta. Aveam niște oi bolnave și eram preocupat să le vindec.

Vântul și ploaia ne biciuiau, chiar sub copaci. Urcușul, în același ritm cu Maurice, îmi făcea inima să-mi bată dureros și-mi amorțea genunchii. M-a ridicat cu forța pentru a parcurge ultimii metri, înăbușindu-mă aproape cu strânsoarea sa. În spatele meu, i-am văzut pe Sylvie și pe Robin, la o bună distanță de noi.

Brusc, în vacarmul înconjurător am perceput un zgomot de rupere. Maurice m-a prins și a sărit cu mine în mărăciniș. Sufocată și pe jumătate orbită, am văzut ca într-un film derulat cu încetinitorul un ulm înalt și bătrân căzând spre drum, ca și când fusese doborât de o secure uriașă. A aterizat, cu toate rădăcinile afară, peste camionetă și taluzul în fața căruia se aflase.

– La naiba! A strivit-o, a exclamat Maurice. Fii atentă!

– Rusty! am strigat. L-am lăsat în mașină.

– Liniștește-te! Rămâi la distanță de crengi, mă voi duce să ți-l aduc.

M-a urcat până la drum, dincolo de Land Rover. Crengile acopereau acoperișul mașinii lui Robin. M-am rezemat de

capota Land Roverului, tremurând toată și Maurice a pornit pe sub ramuri. Vântul le agita ca și când copacul era scuturat de spasmele agoniei.

– Oh! Maurice, fii atent! am strigat, încercând să-mi reînsuflețesc degetele amortite de strânsoarea mâinii sale. Copacul continua să se miște.

Era o mișcare de du-te-vino, ca a unui ferăstrău. M-am întrebat dacă greutatea rădăcinilor dezgolate putea să antreneze trunchiul și ramurile și cu ele camioneta. Atunci Maurice risca să fie prins dedesubt, să-și rupă vreun membru... sau chiar coloana vertebrală. Și totuși, nu-l puteam abandona pe Rusty. Cel puțin, eu n-o puteam face... Niciun bărbat ca Maurice, m-am gândit.

Am auzit exclamațiile înspăimântate ale Sylviei, apoi un geam spart. Maurice a revenit spre mine, apărând dintr-o încurcătură de ramuri. O zgârietură îi bara bărbia și am văzut sânge pe mâinile sale când mi l-a întins pe Rusty.

– Pune-l în Land Rover, a spus. Poți să-l scoți în timp ce voi vedea dacă reușim să eliberăm mașina lui Robin?

Am înclinat din cap și m-am strecurat la volan, cu Rusty în jurul gâtului, tremurând și scheunând. L-am instalat pe scaunul din spate și am căutat vitezele cu care nu eram obișnuită. Nu m-am așteptat la o mașină atât de nervoasă și am sărit în spate, lovind taluzul.

– Încet, nu te grăbi, a strigat Maurice.

Robin ieși din măraciniș cu un aer mai trist decât noi, și Sylvie s-a prins de brațul său ca un fluture obosit. Fața medicului se lungi și mai mult când văzu starea mașinii sale. Maurice îi adresă un zâmbet liniștitor.

– Nimic de nereparat, a spus. Cu o secure, un ferăstrău și niște sfori, o vom elibera rapid. Camioneta a fost prinsă complet.

– Mulțumesc, dar până atunci sunt fără mijloc de locomoție, a spus Robin Wescott, deznădăjduit.

Poate era un medic bun, dar în afară de profesiunea sa, îmi părea lipsit de inițiativă și de simț practic. Stătea în vânt, clătinându-se ușor, cu pantalonii suflecați, pantofii murdari de noroi și o ruptură urâtă pe impermeabil. Își privea mașina ca un copil o jucărie stricată.

– Urcă în Rover, te voi duce până acasă. Când vei telefona, vei lua Zephyrul, a spus Maurice cam tăios. Deplasează-te, Romira.

Am trecut în spatele Roverului, alături de Rusty. Maurice ar fi luat-o pe Sylvie de braț, pentru a o ajuta să ni se alăture dacă aceasta nu s-ar fi îndepărtat de el cu o exclamație îngrozită:

– Nu mă atinge! Ai sânge pe mâini....

– Iartă-mă.

Maurice s-a aplecat pentru a le șterge în iarbă.

– Am spart un geam al camionetei.

– Ai câteva tăieturi urâte, a remarcat Robin pe un ton

profesional.

Maurice a scos batista și și-a înfășurat mâna. Sylvie a urcat lângă mine. Obrajii îi erau îmbujorați și ochii își păstrasera strălucirea. I-am simțit exaltarea cu greu stăpânită. S-ar fi crezut că aștepta cu nerăbdare să se ridice cortina la al doilea act al unei piese cu "suspans".

Nu i se putea reproșa că nu-i plângea de milă lui Lester Dunn, deoarece nu-l cunoștea, dar ar fi trebuit să simtă compasiune pentru văduva și pentru fiul său.... Și bătrâna doamnă Fercombe va simți cu siguranță un șoc aflând vestea.

Robin a luat loc în față, cu trusa pe genunchi. Părea mai mult decât contrariat.... năucit, aproape prăbușit, ca și când fusese obligat să facă față unei situații care-l depășise. Maurice a pornit motorul, a făcut stânga-mprejur și a trebuit să constate că dintre toți era cel care-și păstrase cel mai bine sângele-rece. Un bărbat de acțiune, indiscutabil. N-am văzut niciodată o manevră executată cu atâta rapiditate și precizie. A mers cu spatele, înapoi la răscruce, apoi a luat-o în direcția bună.

Rulam spre casă, când Robin a spus, cu efort:

– Va trebui să-i anunțăm vestea lui Mary cu multă precauție. Ar putea pierde tot ce a câștigat. Cine-i va spune?

Fără îndoială, nu și-a dat seama că tonul său îl trăda, dar Sylvie, cu gelozia sa instinctivă de femeie i-a simțit profunda solitudine. S-a îndepărtat brusc și a întrebat, cu o voce ascutită:

– Va fi oare un șoc atât de mare? Ieri, când am întrebat-o dacă mai era căsătorită, nici nu mi-a răspuns. Părea să-l fi șters pe Lester din viața sa. Poate știa că e mort!

– Cum să fi știut... Ce lași să se înțeleagă? a întrebat Maurice cu o notă de provocare în voce.

– Mă întrebam...

– O atitudine tipic Hazlett, a spus cu brutalitate Maurice. Să lași o picătură de gaz peste foc și născocirea viciază puțin aerul!

– Ești nedrept, Maurice, a protestat Robin cavaleresc, nu uita că Sylvie a suferit un șoc puternic.

– Și ca tuturor celor din familia Hazlett, îi place să calomnieze, a replicat Maurice. Ai grijă să nu scoți ghearele la Mary, micuțo, sau ți le voi reteza!

Asta a făcut-o pe Sylvie să tacă un timp. Și-a ațintit asupra umerilor lați ai lui Maurice o privire puțin speriată și atentă în același timp. Am simțit că nu îndrăzneam să-l întreb ce înțelegea prin asta. Ghicise.

În tăcerea jenantă care a urmat, am spus impulsiv:

– O voi anunța eu pe Mary, dacă vrei, Maurice. Poate va suporta mai ușor ca vestea să-i vină de la o străină.

– Sau de la altă femeie, a precizat Robin, vizibil ușurat, ca și cum se simțise desemnat pentru această misiune, dar nu era apt s-o îndeplinească. Da, cred că ești cea indicată pentru asta. Ce spui, Maurice?

– Romira decide. Dacă se simte în stare s-o facă....

I-am surprins în oglinda retrovizoare cuta involuntară a buzelor. Această misiune va fi grea pentru oricine s-ar însărcina cu ea, dar mai dureroasă pentru el, decât pentru mine. Eram fericită să-l scutesc de această încercare.

– Lasă-mă s-o fac, am spus repede.

– Este de preferat s-o anunți imediat, înainte să audă zvonurile, a spus Maurice. Iar tu, Robin, rămâi o clipă prin împrejurimi, pentru cazul în care va avea nevoie de îngrijirile tale.

– Da. Trebuie s-o văd pe doamna Fercombe.

Când am sosit la castel, m-am îndreptat imediat spre turnul nostru. Verne era în bucătărie cu Nanny, dar n-am văzut-o pe Mary.

– Doamna Mary este la ea? am întrebat.

Bătrâna femeie și-a scuturat pletele de vrăjitoare.

– N-a vrut să aștepte. Imediat ce a ajuns vestea, s-a ridicat și a ieșit.

– Unde s-a dus? N-am întâlnit-o pe drum.

– N-ar fi de mirare să se fi dus până la pod. De acolo se vede tot lacul.... când ai ochi ca ai săi.

Amesteca într-un preparat curios, care fumega într-o cratiță pe mașina de gătit.

– Nu te frământa mică domnișoară, a adăugat privindu-mă fără umbră de emoție. Va plânge, se va agita un timp, dar odată trecută furtuna, își va da seama că moartea aceasta este o

binecuvântare. N-a fost niciodată bun de nimic.

– Dar... cum a aflat oare? Cine a anunțat-o? Nici doctorul Wescott n-a vrut să-l recunoască în mod categoric, am protestat, derutată.

– Am știut întotdeauna că va fi găsit în lac. Ca și doamna Jane, a răspuns Nanny, cu o bucurie sumbră.

Am ieșit pe ușa de serviciu, intrigată și tulburată că Nanny bănuise adevărul, fie.... dar Mary? Oare cum putuse presupune că soțul său murise?

Ploaia se domolise în sfârșit, dar vântul continua să agite copacii și lacul. Am luat-o pe drumul inundat și am înaintat printre bucățile de crengi și petalele de rododendroni ca într-un coșmar. Ajunsă la răscruce, am ales cărarea cea mai îngustă, care părea să coboare spre golf. Nu mai mersesem pe acolo, dar tufele de bambus m-au făcut să presupun că eram pe calea cea bună. Obsedată de zgomotul lor, l-am privit pe Rusty care mergea cu pași mici și repezi pe urmele mele. Speram că pisicile nu dădeau târcoale prin zonă pe o asemenea vreme. Oare ce s-ar întâmpla, dacă ar fi ascunse acolo?

Am auzit zgomotul apei și am descoperit podul, dincolo de cotitură.... trei scânduri late de lemn, fără balustradă, trecând peste o mică apă curgătoare. Pe timp normal, aceasta trebuia să fie un pârau. Acum, apa trecea peste scânduri și se rostogolea torențial. Dincolo de pod, o salcie plângătoare se apleca spre lac. Mary se rezema de trunchiul ei, cu privirea

ațintită spre mare.

De acolo, banda de pietriș și extremitatea lacului erau perfect vizibile. În ciuda luminii cenușii, am distins silueta greoaie a polițistului care stătea de pază. Oare de cât timp era Mary acolo? Ce văzuse? Mi-a fost teamă s-o strig, temându-mă să nu-și piardă echilibrul și să alunece în apa tumultuoasă. Rusty n-a avut aceleași scrupule. M-a depășit și s-a dus să-i adulmece gleznele.

Mary a tresărit ușor și și-a plecat privirea asupra lui. Apoi a întors capul spre mine. Ochii îi păreau imenși și întunecați pe fața mică și albă. Se ațintiră asupra mea, ca și când Mary nu mai știa cine eram. Am înaintat cu precauție pe scândurile acoperite cu apă și am ajuns cu ușurare pe celălalt mal. Dar nu m-am apropiat prea mult de Mary. Presimțeam că era de-ajuns un lucru foarte mic pentru a înceta să se sprijine de trunchi și să cadă în lac.

– Mary, am spus, vino..... Nu poți face nimic.

Tremura. Buzele i s-au mișcat, dar n-a scos niciun sunet. M-am întrebat dacă puteam întinde mâna spre ea... Dacă se zbătea, cădeam amândouă în apă. Aceasta probabil nu era adâncă, lângă maluri, dar curentul era puternic. Știam să înot. Chiar bine, dar nu eram sigură că puteam duce cu mine pe cineva care nu-și dorea să fie salvat.

Mary a privit din nou spre larg. Tremura toată.

– Strigoilor!... V-am văzut... Vă strângeți toți în jur... iată...

Nu-l puteați lăsa în pace?

– N-am avut sentimentul că mă hrănesc din acest spectacol! Am venit să văd dacă nu-ți pot fi de ajutor, am replicat exasperată.

– Oh, nu tu!.... Era Lester, nu-i așa?

– Mi-e teamă că da. Îmi pare sincer rău, Mary.

– De ce? Asta nu schimbă nimic pentru tine.

– Îmi pare rău pentru tine.

Încă o dată compasiunea mea se îmbina cu iritarea, deoarece era femeia cea mai imprevizibilă, cea mai dificil de manipulat pe care o întâlnisem vreodată.

– Rusty! Rusty, vino aici....

Ridicat pe labele din spate, Rusty se rezema de gleznele lui Mary. O ramură împinsă de vânt, îl făcu să-și piardă echilibrul. M-am aruncat să-l prind, dar Mary a fost mai rapidă decât mine și l-a prins de coadă în timp ce se rostogolea de-a lungul malului râpos. Era gata să alunece după el, dar am reținut-o de umăr.

Am tras-o pe marginea taluzului, apoi până la drum. Se clătina și s-a strâns lângă mine cum ar fi făcut-o Verne. Am înconjurat-o cu brațul și am rămas o clipă legate într-o îmbrățișare stângace. Strâns lângă ea, Rusty ne lungea mâinile amândurora. Aveam impresia că țin în brațe o pasăre rănită, care tremura. În ciuda taliei sale înalte, Mary era atât de plăpândă... Îmi dădeam seama cât de puțin cântărea, de oasele

fragile, de părul mătăsos ciufulit de vânt, de parfumul subtil de liliac degajat de pielea sa catifelată și udă. Lucru ciudat, acela a fost momentul în care am înțeles tot farmecul feminității lui Mary. Nu mai simțisem până atunci această senzație. Era o atracție cu totul diferită de cea a Sylviei. Aceasta din urmă avea frumusețea unei prințese din povești, farmecul primăvăratic al unei copile răsfățate și adorabile. Atrăgea privirea și o mulțimea. Nu voia să fie ignorată și nu trecea neobservată. Pretindea admirație și afecțiune ca și când i se datorau.

Mary, nu cerea nimic, nu căuta luminile rampei, nu avea nevoie de public. Nu-i păsa ce gândeau oamenii despre ea. N-avea nici atitudini frumoase, nici poze studiate. Totuși, natura o înzestrase cu o atracție subtilă, pe care cea mai mare parte a bărbaților o simțeau imediat și la care puțini dintre ei puteau rezista. Anumite insecte femele, chiar închise, atrăgeau masculii de la mare distanță împrejur. Astfel era Mary, și asta explica de ce, fără să-și dea osteneala, trezea sentimentele cavalierești ale unor bărbați de genuri atât de diferite, ca Robin, Cris, Lester și chiar propriul său frate.

Avea darul nu doar să trezească admirația, ci să inspire dragoste. De aici pericolul care-l reprezenta, calificativul de persoană care strică altora cheful, cu care o gratificase mătușa sa. Aparținea acelei categorii rare de seducătoare cărora poeții le dedicau versuri, cărora pictorii le immortalizau neîncetat trăsăturile și pentru care bărbați totuși echilibrați, își pierdeau

capul și se luptau. Dar Mary n-o știa. Era victima acestui farmec, la fel ca bărbații care se îndrăgosteau de ea.

În cele din urmă înălță capul. Părul mătăsos, de culoare închisă și roind de apă, satinul pielii ude, lacrimile care tremurau pe marginea genelor lungi, îi confereau o frumusețe tragică și mi se strânse inima.

– Îmi pare rău.... Te-ai speriat? N-aveam intenția să aleg lacul drept mormânt. Înot ca un pește.

– Mi-a fost teamă să nu aluneci.

Și-a îndepărtat părul de pe fruntea albă.

– De ce să fac lucrurile și mai grele pentru Maurice? Este deja destul de trist.

– Da....

Părea deprimată, speriată, fără apărare, dar nici șocată, nici surprinsă, și am decis că un comportament direct ar fi mai eficace decât o atitudine evazivă.

– Mary, știai? am întrebat.

Pe frunte i-au apărut cute, ca și când se gândea.

– Nu puteam să știu, a răspuns cu o simplitate copilărească. M-am întrebat... evident. Înainte, Lester s-a întors mereu și m-a rugat să încercăm din nou. De data aceasta m-am temut ca răul să nu fie ireparabil. Nu reușea să mă creadă...

Vocea îi tremura și buzele îi fremătau. S-a liniștit printr-un efort vizibil.

– Acum... nu va ști niciodată și asta este insuportabil, a

murmurat cu o durere profundă.

– Ce nu va ști niciodată?

– Că era o minciună. Copilul... Așteptam un copil. Cineva... nu știu exact cine... l-a convins pe Lester că era copilul lui Cris, nu al său... Ar fi putut fi așa... și n-aveam nicio dovadă să-i ofer. Lester era aproape nebun de gelozie și nu voia să mă creadă.

– Ce situație cumplită pentru voi! Din cauza acestei bănuieli v-ați certat?

– Mai rău decât o ceartă... o distrugere reciprocă. Știam că la origine era o minciună, el nu. Trebuie să fi suferit mai mult decât mine. A ieșit, și am fost prea mândră să alerg după el. Credeam că-și va schimba ideea când se va naște copilul... pentru că nu putea semăna în niciun caz cu un Hazlett. Din nefericire... l-am pierdut pe podul ăsta blestemat!

– Probabil această amintire te-a urmărit luni de zile! Atunci, la ce bun mai stai aici? am întrebat în timp ce ea și-a întors privirea spre scândurile inundate.

– Da, un adevărat infern... Un "suspans" fără sfârșit... în cursul căruia mă blestemam că l-am adus pe Lester aici. Ar fi trebuit să știu că nu va merge, dar aveam nostalgia casei. Cunoști poemul în care autorul spune: "Aud clipocitul lacului... Îl aud până în adâncul inimii mele". Pentru Maurice și pentru mine, a fost mereu astfel. Rădăcinile noastre sunt înfipite adânc în acest pământ, chiar dacă uneori îl urăsc.

– Te înțeleg, am spus sincer.

Am înconjurat-o cu brațul.

– Trebuie să ne întoarcem acasă. Poți?

– Oare pot să fac altceva? Dumnezeu să te binecuvânteze, Romira! Rămâi cu noi, nu-i așa?

– Da, bineînțeles.

Am traversat scândurile alunecoase, nu fără greutate. Privirea lui Mary era îndreptată spre bambuși, nu spre lac. Nu l-a lăsat jos pe Rusty decât când am trecut de ei. Am mers până la răspântie fără să schimbăm vreo vorbă. Acolo, păru să-și revină.

– După tot acest timp, nimeni nu va ști exact ce s-a întâmplat. Va fi mai puțin sinistru decât în ziua în care a fost găsită Jane, nu-i așa? a întrebat brusc.

– Va avea loc o anchetă.

– Evident... dar poliția nu ne va hărțui cu întrebări... vreau să spun că nu se poate spera să ne amintim toate amănuntele din acea noapte de ianuarie. Ce crezi?

– Nu știu cum se desfășoară lucrurile. Este posibil ca soțul tău să se fi pierdut în întuneric. Maurice afirmă că era o noapte extrem de întunecată. Dacă a băut mai mult decât de obicei în sat, întorcându-se, a putut cădea în apă.

– Asta este versiunea lui Maurice?

– Asta a spus.

– Să sperăm că poliția se va mulțumi cu ea. Este cumplit că Lester a sfârșit ca un bețiv.... dar cei vii contează mai mult decât

morții. Ești oare dintre cei care pretind că o crimă cere să fie răzbunată?

Întrebarea mi-a produs o teamă ciudată. I-am privit cu îngrijorare profilul tras.

– Răzbunare? am repetat. Sună ca în Vechiul Testament. Răzbunare a ce? A cui?

– A sângelui nevinovat. Lester era nevinovat de toată intriga și de toată răutatea. Un tânăr drăguț. Singura sa greșeală a fost că s-a îndrăgostit de mine. Era inteligent în munca sa și prost în fața oamenilor.

Îmi vorbea ca unei persoane pe care ar fi cunoscut-o de ani de zile.

– S-a lăsat pradă unui complex de inferioritate față de acest loc și față de cei din familia Hazlett... și se răzbuna pe mine. Maurice și Cris îi purtau pică pentru asta.

– Mi s-a spus deja că Maurice și cu el se certau, dar familia știa. De ce te temi, Mary? Doar nu-l bănuiești serios pe Maurice că l-a împins în lac?

– Cred că dacă Maurice l-ar fi împins în apă, l-ar fi scos apoi. În ce-l privește pe Cris, nu știu. Are tendința să lase oamenii să se înece, sau să se descurce prin propriile lor mijloace.

Eram din nou exasperată și aș fi vrut s-o pot scutura. Dar asta nu-i ascundea oare teama? Altfel, de ce aș fi avut un nod în gât?

– N-am să vă înțeleg niciodată pe tine și familia ta, am

izbucnit. Te gândești liniștită că fratele sau vărul tău ți-au ucis soțul... Ești nebună?

– Nu, și nu sunt liniștită. În sinea mea, tremur; doar că atunci când trăiești cu teama luni de zile, nu te mai doboară când apare pe neașteptate.

Mi-a fost rușine de accesul meu de proastă dispoziție.

– Oh! Mary, ți-e teamă de la dispariția lui Lester?

– Da, dar nu știam. Nu voiam să știu. Este unul din motivele pentru care n-am căutat să-l găesc după ce am avortat. Preferam să continuu să sper... Era prea târziu pentru a-l ajuta pe Lester, dar trebuia să mă gândesc la Maurice și la Cris. Îți dai seama că, oricare dintre ei a făcut-o, eram răspunzătoare, pentru că a făcut-o din dragoste pentru mine. Deseori mi-am dorit să nu mă fi născut.

– Nimeni nu este răspunzător pentru actele semenilor săi, am protestat.

– Deliberat, nu. N-am încercat să semăn zăzanie, dar ea a existat prin simpla mea prezență. Fără mine, Jane ar trăi încă. N-a reușit să rupă acel lanț care ne leagă pe Cris și pe mine. Nici Lester. Suntem marcați de destin.... condamnați să ne aducem unul altuia nenorocire.

– Oare nu exagerezi puțin?

– Aș vrea eu. Pot să-l urăsc și să-l disprețuiesc... Totuși, nu reușesc să mă detașez de el. Sunt ca un fluture imobilizat cu un ac. Nu-i vei permite niciodată vreunui bărbat să aibă această

putere asupra ta, nu-i așa, Romira? N-ai proteja un bărbat pe care l-ai bănui de ce este mai rău?

Într-o anumită perioadă, aș fi strigat: "Evident, nu!" Acum, nu mai știam. Nu știam până unde eram în stare să merg pentru Maurice.

Capitolul 11

– Maurice, chiar este necesar să insiști asupra acestui incident neplăcut? a întrebat cu reproș Thalia.

Maurice, care stătea în picioare în fața șemineului și părea să domine salonul mare, prost luminat, doar prin farmecul personalității sale, a râs ironic.

– Modul tău de a minimaliza lucrurile nu va înceta niciodată să mă uimească, mătușă Thalia. "Un incident neplăcut...", este tot ce reprezintă pentru tine moartea violentă a lui Lester?

– Este foarte trist, desigur, dar nu pot spune că simțeam afecțiune pentru acest bărbat. Poate era cinstit, capabil în munca sa, dar manierele lui lăsau foarte mult de dorit. Sincer vorbind, nu era de-al nostru.

– Dacă ar fi fost, nu m-aș fi căsătorit cu el, aruncă Mary. Ați

făcut toți în așa fel încât să se simtă un străin aici! L-ați tratat ca pe Jane, doar că el n-avea bani, și pentru că era mai vulnerabil. Oh! snobismul tău, mătușă Thalia!

– La ce bun aceste reproșuri? a intervenit Cris. Lester a fost un tânăr cumsecade, chiar dacă nu și-a găsit locul aici. Sunt sigur că suntem toți tulburați de cum a murit.

Privirea i s-a plimbat de la mama sa la Mary. Thalia s-a încruntat și Mary i-a răspuns printr-o privire disprețuitoare.

– Destul cu vorbăria, a spus aceasta din urmă. Doar nu crezi că totul se va aranja cu un "Bietul neastâmpărat! Odihnească-se în pace!" nu-i așa? Nu este atât de simplu.

– Este normal să fii tulburată, draga mea, și suntem toți întristați pentru tine, a spus Thalia, numai că anumite subiecte conduc inevitabil la discordie.

– Evident, a remarcat Maurice, pe un ton dur. Din nefericire, acest subiect, acest incident cum binevoiești să-l numești, nu poate fi nici ignorat, nici evocat cu discreție... chiar pentru a proteja confortul tuturor celor aici prezenți.

Sylvie, cocoțată pe brațul spătarului fotoliului lui Cris, a ridicat o privire insolentă spre Maurice.

– Nu văd ce are asta de-a face cu noi. La urma urmei, acest lucru o privește doar pe Mary și pe tine, a spus.

Maurice a privit-o ca pe un piscoi obraznic.

– Este posibil ca poliția să gândească astfel. Posibil, dar nu probabil. Din câte știu, nicio persoană prezentă la castel în

acea faimoasă noapte, nu poate prezenta un alibi solid. Am impresia foarte clară că de data aceasta povestea nu se va repeta.

– Ce vrei să spui? a întrebat jenat Cris.

– Ca să mă exprim limpede, ne-am descurcat la moartea lui Jane, dar mă îndoiesc că această anchetă ne va rezerva aceleași facilități. Chiar și cel mai puțin isteț dintre judecători s-ar mira de o a doua moarte tragică, în același lac. Cu atât mai mult cu cât există circumstanțe care se opun verdictului de accident.

S-a auzit un strigăt înăbușit, unanim, dar nimeni n-a vorbit. Thalia îl privea pe Maurice, cu gura căscată. Mary stătea așezată foarte drept, cu mâinile strâns împreunate. Cris privea atent, perplex și neliniștit, covorul.

Sylvie a fost cea care, cu ochii strălucind de curiozitate, a rupt tăcerea:

– Vrei să spui că l-a omorât cineva?... Înainte să-l fi aruncat în apă?

– O va spune autopsia. Ce este greu de explicat, este că Lester avea gleznele legate cu o sfoară sau o sârmă atât de puternic, încât legătura i-a distrus carnea. Robin, ca și inspectorul de poliție din Taverford, au remarcat imediat.

– Cum putea fi ucis cu o sfoară înnodată în jurul gleznelor? a întrebat Sylvie.

– Se presupune că i-a prins o greutate de membrele inferioare înainte de a fi împins în apă.

– Oh nu!.... nu! a spus Mary, acoperindu-și fața cu mâinile.

– Îmi pare rău, dar nu putem evita faptele... de data asta, a spus Maurice, foarte serios. Este posibil ca moartea sa să fi fost urmarea unei lupte și ca adversarului său să i se fi făcut teamă. Trebuie să luăm în considerare cazul că nu mai trăia în clipa în care a fost aruncat în lac.

Cris a ridicat încet capul și l-a privit pe Maurice, cu buzele strânse.

– Oare mă acuzi pe mine?

– Nu acuz pe nimeni.

– Dacă teoria ta este exactă, lucrul s-a petrecut între el și mine. Un bărbat solid ca Lester nu putea fi omorât de o femeie.

– Pentru că a fost omorât? a întrebat prompt Maurice, ridicând sprâncenele.

– Asta este concluzia, nu-i așa? Nu face pe deșteptul. L-ai fi putut scoate din luptă cu mâinile goale. Știi bine că eu n-aș fi putut face același lucru... aș fi fost obligat să folosesc clasicul obiect contondent... presupunând că aș fi știut unde să-l găsesc.

– Și nu știai unde să-l găsești?

– Nu spune prostii! Mă vezi lovindu-l pe Lester cu un vâtrai? Și el, ce ar fi făcut? Ar fi întins gâtul pentru a-mi ușura sarcina?

– Este ridicol! Este lipsit de sens. Să terminăm, Maurice, a intervenit mătușa Thalia, care te făcea să te gândești la un porumbel furios, cu penele zbârlite. Cris nu s-a certat cu

tânărul ăla nefericit.

– Nu este întru totul adevărat, mamă. Am schimbat de mai multe ori cuvinte violente cu el. Cuvinte, am spus, nu lovituri. N-am instinctele primitive ale lui Maurice.

– N-aveai nevoie să uzezi de lovituri, îl înfuriai de câte ori voiai pe Lester doar cu cuvinte, a spus Mary cu amărăciune. Limba este cea mai periculoasă armă a ta, Cris. Întotdeauna a fost, ca și pentru mătușa Thalia și mătușa Cathleen.

– Cris este civilizat și incapabil de violență, a intervenit Thalia. N-are rost să-l amestecăm în asta, Maurice. Dacă cineva l-a ucis pe soțul surorii tale, acela ești tu!

Maurice a ridicat din umeri.

– Să zicem! În tot cazul, nu eu am înecat-o pe Jane!

– Trebuie oare să amesteci moartea lui Jane cu toate astea? a protestat Cris.

– Crezi sincer că moartea lui Jane a fost accidentală? a replicat Maurice.

Fața lui Cris era aproape la fel de lividă ca cea a lui Mary. A schițat un gest vag.

– Oh! nu știu!... M-am gândit că s-a sinucis... pentru că ai părăsit-o.

– Dacă aș fi murit din cauza unei sărituri într-o parte a calului meu, n-ar fi fost o sinucidere, a spus brusc Mary. Poți să adaugi acest "incident neplăcut" la coincidențele precedente, Maurice.

– Oh! chiar Mary!

Thalia părea căi dorea să-și scuture cu asprime nepoata.

– Imaginația ta devine din ce în ce mai nesănătoasă! Devine nevroză!

– Și eu sunt nevrotic, mătușă Thalia? a întrebat Maurice, pe un ton provocator.

– Tu n-ai nici măcar această scuză. Este greu de crezut ce încerci să faci. Ai fost mereu gelos pe Cris și n-ai încetat niciodată să-i faci necazuri, a replicat cu răutate Thalia. I-ai luat soția și acum încerci să-i sperii logodnica. De ce nu-ți găsești o fată? Te temi oare că niciuna nu te va accepta cu proastele tale maniere și cu caracterul tău sălbatic?

S-a lăsat din nou o tăcere amenințătoare, apoi Maurice s-a întors spre mine.

– Ei bine, Romira, este rândul tău să cobori în arenă. Accepti provocarea, sau te prefaci că n-ai auzit?

Era crud din partea sa să mă oblige să iau poziție într-o asemenea atmosferă și în fața unor străini atât de ostili. Mi se părea că nu venise clipa să mă leg pe față de un bărbat pe care de-abia îl cunoșteam și n-avea dreptul să mă forțeze.

Privirea sa pătrunzătoare s-a ațintit asupra mea. Mi-am amintit că Mary se comparase cu un fluture imobilizat cu un ac. Instinctul îmi spunea să rezist și totuși mi s-a părut că ghicesc un apel în spatele provocării reci a lui Maurice. Dacă dădeam înapoi, nu-mi va mai da altă ocazie de a mă declara a sa.

– Ești imposibil! i-am reproșat. Nu este nici momentul, nici locul...

– Altfel spus, preferi să aștepti deznodământul? Nu vrei să riști să fii legată de un bărbat suspectat de crimă?

– Este stupid ce spui! Se întâmplă pur și simplu că nu-mi place să expun în public ce mă privește personal.

– Despre ce vorbești? a întrebat Sylvie, făcând ochii mari.

Am avut sentimentul inconfortabil că toți mă cercetau: Thalia suspicioasă, Cris cu regret, Sylvie cu stupoare. Doar Mary a schițat un zâmbet satisfăcut și această umbră de triumf mi-a sporit tulburarea. Era ca și când mă considera un atu scos pe neașteptate de Maurice și folosit împotriva... împotriva cui? A Sylviei?

Și am avut brusc sentimentul că era neloial față de sora mea adoptivă să mă las încorporată în tabăra opusă. Atracția lui Maurice și a lui Mary îmi venise de hac, la fel cum farmecul lui Cris o învinsese pe Sylvie. Oare ce făceam noi, ea și cu mine, în această casă, despărțite, menținute la distanță una față de cealaltă, tratate ca niște pioni de cei din familiile Fercombe și Hazlett? Dar... pionii se cumpără.

Am privit-o pe Sylvie, al cărui cap blond se odihnea pe umărul lui Cris. Mâna sa dreaptă își făcea de lucru cu inelul de logodnă, ochii albaștri-verzi erau măriți de surpriză și buzele roșii întredeschise. Purta frumoasa sa rochie albă și părea o fetiță îmbrăcată de duminică. Era mult mai vulnerabilă decât își

imagina. În mod naiv, părea mulțumită de ce reușise să câștige, dar personal, găseam situația sa trist de precară.

Dincolo de fața ei am văzut profilul lui Cris. Cu tenul palid și liniile profunde care mergeau de la nas la buze, părea prea în vârstă pentru ea. Fără zâmbetul radios și seducător care-i lumina privirea, trăsăturile sale frumoase aveau un aer obosit, era lipsit de prospețime ca un articol expus prea mult în vitrină. Își folosisese prea mult farmecul, m-am gândit cu regret, și nu putea egala vitalitatea și strălucirea tinereții, apanaj al Sylviei. Putea cel mult să se adape din ele.

– Romira... ce vrea să spună Maurice? Te-ai angajat față de el? Cum ar fi posibil... atât de repede!

– Exact, atât de repede, am repetat. Prea repede. Amândouă ne-am angajat prea repede. Nu-mi place nici pentru tine, nici pentru mine, Sylvie.

– Pentru mine, este altceva. Eu sunt acasă... Dar pe tine nimic nu te poate reține aici...

– Găsește și păstrează... Am găsit-o... am păstrat-o, a anunțat Maurice, pe un ton fără replică.

– Nu văd de ce n-ai încerca, a spus Cris cu îngăduință. Dar dacă este să-ți dăm crezare, sunt probleme mai urgente de rezolvat. Expune-ne pe scurt alibiul tău.

Vorbind, îl privea pe Maurice cu un zâmbet conciliant pe buze. M-am întrebat dacă era cu adevărat pacificatorul care părea. Oare nu se lupta niciodată? Reușea întotdeauna să se

eschiveze, sau să descopere un teren de înțelegere?

Mi l-am imaginat cu greu gata să lovească un tânăr pe care toți îl considerau solid, dar în schimb, l-am văzut foarte bine pe Maurice folosind violența. Puterea lui Cris stătea poate în farmecul și-n limba sa. Maurice era un bărbat de acțiune. Pe moment, își privea vărul ca și când își dorea să-l prindă de reverul elegantului său smoching, pentru a-l scutura și a-i smulge adevărul.

– Alibiul meu s-a evaporat, a replicat Maurice. În afară de o oaie.... care nu va putea depune mărturie, pe care am ajutat-o să fete în acea noapte faimoasă...

– Ciobanul tău...

– Era imobilizat de un lumbago. Eram afară doar cu câinele meu... și asta până la miezul nopții, aproximativ. Nanny m-a văzut întorcându-mă și mi-a dat o ceașcă de cacao, dar Lester trebuie să fi fost deja în lac la ora aceea.

– Nimeni nu va lua în serios mărturia lui Nanny, a declarat Thalia. Prea bate câmpii. Amestecă trecutul cu prezentul. Chiar în perioada în care era mai lucidă, cred că n-a avut niciodată o judecată foarte sigură. Erai afară în acea noapte, Maurice... iată ceva supărător pentru tine. Cris era în bibliotecă, unde lucra, când am urcat să mă culc.

– O încercare laudabilă, mamă, dar n-am fost aici în timpul serii și am făcut chiar o mică plimbare, a corectat-o Cris cu regret. De fapt, l-am căutat pe Lester... sperând să-l calmez. La

Mary era lumină, dar salonul era în întuneric.

– Și... l-ai văzut? a întrebat Mary.

– Nu. M-am învârtit în jur, dar niciun zgomot nu venea din camera voastră. Am tras concluzia că ați făcut pace pe moment și m-am întors în aripa noastră.

Tonul îi era calm, dar genele îi fremătau... o mimică proprie Sylviei când era evazivă.

– Nu se poate aștepta de la mine să-mi amintesc toate amănuntele după atâta timp, a recunoscut iritată Thalia. Poliția îți va pune cu siguranță întrebări, Maurice, dar nu văd de ce ar fi implicat unul dintre noi. Tu și cu Mary erați singurii care vă certăți cu Lester.

Se lăsă din nou tăcerea, încărcată de gânduri și de suspiciuni pe care nimeni nu îndrăznea să le exprime în cuvinte. Sylvie se sprijini nervoasă de brațul fotoliului lui Cris. Duse o mână la fruntea tânărului bărbat, ca pentru a-i șterge cutele, dar oricât de frumos era gestul ei, Cris nu păru sensibil la el. Îi respinse mâna, cam brusc, ca și când ar fi alungat un țânțar, apoi se ridică. Aveam impresia că nu va mai suporta mult atingerea prea strânsă a Sylviei și aerele sale de proprietară.

– Ziua a fost grea. Propun să mergem să ne culcăm, a spus cu prefăcută degajare. Mary pare extenuată.

– Fugi din nou, Cris? întreabă Mary. În ce mă privește, este prea târziu. Am închis ochii și mi-am astupat intenționat

urechile luni de zile; acum, m-am săturat de incertitudine și de subterfugii. Vreau adevărul în ce privește moartea lui Lester.

– Și ai dreptate, a aprobat Maurice.

– La ce bun? Asta nu-l va învia. Ar fi de preferat să lăsăm totul în umbră, a spus Cris, încurcat.

– De ce? a insistat Mary.

– Indiferent cine l-a omorât... dacă totuși a fost omorât, a făcut-o într-un acces de mânie. Gestul său n-a fost premeditat. În acest caz, de ce să-l supui pe cel care a comis fapta la toată grozăvia și rușinea unei condamnări pentru crimă?

– Ce spui, nu este lipsit de interes, a subliniat Maurice.

Cris îi adresează o privire obosită.

– Îți cer încă o dată să nu faci pe vicleanul, Maurice. Sunt sigur că ai fi fericit să dovedești că sunt vinovat, dar nu vei reuși. Dacă încerci prea mult, o vei regreta.

Mary scoase un strigăt înăbușit.

– Asta înseamnă că tu știi, Cris! Știi cum s-a întâmplat.

– Îmi imaginez destul de bine... dar nu voi vorbi. Dacă ai cea mai mică influență asupra fratelui tău încăpățânat, închide-i gura. Lăsați poliția să scotocească după cum îi place, nu va putea dovedi nimic.

I-a zâmbit lui Mary ca și când nu era nimeni altcineva în încăpere, apoi s-a îndreptat spre ușă.

– Bună seara tuturor!

A ieșit și a închis ușa după el, înainte ca vreunul dintre noi

să rostească vreo vorbă. Thalia, cu obrazii îmbujorați, își aținti privirea asupra lui Mary.

– L-ai supărat! Știi cât de sensibil este. De ce nu-l lași în pace? Și îți dai seama cât de îngrozitor este pentru Sylvie?.... Uită că este logodnica lui Cris?

– Eu uit... sau el?

– Nu știu ce vrei să spui! gemu Sylvie. Oare ce se întâmplă cu Cris?

Nimeni n-a știut ce să răspundă. S-ar fi spus că tânărul bărbat ne îndreptase atenția asupra unei bombe, pentru a dispărea după ce explodase.

– Oare ce naiba știe... sau crede că știe? a întrebat Maurice în jur. A ghicit... sau a fost acolo?

– Este posibil ca cineva să fi folosit un vătrai și Cris să-l fi găsit, apoi să-l pună la loc, a spus Mary cu o voce joasă și reținută. I s-ar potrivi... este atât de ordonat! Trebuie să pună întotdeauna lucrurile la loc!

– Un vătrai? a repetat Maurice.

– Acesta este cuvântul pe care l-a folosit, nu-i așa? De ce, dacă n-a văzut unul? a întrebat Mary cu neliniște. Dacă Lester a fost lovit cu un vătrai, oricare dintre noi o putea face... femeie sau bărbat.

– Iar imaginația ta, Mary, a protestat Thalia. Încearcă să-ți stăpânești această morbiditate.

– Ai face mai bine să te gândești la alibiul tău, mătușă

Thalia. Te puteai folosi de un vătrai, a remarcat Mary cu o strâmbătură ironică. Pentru a-ți apăra prețiosul fiu... de exemplu!

Fără îndoială, a fost mai bine că am fost întrerupți de Tabby.

– Vă rog, stăpâna cere s-o vadă pe tânăra doamnă. A spus că nu va adormi înainte s-o vadă, a anunțat servitoarea.

– Ce ciudat! a exclamat Thalia. Vrea s-o vadă pe domnișoara Brompton?

– Exact, doamnă. Dacă este contrariată, se va enerva, a adăugat pe tonul unei guvernante vorbind despre o copilă răsfățată. Ar fi mai bine să urcați imediat, domnișoară. Este timpul s-o instalez pentru noapte.

– Dar... de ce Romira? a întrebat Sylvie, când am urmat-o pe Tabby afară din încăpere.

Bătrâna doamnă mi-a dat răspunsul, arătându-mi fotoliul care se afla lângă patul său.

– Nu pot obține un răspuns rațional astăzi, și vreau să nu mi se ascundă nimic din această casă! a declarat, cu ochii pătrunzători sub sprâncenele deschise la culoare. N-ai să-mi eviți întrebările prin cuvinte care nu vor să spună nimic, nu-i așa, tânără femeie?

– Ce vreți să știți? am întrebat, fără să știu ce-i puteam dezvălui.

– Cum se face că acel tânăr bărbat a fost găsit mort în lacul meu? a întrebat, ca și când moartea lui Lester pe domeniul său

ar fi fost o ofensă personală. Să nu-mi spui că se dusesse să înoate sub clar de lună în ianuarie!

– Nu, era îmbrăcat. Poate a căzut în apă, sau a fost împins. Nimeni nu știe.

– Prostii! Cineva trebuie să știe. Nu era nici copil, nici femeie bătrână, să cadă în apă. A fost ucis înainte, sau s-a înecat?

– Încă nu s-a stabilit. Se pare că era mort, sau inconștient când s-a scufundat în lac. Niște urme arată că a avut gleznele legate, am spus cu reticență. Poate a avut o greutate legată de ele.

Am remarcat că nu părea întristată. Expresia sa arăta mai degrabă o curiozitate avidă. N-am descoperit nici spaimă. Era cu adevărat dură.

– Iată un indiciu!... Legat cu ajutorul unei sfori care s-a degradat, firește. Maurice ar fi fost atent, ar fi folosit un lanț.

Familia asta era cu adevărat incredibilă. Mătușa Cathleen nu părea tulburată de faptul că soțul lui Mary fusese ucis, ci judeca disprețuitor modul cum îi fusese împins trupul.

– Oare ce mi-au mai ascuns? a întrebat, suspicioasă. Cum a fost ucis? Printr-o împușcătură?

– După câte știu, nu. Credeți că este bine să vă gândiți la o asemenea grozăvie, la această oră din noapte, doamnă Fercombe? m-am simțit obligată să întreb. Mă îndoiesc că asta favorizează un somn liniștit.

Mi-a răspuns printr-un râs tremurat.

– Grozăvie? De ce ai vrea să plâng moartea acelui tânăr prost? Bine că am scăpat de el.

– Și Mary? Era soțul ei și tatăl lui Verne.

– N-ar fi trebuit să-l aducă aici pentru Crăciun. Distona printre noi. Ce fată insuportabilă! Oare nu existau destule locuri în Scoția?

Și-a lovit mâinile una de alta.

– Se ascunde în spatele acestor doi tineri și contează pe ei pentru a o acoperi.

– Voi cei din familiile Fercombe și Hazlett, aveți într-adevăr un mod surprinzător de a explica lucrurile, am spus slab. Vreți să spuneți prin asta că Mary voia să scape de soțul său?

– A reușit, nu?

– Nimic nu dovedește că-l știa mort. Este profund tulburată, am subliniat cu indignare.

– Așa este Mary. Acționează sub impulsul momentului și apoi se lamentează că a făcut-o. Este o prostuță încăpățânată, a spus bătrâna doamnă mânioasă. În cazul în care Cris ar fi avut un dram de bun-simț, nu s-ar fi lăsat obsedat de ea și ar fi înecat-o în locul soției sale.

– Nu mi-l imaginez înecând pe cineva.

– N-ar avea curaj? Fără îndoială, ai dreptate. Întotdeauna mama sa, Maurice sau bătrâna Nanny făcea lucrurile urâte în locul său. Îi place să-și păstreze mâinile curate. Dumnezeuule,

ce indignată pari, tânără femeie! Cred că generației voastre îi lipsește mai ales inițiativa și simțul realității. Cu siguranță, ai primit prea multă educație și ți-au fost înăbușite instinctele elementare. Ai fost învățată să te porți ca o persoană civilizată și să rezolvi neînțelegerile adunând aliații și adversarii în jurul unei mese rotunde.

– Vă bateți joc de mine, doamnă Fercombe, am protestat, sesizând în ochii săi o licărire ironică. Nu pot să cred într-un punct de vedere atât de exclusivist. Cu siguranță, credeți ca și mine că este de preferat să pui capăt unei căsnicii printr-un divorț, decât cu un vătrai.

A izbucnit într-un asemenea râs, încât lacrimile îi curgeau pe obraji ridăți. Am privit-o, îndoindu-mă de echilibrul său mental.

– Un vă.... vătrai? a spus în cele din urmă. Oh, nu, nu un vătrai! Este atât de vulgar...

Am început brusc să râd. Această bătrână doamnă remarcabilă era aproape la fel de individualistă ca Nanny și avea idei nestrămutate despre ce-i convenea sau nu. Părea de asemenea lipsită de orice noțiune de bine și de rău. Să scapi de o soție, sau de un soț care nu te mulțumește, n-o șoca, dar să te folosești pentru asta de un vătrai, o indigna pentru că era vulgar.

– Iată ce nu-i deloc în ordine! a protestat Tabby intrând pe ușa de comunicare care despărțea camera doamnei Fercombe

de salonul său. Vă enervați prea mult!

A luat o batistă și a șters fruntea și ochii bătrânei doamne, apoi a bătut pernele și m-a privit cu reproș.

— Știți că este obosită, domnișoară. N-ar trebui s-o lăsați să ajungă în asemenea stare.

— Haide, haide, Tabby.

Cathleen Fercombe a ridicat capul și și-a reluat atitudinea de bătrână tirană.

— Ne amuzam. Sunt mulțumită să descopăr că domnișoara Brompton are simțul umorului.

— Da, da, v-am auzit, a replicat Tabby, șocată. Ar trebui să vă fie rușine! Sărmanul tânăr a murit și doamna Mary este văduvă! Nu găesc nimic nostim!

— Limita dintre comedie și tragedie este la fel de subțire ca între dragoste și ură, a declarat bătrâna doamnă. Și una și cealaltă se încalcă neîncetat. Multe glume se bazează pe asta. Un bărbat nu îndrăznește să scape de o soacră abuzivă, bătându-și joc de ea.

— Există un adevăr în ce spuneți, am răspuns, frapată de perspicacitatea sa.

— Să ucizi prin forța bunătății. Să ucizi prin ridicol. Să ucizi subliniind fiecare greșeală și să-ți ascunzi remușcările printr-o glumă. Oh, am asistat la toate astea! a spus clătinându-și capul alb. Totuși, nu este modul de a o face a lui Maurice. Este feroce, dar nici crud, nici trădător. Este bărbatul care să aibă

grijă de adorabila mea nepoată... Așa că nu-ți face iluzii, Romira Brompton.

– Cred că ar fi mai bine să vă spun bună seara, doamnă Fercombe, am replicat foarte repede. Păreți obosită.

– Da, obosești repede la vârsta mea... dar nu conta prea mult pe asta. Voi trăi destul de mult pentru a o vedea căsătorită pe această copilă încântătoare, și pregătită să-mi urmeze.

Capitolul 12

Din salon nu se auzea niciun zgomot de voci, când am ajuns în hol. Am dedus că Maurice și Mary se retrăseseră. Am ezitat, întrebându-mă dacă trebuia s-o caut pe Sylvie, dar nu știam unde se afla camera sa. Și oricum, nu lăsase să se înțeleagă că vizita mea i-ar face plăcere. Părea să continue să mă evite.

Îndemnată de un impuls, am deschis ușa de la intrare și am ieșit. Vântul se domolise în sfârșit și stele străluceau pe cer. După agitația din timpul zilei, lacul era uimitor de liniștit. Am decis să urmez aleea până la acareturi și să mă întorc prin grădina în pantă, pentru a-i permite lui Rusty să se plimbe puțin.

Câinele meu părea la fel de mulțumit ca și mine că a scăpat din casă. Țopăia ca un cățeluș. Liniștea era profundă. Nicio frunză nu se mișca. Aerul era răcoros, umed, ușor sărat. Am

respirat adânc, încercând inconștient să mă relaxez, să mă las cuprinsă de pacea înconjurătoare. Nu voiam să mă gândesc la nimeni și la nimic.

Am luat-o pe drumul care ducea la grajduri și, în umbra proiectată de arbuști, l-am pierdut din vedere pe Rusty. Am fluierat încetișor, dar n-a apărut. Apoi, am auzit niște lătrături insistente... care mi-au înghețat sângele. M-am dojenit că am uitat de pisici. Probabil dădeau târcoale în jurul hambarelor. Am început să alerg, strigând: "Rusty!.... Rusty!.... Aici."

– Nu-ți face griji, este la mine!

Era vocea lui Maurice. În lumina care venea pe o ușă întredeschisă, am recunoscut silueta înaltă a lui Maurice. Venea spre mine, cu Rusty sub braț.

– Prostuto! Încă n-ai învățat că aici nu trebuie să te bazezi niciodată pe noroc? m-a întrebat cu bruschete. Dacă n-aș fi intervenit, pisicile ți-ar fi atacat crizantema animată.

– Am uitat de pisici, am spus, încă tulburată. Mulțumesc, Maurice. I-au făcut vreun rău?

– I-am tăiat drumul pisicii roșcate înainte să ajungă la el, dar să ne uităm totuși.

Ne-am întors spre grajduri. Inima îmi bătea dureros. Era totuși o noapte atât de calmă... Oare cum putusem uita că pisicile sunt atacatoare nocturne?

Maurice îl apropie pe Rusty de lumină și-l examinează. Nu avea zgârieturi pe bot, dar am văzut totuși urme de sânge pe mâinile

lui Maurice.

– Te-a zgârlit pisica? am întrebat.

– Nu cred.

Mi l-a întins pe Rusty, și-a privit mâinile, apoi le șterse pe un balot de fân.

– Tocmai am descoperit pui de pisică fătați într-o troacă... și am scăpat de ei.

– Oh! am protestat fără să vreau... ai ucis toți puii?

– Da. Este mai bine s-o faci când sunt de-abia născuți. Asta îți ofensează sensibilitatea?

– Credeam că trebuie să-i lași întotdeauna un pui mamei.

– Și acest pui va zămisli alți pui. Deja mișună pisicile pe aici. Dacă aș putea, le-aș suprima, sau le-aș castra.

Am arătat o pisică mare, negru cu alb care urca de-a lungul grătarelor de la iesle, mieunând sfâșietor.

– Este mama? am întrebat. Bietul animal!

– Va uita repede. Încă n-ai remarcat că nevinovații plătesc pentru ființele rele? Să nu-mi reproșezi că am frustrat-o de instinctul matern. Condamn-o mai degrabă pe acea mătușă dragă, care se preface că este prea sentimentală pentru a castra pisicile.

Am rămas tăcută, mușcându-mi buza. Trebuia să recunosc că avea dreptate, dar nu-mi puteam stăpâni o anumită repulsie. Când s-a apropiat de mine, m-am dat instinctiv înapoi.

– Crezi că sunt o adevărată brută? m-a întrebat fără mânie.

– N-ai fi putut să-i îneci?

– Ar fi fost o cruzime inutilă. În modul în care i-am suprimat, n-au simțit nimic. Să nu crezi că înecul este o formă de moarte fără durere. Asfixierea este lentă. Nu-ți place să vezi sânge pe mâinile mele, dar va trebui totuși să te obișnuiești.

– De ce?

– Pentru că asta este soarta fermierului. Trebuie să scurteze coada oilor, să castreze unele animale, să ucidă șobolani, vulpi, să ajute animalele să fete, ceea ce este cea mai rea dintre sarcini... Nu trebuie să ai inimă slabă. Ce trebuie făcut, trebuie făcut repede, cu mână sigură.

– Presupun că ai dreptate.

Era cald în grajd și domnea un miros specific de cal și de fân. Caii și măgarii mestecau în boxele lor. Pisica încetase să miaune și-și făcea toaleta, cocoțată pe un rastel. L-am strâns pe Rusty lângă mine, încercând să-mi domin tremuratul.

Am simțit asupra mea privirea scrutătoare a lui Maurice. Mă domina cu talia sa înaltă, nu încerca să mă atingă, dar era totuși destul de aproape de mine pentru a mă încuraja. Doream să fug, dar am simțit că nu voiam să plec, să mă îndepărtez de el.

– Ei bine, Romira, a spus în cele din urmă. Nu mă poți accepta așa cum sunt?

– Nu știu, am spus, tulburată. Nu-mi place brutalitatea.

– Crezi că mie îmi place?

– Există multă, aici. Cei din familiile Fercombe și Hazlett

par să se hrănească din ea. Moartea, distrugerea, zăzania, intriga, toate astea le par normale. Privește modul în care a reacționat fiecare, cu excepția lui Mary, la vestea morții soțului său! Asta mă depășește.

– N-ai auzit niciodată spunându-se că unele persoane fluieră noaptea pentru a le dovedi altora că nu le este frică? N-ar trebui să te lași înșelată de această atitudine de bravadă. Însăși mătușa Thalia este destul de dură, cu condiția să nu fie în cauză fiul său iubit, dar am fost toți cât se poate de zguduiți de descoperirea din această dimineață.

– Și tu?

– Evident. În afară de faptul că-l simpatizam pe Lester, am continuat să sper că o va duce pe Mary departe de aici. Nu vedeam fericirea posibilă pentru ea atâta timp cât Cris era în preajmă. S-ar spune că sunt condamnați să se distrugă unul pe altul.

– De ce nu s-au căsătorit?

– Pune-i întrebarea asta mătușii Thalia. Ea s-a opus, și a convins-o și pe mătușa Cathleen. Influența lor combinată a fost prea puternică pentru Cris. Nici el, nici Mary nu aveau bani.

– Și acum, el are?

– Da, dar nu reprezintă nimic în comparație cu ce are mătușa Cathleen. Dacă n-o salvezi la timp pe sora ta, se va căsători cu ea.

– Sylvie este foarte îndrăgostită de el, se vede.

– Adevărat?

– Este foarte atrăgător. În afară de fizicul și de farmecul său, este discret și are o fire plăcută.

– Și este civilizat, nu uita asta! Cultivat, artist, civilizat. Un mic animal domestic, fermecător, de avut în jurul tău în casă, a adăugat ironic.

Mi-a întors brusc spatele și a mers până la ușă. Cu o mână pe întrerupător, a exclamat:

– Vii?

Am încuviințat cu un semn din cap și l-am urmat în curte. M-a precedat până la ușa de la intrare, pe care a deschis-o ceremonios pentru mine. În grădină a mers lângă mine, dar la un metru distanță. Eram stânjenită de neînțelegerea noastră, dar fără să-l înțeleg. În grajd, gestul meu de a mă da înapoi fusese instinctiv, dar distanța pe care o afișa acum era deliberată.

Am ajuns acasă într-o tăcere stânjenitoare. Căutam o explicație.... Oare mă pedepsea pentru gestul meu involuntar? Totuși, păruse să-l înțeleagă. Ce-am putut spune oare de mă respingea astfel?

În salon, s-a întors spre mine și m-a întrebat aspru:

– Pot să-ți ofer ceva de băut? Nanny îmi lasă de obicei cacao... dar este o băutură puțin civilizată, nu-i așa?

– Maurice!

În sfârșit, am înțeles.

– Cât ești de prost!

– Ce spui?

– Te rog! Este de-a dreptul ridicol să fii gelos pe Cris, la vârsta ta. Știi foarte bine că valorezi însutit!

– Totuși, așa să fie? O fată având farmecul și inteligența ta nu-și alege un soț pentru forța sa fizică.

– Nu și-l alege nici pentru manierele plăcute și ținuta de manechin. Fii rezonabil, neghiobule!

A început să râdă și m-a tras spre el. M-a sărutat pe frunte și buzele îi coborâra de-a lungul feței mele, apoi mi-au întâlnit gura. Când mi-a dat drumul, respiram greu și tremuram.

– Îmi pare rău, dar cine s-a fript cu ciorba... Jane...

– Eu nu sunt nici Jane, nici Sylvie, nici Mary. N-am dorit niciodată ce aparține deja aproapelui... nici să fiu una dintre altele.

M-a înconjurat cu brațul și m-a condus spre bucătărie. Degetele sale mi-au căutat ceafa, s-au strecurat în părul meu, mi-au mângâiat urechile și un frison mi-a coborât de-a lungul coloanei vertebrale. Am găsit această mângâiere mai intimă, mai personală decât un sărut. Mai fusesem sărutată, dar niciun bărbat nu mă mângâiasse astfel.

Degetele sale și-au continuat descoperirea, oprindu-se asupra gâtului, urmărind claviculele. Am uitat că am văzut sânge pe mâinile sale, conștientă doar de tulburarea pe care o stârnea în mine atingerea sa.

– Îmi place atingerea pielii tale... proaspătă, fermă, curată... nu foarte parfumată, a spus brusc. Îmi plac picioarele tale lungi și liniile clare ale trupului tău. Îmi doresc teribil să te dezbrac.

– Oh, am protestat slab. Aș prefera să n-o faci. Cel puțin nu aici, nu acum.

Mi-a descheiat rochia în dungi, și-a trecut mâna prin deschiderea ei, a cuprins un sân, apoi pe celălalt, delicat, dar cu un gest posesiv. M-am întrebat de ce nu eram nici jenată, nici indignată. Niciun bărbat nu îndrăznise vreodată să mă trateze cu o asemenea familiaritate. Ar fi trebuit să-i reproșez, dar n-am făcut nimic. Părea atent, mulțumit de explorarea sa. S-ar fi spus că era un copil care examina o jucărie nouă și o găsea mai potrivită cu dorințele sale decât în vitrină.

I-am pus mâna pe piept și i-am descheiat nasturii cămășii de nailon. Degetele mele au căutat locul în care puteam simți palpitațiile inimii sale.

– Ai pieptul moale ca de pluș, am spus surprinsă.

A început să râdă.

– Ne potrivim unul cu celălalt. Nu-ți e teamă de mine, nu-i așa?

– Ar trebui?

– Nu... dar nu mă tenta prea mult. Îmi trezești anumite instincte primitive.

M-a așezat pe masa din bucătărie, m-a sărutat pe gât, apoi a mers până la mașina de gătit pe care se încălzea o cratiță. A

umplut două boluri cu cacao și mi-a întins unul, cu un mic salut. Erau boluri frumoase albastru-închis, decorate cu oi mici, care făceau tumbe. M-am întrebat dacă proveneau din olăria lui Cris, dar n-am îndrăznit să pun întrebarea. Să-i menționez pe Cris sau pe Sylvie echivala cu a arunca o piatră în baltă.

Ca și când mi-ar fi citit gândurile, Maurice a spus pe un ton sec:

– Unul din primele eforturi ale lui Mary. Cred că modelul continuă să se vândă bine.

– Este foarte frumos. Oile sunt atât de vii! Trebuie să fie foarte talentată.

Cacaua era groasă și grețosă, dar am băut-o ca și când era nectar. Tot ce împărțeam cu Maurice avea o savoare proprie... și era acceptat așa cum era. Reacionam ca o adolescentă, dar ce era între noi nu trebuia să fie înăbușit de logica rece. Este foarte frumos să-ți bați joc de clișee, dar când ești copleșit de emoție, reacțiile sunt aceleași ca ale oricărui alt îndrăgostit.

Eram atât de slăbită, atât de emoționată, atât de încântător de agitată, ca și când nu fusesem niciodată singură cu un bărbat seducător. Aș fi putut la fel de bine să fiu Sylvie, decât o bibliotecară cuminte și competentă, zbatându-se singură în viață ani de zile. Nu doar Maurice redevenise un primitiv și eu voiam să-l privesc, să-l ating, să-l savurez. Ne manifestam dorința, nevoia aproape animalică de a ne simți.

Rusty, făcut ghem pe rogojina din fața mașinii de gătit, înalță capul și lătră. Am auzit zgomot de pași grăbiți și am avut doar timp să-mi închei rochia înainte de intrarea precipitată a Sylviei. Era în pijama și avea deasupra un neglijeu împodobit cu volane care fluturau în jurul ei. Se aruncă spre mine ca și când avea nouă ani, nu douăzeci. Am lăsat bolul și am strâns-o lângă mine. Tremura și era lividă. Se agăță de mine, vizibil tulburată.

– Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? am întrebat cu îngrijorare.

– Un șarpe... a murmurat. Un șarpe viu, îngrozitor și care se agită.

– Un șarpe?... Unde?

– În patul meu. Am... Am pus piciorul deasupra. Oh! Romira! Am crezut că voi muri!

Și-a pus fața pe umărul meu ca pentru a fi mai aproape.

– Am țipat, am țipat, dar n-a venit nimeni. Atunci... atunci, m-am dus să bat la ușa lui Cris, dar nu era în camera sa. Oh! Mi-e frică. Crezi că m-a mușcat? Voi muri otrăvită?

– Ușurel, a spus Maurice ca și când i se adresa lui Verne. Dacă te-ar fi mușcat, ai fi știut. Ar fi fost o urmă. Lasă-mă să mă uit.

Sylvie își scutură papucii împodobiți cu pene și-i întinse un picior gol lui Maurice, care se aplecă, îl examinează cu atenție, apoi făcu la fel și cu celălalt.

– Nu, nu este nicio urmă. Nu te agita. Poate nu era o viperă.

Se afla în patul tău? Urât renghi ți s-a jucat. Va trebui să descopăr cine a făcut asta.

– Cineva a pus intenționat un șarpe în patul tău? am întrebat. Nu pot să cred. Ești sigură că era viu?

– Se răsucea.... a răspuns Sylvie clănțănind din dinți. Aproape m-a omorât. Nu voi mai putea dormi niciodată în acel pat!

– Ar fi mai bine s-o culci în camera ta, Romira, a spus Maurice, iar noi vom merge să facem o mică anchetă.

– Nu, nu, Romira, nu mă lăsa, a strigat Sylvie.

– Nu vom lipsi mult, a spus ferm Maurice. Am nevoie de Romira ca martor. Dacă i s-ar fi întâmplat mătușii Cathleen, ar fi putut să moară.

Până la urmă, am convins-o pe Sylvie să ne aștepte în fotoliul de răchită, lângă mașina de gătit, în compania lui Rusty. N-o văzusem niciodată atât de speriată. Suferise probabil un șoc puternic, dar, dat fiind caracterul său, m-aș fi așteptat ca asta s-o înfurie.

Asta i-am explicat lui Maurice când am traversat holul întunecat.

– Oricine este responsabil, respectă psihologia, a răspuns. Tu și cu Mary, ați fi fost indignate, dar nu speriate de o creatură vie. Pentru Sylvie, tot ce se târăște este respingător. Să găsească un șarpe în patul său de trandafiri, îi poate zdruncina destul de ușor sentimentul de siguranță.

– Dar până la urmă, de ce ar vrea cineva s-o terorizeze? Și cine? Cris și mama sa o adoră.... S-ar spune că este un renghi de copil. Verne este prea tânăr pentru a fi vinovat și cred că nici măcar nu știe unde este camera Sylviei.

– Cu siguranță, nu este Verne. Are o cumplită frică de șerpi.

Pașii noștri răsunau zgomotos pe scara de stejar, dar nicio ușă nu s-a deschis, nicio lumină n-a apărut prin spațiile goale. Maurice a ajuns fără ezitare în celălalt turn și a intrat într-o cameră egală cu a lui Mary. Lumina era aprinsă. N-a avut nevoie de nicio indicație să-l ghideze, așadar știa unde dormea Sylvie. Totuși, nu-l puteam bănuî pe Maurice de o asemenea cruzime. Trebuia să fie o răutate de femeie.

Camera era mai luxos mobilată decât cea a lui Mary, sau a mea. Era albă ca fildeșul, cu auriu, și avea covorul și draperiile turcoaz. Păturile erau aruncate, cum le lăsase Sylvie. Nu era nici urmă de vreun intrus.

– Nu putea să fi visat, am spus, neîncrezătoare.

– Nu. Animalul trebuie să fi alunecat pe jos. Dă-te înapoi, a adăugat Maurice netezind păturile.

S-a lăsat în genunchi și și-a trecut brațul sub pat.

– L-am prins! a anunțat ridicându-se cu șarpele agitându-se în mână. Este un inofensiv șarpe orb, dar totuși un neplăcut tovarăș de pat.

– Cu siguranță!

M-am simțind pălind. Era o răutate incalificabilă să vâri acest

șarpe orb în patul Sylviei. Un gest crud, pe care nu mi-l explicam.

– Nu-i putea face rău, am spus cu voce tare, dar de ce a încercat s-o sperie?

– Tocmai. De ce? Pentru a o obliga să fugă din această casă? Nu va renunța atât de ușor la ce-i revine. Pentru a o face să coboare scara în fugă... și făcând-o să-și rupă gâtul?

– Eventualitate destul de improbabilă la vârsta sa. Vreau să spun că Sylvie n-ar fi căzut ușor și chiar dacă ar fi făcut-o, ar fi putut fi o cădere banală. La adolescenți, oasele nu sunt fiabile.

– Este adevărat. Nu mai putem face nimic pentru ea aici. Stinge lumina, a adăugat îndreptându-se spre culoar.

– Ce vrei să faci cu șarpele? Să-l omori?

– Nu, nu omor de plăcere. Îl voi pune în iarbă.

La jumătatea drumului pe palier, s-a opri brusc. Pe sub o ușă se filtra lumină. Maurice bătu de câteva ori.

– Da... cine este?

Ușa s-a deschis și a apărut Cris, în cămașă. Maurice a întins cu nonșalanță șarpele spre el și Cris s-a dat brusc înapoi.

– Dumnezeu! Ce este ăsta? Un șarpe? a exclamat, neliniștit.

– Tocmai l-am găsit în camera Sylviei. Era în patul său.

– În patul său? Este revoltător! a declarat Cris, dezgustat. Cum naiba a intrat în casă?

– Asta am vrea să știm și noi. Ai de făcut vreo sugestie? a

insistat Maurice, fără să zâmbească.

– Dragul meu....

Cris s-a dat înapoi pentru a asigura o distanță prudentă.

– Nu este treaba mea! Poate l-a adus una dintre pisici.

– Și l-a pus în patul Sylviei pentru a o speria? a replicat brutal Maurice. Mai încearcă!

– Biata copilă, a tulburat-o! a spus Cris fără convingere. Totuși, este inofensiv, nu? Dacă îmi amintesc bine, Mary se amuza cu ei.... și mă îmbolnăvea impunându-i. Ia-l de aici, bătrâne!

– Sylvie a fost îngrozită, am spus, indignată de indiferența sa. S-a repezit să te avertizeze, dar nu erai aici.

– Îmi pare rău, dar oricum, nu i-aș fi putut fi de mare ajutor. Aș fi incapabil să mă descurc cu aceste animale, chiar pentru a-mi salva propria viață, a declarat sincer.

– Cine a făcut asta, dacă nu tu? am întrebat.

M-a privit jenat și am observat că avea ruj în colțul gurii. Am văzut de asemenea un fir lung de păr negru pe gulerul cămășii. Trebuia să fi fost cu Mary, de aceea nu-l găsisse Sylvie în cameră. O sărutase pe Mary....

– Îmi pare rău, a repetat, dar nu cred că vă pot ajuta.

– Nu poți.... sau nu vrei? am exclamat cu mânie. Nu cred că ești îndrăgostit de Sylvie. Atunci, de ce n-o lași în pace? De unde sunt urmele de ruj de pe buzele tale?... De altfel, n-are rost să răspunzi, am recunoscut nuanța.

A roșit, s-a dat înapoi și mâna lui căuta clanța ușii.

– Ești incapabilă să înțelegi, a spus cu o voce joasă și jenată.

Bună seara.

– Vino, mi-a spus Maurice cu o voce autoritară. N-a servit niciodată la nimic să-l hărțuim pe Cris.

– Poate, dar...

L-am urmat, tremurând de furie.

– A fost cu Mary. Era rujul ei... Oare cum îndrăznește să-i dea un asemenea inel Sylviei și s-o facă să creadă că o iubește?

– Oamenii ca Sylvie cred ce li se pare. Nu-i deschide ochii, va trebui să descopere singură cine este el. Dacă asta te poate consola, Mary îl cunoaște de mult. Continuă s-o urmărească. Ea s-a îndepărtat.

– Nu sunt sigură că Mary știe exact ce vrea.

Maurice n-a răspuns. A coborât scara, a traversat holul și am alergat să-i deschid ușa. A ieșit și a pus șarpele în iarbă, pe marginea drumului. Nu l-a aruncat, ci l-a pus cu grijă. Ce bărbat imprevizibil! Ucisese puii de pisică de-abia fătați... și-i lăsa viața acelei reptile respingătoare. M-am întrebat dacă voi reuși vreodată să mă obișnuiesc cu logica sa curioasă.

– Trebuie să încui ușa cu cheia? am întrebat când mi s-a alăturat.

– Cum vrei. Acesta este obiceiul... deși îl consider lipsit de sens. Dușmanul este înăuntru, nu afară.

– Cine este? Cine-i poate purta pică Sylviei?

Însăși Sylvie se gândea la asta. Își recăpătase culorile și în ochi avea o strălucire amenințătoare. Îi arunca priviri dure lui Mary care, rezemată de masa din bucătărie, își turna ceai.

– Tu trebuie să fi fost, sau Maurice, a insistat ea cu o voce stridentă. Nimeni altcineva în afară de voi, nu mă detestă.

– Oh! ce enervantă ești, fetițo! a spus Mary, plictisită. Niciunul dintre noi nu te detestă. De ce te-am urî?

Mary ne-a întâmpinat, pe Maurice și pe mine, cu un oftat de ușurare.

– Vrea să-mi spună cineva ce s-a întâmplat? Copila asta pare să mă suspecteze că am pregătit un cuib de vipere, sau ceva asemănător.

– Era un șarpe orb în patul ei, a spus scurt Maurice.

– Este absolut inofensiv, a replicat iritată Mary. Haide, bea-ți ceaiul cald, fetițo și încetează să te văicărești. Mulțumește Cerului că n-a fost o pisică sălbatică și puii săi.

– Nu mi-ar fi fost frică de o pisică. Nu voi uita niciodată atingerea aceluia șarpe oribil. Am pus piciorul pe el!

– Ghinion! Ceai, Romira? Tocmai l-am preparat, a propus Mary.

– Mulțumesc, am răspuns cu greutate.

N-am reușit s-o privesc. Eram scârbită de imaginea lui Mary în brațele lui Cris. Oare i-a permis s-o mângâie și s-o sărute? Chiar în noaptea în care fusese descoperit cadavrul soțului său!

Apoi, când mi-a întins ceașca, m-am silit s-o privesc atent.

Trebuia să recunosc că nu dădea impresia că ieșise din brațele amantului său. Părul îi era bine coafat, fața avea paloarea obișnuită și ochii îi erau încercănați. Expresia îi era de o detașare perfectă. Nici măcar nu părea să asculte lamentațiile Sylviei. Când și-a terminat ceașca de ceai, s-a aplecat să-l ia pe Rusty și l-a instalat pe genunchii săi.

Maurice s-a spălat pe mâini în chiuvetă. S-a întors spre Sylvie cu un gest compătimitor și iritat în același timp.

– Uită acum, vrei? Ți-a fost frică, dar n-ai pățit nimic. Dacă vei continua să te gândești la asta, vei avea coșmaruri. Îți afirm că n-a fost o viperă.

– Dar poate va fi o viperă data viitoare, dacă unul dintre voi ține să mă sperie atât de mult încât să plec, a spus Sylvie, îngrijorată. Nu mă voi mai simți niciodată în siguranță.

– Nu? Într-adevăr, poate situația ta nu este foarte sigură, a replicat calm Maurice. Gândește-te bine. Dacă Mary și cu mine am vrea să scăpăm de tine, n-am avea nevoie de asemenea renghiuri. Ar fi suficient un cuvânt cui este în drept. Ar fi mult mai eficient, crede-mă.

– Ce... vrei să spui?

Sylvie își luă privirea de la Maurice, pentru a o aținti asupra mea.

– Oare ce ți-a povestit Romira?

– Nimic. Nu vrea să vorbească. Dar... ar fi foarte simplu să le cer oamenilor de afaceri ai mătușii Cathleen o mică anchetă

asupra antecedentelor tale. De ce am accepta ca adevăr ce afirmi?

– Ce spui, Maurice? a întrebat Mary, sincer surprinsă. Nu este cine pretinde?

– Bineînțeles că sunt, a replicat Sylvie cu acea voce stridentă pe care o avea când se simțea vinovată. Pur și simplu încearcă să mă înfurie. Este extrem de gelos că sunt cea mai apropiată rudă a bunicii și moștenitoarea sa... Cu siguranță, nu voi accepta să merg pe malul lacului cu el, în mijlocul nopții!

– Nu? Totuși, o baie rece nu ți-ar face rău, a exclamat tăios Maurice. Dar... n-are rost să-ți fie teamă. Nu mă amuză să sperii copii.

Sylvie a roșit și l-a privit cu un amestec de furie și mirare, stupefiată că o trata cu asemenea indiferență.

– Oh, duceți-o la culcare și dați-i o aspirină să doarmă, a spus Mary cu o voce obosită. N-avem timp de pierdut cu ea. Trebuie să-i vorbesc lui Maurice.

Capitolul 13

M-am trezit devreme, fără îndoială pentru că nu eram obișnuită să fiu cu cineva în pat. În mod sigur, nu soarele matinal m-a îndemnat să deschid ochii. O ceață deasă învăluia casa și lacul, reducând vizibilitatea la doar câțiva metri.

M-am așezat și am privit-o pe Sylvie. Dormea făcută ghem, ca un pisoi, cu părul blond-argintiu răsfirat pe pernă și buzele arcuite într-un zâmbet ușor. În somn, trăsăturile sale aveau inocența dezarmantă a copilăriei. Era impresionant de tânără și de frumoasă. Întelegeam de ce aproape toți bărbații erau atrași de ea și doreau s-o aibă.

Și totuși, nu mă puteam împiedica să cred că pentru Cris era o simplă plăcere a ochilor, mai mult o imagine decât o ființă vie. Poate era prea în vârstă și în același timp nu destul, pentru a se supune chemării unei adolescente ingenuie. În

plus, și spre deosebire de Maurice, Cris probabil nu punea preț pe virginitate. Trebuia să se considere prea evoluat pentru a da acestui lucru același preț ca Maurice. Eram sigură că nu simțea pentru Sylvie decât o banală afecțiune. După toate aparențele, găsea naivitatea și pretențiile sale mai mult obositoare decât plăcute. Dacă ar binevoi să-i arate neîntârziat asta, Sylvie își va învinge sentimentul pe care i-l purta, înainte de a suferi.

Era frumoasă, dar era frumusețea diavolului. Nu avea acea frumusețe adevărată pe care o degajau caracterul și experiența, care denotă personalitatea. Sylvie era comparabilă cu o floare pe care, ca un amator pasionat, Cris o admira, o culegea, apoi o arunca. Îi trebuia probabil mai multă profunzime și farmec secret pentru a-l captiva și a-l reține. Pe scurt, Sylvie n-avea nicio șansă s-o învingă pe Mary. Dar nu putea, nici nu voia să-și dea seama de asta.

Sub privirea mea cercetătoare, s-a mișcat în somn, a căscat, a clipit din pleoape, apoi și-a ațintit asupra mea privirea pură a ochilor albaștri-verzi. Zâmbea ca și când se afla încă într-un vis fericit, apoi a mijit ochii și s-a prins de mine.

– Noaptea asta!.... Oh! Romira, n-am visat! Șarpele ăla îngrozitor....

A început să tremure. Am luat-o lângă mine, ca pe un copil. S-a lipit de umărul meu și și-a vârât degetele între ale mele.

– Romira, nu pleca! Nu mă lăsa! Mi-e frică! a spus cu o voce de copil. Îmi pare rău că am fost atât de nesuferită când ai sosit,

dar acea clipă era de basm și mi-a fost teamă că strici totul.

– Și acum realizezi că nu asta era intenția mea? Nu eram frigidus latet anguis in herba!

– Nu încerca să faci pe cultivata. Ce înseamnă asta?

– Pe scurt, un șarpe ascuns în iarbă!

S-a înfiorat.

– Iartă-mă, dar trebuie să-ți dai seama că nu totul este de basm în acest castel.

– Este nedrept să-mi poarte pică. Este averea bunicii și am dreptul la ea.

– Presupun că unele persoane consideră că, atunci când s-a certat cu părinții și a părăsit castelul, Crispin Fercombe a renunțat la drepturile sale. Tatăl lui Maurice este cel care a făcut ca domeniul să nu fie divizat.

Am tăcut, deoarece Rusty a început brusc să mârâie. Aproape imediat după aceea, Nanny ne-a adus ceaiul de dimineață. A pus tava pe noptieră, apoi i-a aruncat o privire rea Sylviei.

– Ce faci aici, domnișoară? Nu aparții acestei părți a casei, îi reproșă. Îl urmărești pe domnul Maurice, acum când domnul Cris își dă seama că adevărata lui dragoste este liberă ca pasărea cerului?

– Nu înțeleg ce spui! Sunt logodnica lui Cris, a replicat Sylvie agitând mâna stângă pe care strălucea superbul inel.

– Nu-ți este rușine, domnișoară, să te împăunezi cu

diamante cumpărate datorită banilor unei moarte? a bombănit Nanny. A încercat să i-l ia doamnei Mary... și unde a sfârșit? Renunță la domnul Cris, sau vei regreta!

Cu aceste cuvinte, a ieșit trăgând ușa după ea cu o forță inutilă.

– Ce bătrână îngrozitoare! a exclamat Sylvie, înfiorându-se. N-aș fi mirată ca ea să-mi fi pus în pat șarpele acela înspăimântător.

– Oh, nu! Ți-o imaginezi pe această vrăjitoare prinzând un șarpe și aducându-l în casă? am protestat râzând.

– Nu este atât de bătrână, să știi. Era foarte tânără când a crescut-o pe mătușa Thalia. Pur și simplu se amuză să facă pe bătrâna vrăjitoare. Asta îi permite să conducă tot personalul din casă ca și când ar fi copii. I se trece cu vederea orice!

– Am remarcat.

– Crezi că va aduce o ceașcă și pentru mine? Mi-e sete.

– Mă îndoiesc. Bea-o pe asta, apoi întoarce-te la tine și te îmbracă.... doar dacă nu preferi să merg eu să-ți aduc lucrurile.

A scuturat negativ din cap.

– Când este ziuă, nu-mi este frică. Cris este doar la câțiva metri de mine. Dacă ar fi fost la el, aseară, nu mi-aș fi pierdut capul. Am țipat... țipat... dar n-a răspuns nimeni. L-am crezut pe Cris în bibliotecă și am coborât în fugă, dar toate încăperile erau în întuneric.

– Nu mă mir că ți-ai pierdut capul.

– Era un adevărat coșmar... și nu reușeam să-l găsesc pe Cris. Trebuie să fi ieșit.

I-am turnat ceaiul și l-a băut în tăcere, încruntată. Se întreba unde fusese Cris... și cu cine? Trebuia s-o fi văzut pe Mary întorcându-se singură pe ușa de serviciu. Era oare incapabilă să adune doi cu doi... sau mai degrabă unu cu unu? Totuși, nu era chiar atât de proastă!

– Nu poate fi îndrăgostit de ea, a spus brusc. O văduvă cu un copil.... A avortat în martie. Asta pentru că era bolnavă. Este deja bătrână... și se vede.

– Are douăzeci și șapte de ani și este mai tânără decât Cris, am corectat-o.

– El nu va îmbătrâni niciodată. Pare să aibă ani buni mai puțin decât ea. Pare vlăguită, distrusă... nu este decât piele și os.

– O piele frumoasă și o foarte frumoasă osatură. N-o subestima pe Mary, degajă mult farmec. Când va fi cu adevărat bătrână, va avea încă această atracție tulburătoare.

– Frumoasă, Mary? Nu găsesc. Este lipsită de puteri și se ține rău.

– Totuși, pentru un cunoscător, este un obiect de preț. În schimb, nu pentru cei cărora le place strălucirea artificială.

– Ți place?

– O găsesc destul de fascinantă.

– Ești la fel de fascinată și de diavolul de frate al său?

Ochii săi mă observau bănuitor.

– Roșești, Romira. N-aș fi crezut că ai putea fi atrasă de genul de bărbat dur și țărănoi.

– "Era un bărbat remarcabil, de un metru optzeci și doi înălțime, curajos și omenos...." am citat. Nu este lipsit de farmec. Poate sunt mai primitivă decât îmi imaginam!

A pus ceașca la loc, cu un gest energic.

– Încearcă doar să te aibă de partea lui și să te întărească împotriva mea și a lui Cris. Îl detest! Sper că poliția îl va aresta și-l va duce la închisoare!

– Presupun că astăzi poliția va fi aici. Dacă n-a fost un accident....

– Ce importanță are? N-aveam nimic de-a face cu el. Ajută-mă, Romira, fii protectoarea mea și te voi răsplăti când voi fi stăpână aici.

– Știi foarte bine că nu te voi părăsi niciodată, am spus cu fermitate. Încearcă numai să vezi lucrurile așa cum sunt și nu te lăsa pradă visurilor.

– Nu visez, sunt chiar perfect trează. Iată ceva destul de real, ce spui?

Și-a agitat mâna ridicându-se, apoi ieși din cameră fredonând.

După ce mi-am făcut toaleta și m-am îmbrăcat, am coborât, hotărâtă s-o atac pe Nanny în legătură cu micul dejun. Mary mi-o luase înainte. Extrem de slabă într-un pulover alb și niște

pantaloni negri, tocmai prepara ouă jumări. Nanny era cu ea și prăjea pâinea fără s-o ardă.

Mary era foarte palidă, dar își pierduse aerul distant. Am avut impresia că presimțea o criză și se pregătea să-i facă față.

– M-am gândit că trebuie să căpătăm forțe în vederea orei H, a spus în chip de întâmpinare. Tocmai a telefonat Robin, pentru a ne da confidențial verdictul autopsiei.

– Oh... Vești proaste? am întrebat cu îngrijorare.

– Da, dar măcar Lester nu s-a înecat. Avea o fractură de craniu. Probabil a murit pe loc, ceea ce este totuși o consolare.

– Așadar, n-a fost un accident?

A clătinat negativ din cap.

– A fost o pedeapsă, a spus aproape bucuroasă Nanny. A încercat să te ducă departe de casă și să te despartă de adevărata ta dragoste.....

– Vorbește mai puțin despre adevărata mea dragoste, Nanny, dacă nu vrei să-i pui poliția pe urme, a avertizat-o Mary. Adevărata dragoste! Da, până în ziua în care a apărut o moștenitoare. Atunci, n-am mai contat.

– Este vina ta, doamnă Mary. Pentru că ar fi trebuit să lupți, cum ți-am spus, a continuat Nanny cu reproș.

– Nu, mulțumesc. Se întâmplă ca gustul meu să mă conducă spre un bărbat care s-ar bate pentru mine. De ce aș fi în același timp scutul și sabia unui bărbat? Încetează să plănuiești căsătorii, Nanny, și fă-ne un ceai care se poate bea.

Când ne-am întors în salon, Mary a întrebat cu indiferență:

– Cum se simte sora mai mică în această dimineată? Este din nou normală?

– Mai mult sau mai puțin. A fost o experiență foarte neplăcută, am spus, în defensivă. I-a fost foarte frică. Aș vrea să știu cine i-a jucat renghiul acesta urât. Ai vreo idee?

– Poate... dar bănuielele sunt fără importanță și periculoase când n-ai o dovadă în sprijinul lor. Bănuiesc cine l-a atacat pe Lester, dar nu sunt sigură. De altfel, aș prefera să-l ignor dacă această moarte este rezultatul unei violențe trecătoare și nu o crimă calculată cu răceală.

Apoi a intrat Maurice, însoțit de Verne, și Mary a schimbat subiectul. După aceea am vorbit despre furtună. Maurice ne-a anunțat că fuseseră dezrădăcinați câțiva copaci, în afară de ulmul care strivise camioneta. Va trebui o zi întreagă pentru a-i tăia și a elibera drumul. Un stejar bătrân și scorbuos se afla într-o poziție extrem de instabilă.

Am auzit o mașină scrâșnind pe pietrișul aleii când mâncam pâinea prăjită cu marmeladă de portocale, dar ne-am prefăcut că n-am văzut-o. Cinci minute mai târziu, femeia de serviciu a venit să-l anunțe pe Maurice că inspectorul de poliție din Taverford era în bibliotecă și cerea să-i vorbească.

– Și dumneavoastră de asemenea, dar mai târziu, doamnă Mary, a adăugat.

– Mulțumesc. Spune-i că vin imediat, a răspuns Maurice.

Și-a terminat ceașca de ceai și și-a aprins o țigară, apoi privirea i s-a plimbat de la mine la Mary.

– Iată începutul, a spus. Nu vă pierdeți capul și nu vă lăsați antrenate în explicații fără sfârșit. A fost stupid să fie aruncat în lac, dar ce s-a făcut, rămâne făcut.

– Și cine l-a aruncat?

– Mai bine nu pune întrebarea. În cazul de față, trebuie să facem front comun împreună.

– Mătușa ta a spus că tu ai fi avut bunul-simț să folosești un lanț și nu o sfoară pentru a-i lega greutatea de picioare, am spus.

A zâmbit ironic.

– Mătușa Cathleen este o bătrână doamnă inteligentă. Să sperăm că poliția va renunța să-i pună întrebări. Pe mai târziu, tinere femei și mai ales fără panică.

După ce a plecat, Mary a spus cu tristețe:

– Cred că este Cris... deoarece Cris n-a fost niciodată capabil să facă noduri fără să se desfacă.

– Chiar crezi asta?

– Nu mi-l imaginez pe Cris atacând pe cineva. Nu m-ar mira ca Lester să-l fi căutat, să-l fi acuzat că a fost amantul meu... dar Cris n-ar fi replicat. S-ar fi eschivat...

– Maurice...

– Maurice se bate ușor, dar cu mâinile goale. Nu s-ar fi folosit niciodată de un vâtrai, sau de orice alt instrument. Nici

nu i-ar fi trecut prin minte. Asta face treaba atât de derutantă. Doar dacă...

A ezitat.

– Poate a fost mătușa Thalia.... tigroaica își apără puiul. Poate Cris a vrut să-și protejeze mama și a ascuns cadavrul. Totuși, mătușa Thalia prefera ca Lester să trăiască, deoarece era o barieră între Cris și mine.

O vagă bănuială mi-a trecut prin minte, dar îmi era greu s-o definesc. Am privit-o pe Mary, frapată de pielea aproape translucidă, de finețea încheieturilor sale. Cu această nouă vioiciune, expresia hotărâtă a privirii, cuta hotărâtă a gurii, era indiscutabil genul de femeie pentru care bărbații sunt în stare să se bată. Dar de ce Cris, care evitase întotdeauna lupta, și-ar fi pierdut brusc capul și l-ar fi lovit pe soțul lui Mary? Avusese o armă la îndemână și o luase în mod automat? Mai mult pentru a se apăra, decât pentru a-l ataca pe Lester? Poate din această cauză lăsase să se înțeleagă că nu fusese o crimă intenționată.

– Este o încercare dură pentru nervii tăi, Mary, am spus cu compasiune.

– Da, ar fi fost mai puțin penibil dacă l-aș fi ucis eu, a spus cu sinceritate. Este epuizant să nu știi... să trăiești în această așteptare. În mod fatal, poliția își va îndrepta bănuielile asupra lui Cris și asupra lui Maurice, ori eu nu-l pot apăra pe unul fără să trag atenția asupra celuilalt. Ai noroc să fii în afara tuturor

acestor lucruri.

– Am impresia că sunt implicată. Oare cum vor suporta ei interogatoriile poliției?

– Dacă Maurice nu-și pierde răbdarea, va scăpa basma curată și Cris se descurcă uimitor de bine în întrecerile oratorice. Fără îndoială, este antrenat. Minciunile, subterfugurile vin în mod firesc celor din familia Hazlett, a spus cu amărăciune. Au arta de a se convinge pe ei înșiși.....

În ce o privea pe Sylvie, era adevărat, nu m-am putut împiedica să mă gândesc.

Am ajutat-o pe Mary să strângă masa, apoi aceasta a propus ca eu, Verne și Rusty să mergem la plimbare. Ea trebuia să rămână în apropiere, pentru cazul în care poliția va vrea s-o interogheze.

Singurul lucru de făcut pentru a domoli tensiunea generală, era să-l iau pe Verne. Era încă ceață, dar soarele încerca să răzbească. Îmbrăcați cu impermeabile, am luat-o în direcția pădurii. Ajunsesem la primul grilaj, când am zărit-o pe Sylvie care sosea în fugă, agitându-și mâinile.

Verne și Rusty au continuat drumul, iar eu m-am rezemat de grilaj, pentru a o aștepta. Era roșie, gâfâia și își ieșise din fire.

– Nu vreau să fiu tratată în acest mod în propria mea casă, a exclamat furioasă. Ce crezi că am găsit în dulap când m-am îmbrăcat?... Un șoarece mare! Și trei păianjeni uriași în sertarul măsuței mele de toaletă.

- Ce ciudat! am spus, indispusă.
- Oare cine l-a pus? Puștul ăsta? L-a trimis Mary în camera mea în timp ce eram cu tine?
- Dumnezeu! nu! Mary are prea multe ne cazuri personale pentru a se gândi să facă asemenea fapte. Și apoi, Verne este încă un copil și nimeni n-ar avea îndrăzneala să se folosească de el. Ar recunoaște imediat.
- Înnebunesc! Nimic asemănător nu mi s-a întâmplat înainte să vii tu aici! a adăugat cu o privire suspicioasă spre mine.
- Doar nu mă acuzi, micuț!
- Este posibil să mă sperii, cu scopul de a mă lua cu tine la Londra. Este teoria mătușii Thalia. Spune și că ești la fel de geloasă pe mine ca Mary, și că este evident.
- Biata mea dragă! am spus cu o îmbinare de milă și de durere. Dacă ești în stare să crezi așa ceva, poți să crezi orice.
- Cris îți place, am remarcat când vorbeți împreună. Cât despre Mary, a avut întotdeauna o slăbiciune pentru el.
- Contrar oricărei logici, îmi place și este indiscutabil că degajă un anumit farmec! Cu siguranță, Mary ar fi trebuit să-l ia de soț, cu ani în urmă. Cu atât mai mult acum, când este posibil să fie răspunzător de moartea soțului său. Nu este geloasă pe tine. Gelozia nu face parte din firea sa. Prietenia sa pentru Jane a supraviețuit căsătoriei ascesteia cu Cris.
- Așa pretinde ea. Mătușa Thalia afirmă că Mary este o

mincinoasă. În ce te privește, cum tot ea spune, dacă ai fi avut afecțiune pentru mine, nu m-ai fi ținut departe de adevărata mea familie.

– Nu spune prostii! Înainte să vin aici, nu auzisem vorbindu-se niciodată nici de familia Fercombe nici de familia Hazlett, am replicat agasată.

– Atunci, cine vrea să mă sperie?

– Nu știu mai mult decât tine. N-am întâlnit niciodată mai înainte asemenea familie. Fiecare din membrii ei pare capabil de orice act de violență. Răutate, violență, comploturi, intrigi, certuri, suspiciuni. Și totuși, trei dintre ei sunt profund loiali unii față de ceilalți, Maurice, Mary și Cris.

– Crezi asta?

A făcut ochii mari.

– Cris n-are niciun motiv să le fie loial celorlalți doi. Se comportă ca și când îi disprețuiește.

– Și cu siguranță asta este situația, dar nu schimbă cu nimic legăturile profunde de afecțiune care-i unește. Nu iubești oamenii din cauza calităților lor și nu încetezi să-i iubești pentru că te-au dezamăgit. Recent, m-ai tratat mai degrabă cu duritate, dar asta n-a schimbat sentimentele pe care ți le port. Bună sau rea, vei rămâne sora mea mai mică.

– Îți cer iertare! Cred că n-ai fi acționat astfel încât să-mi faci rău, dar... oh, totul mi s-a părut atât de fabulos când am sosit aici. Acum, chiar și bunica pare să se fi schimbat... critică,

ordonă...

– Nu ți-a venit în minte că această schimbare n-are drept cauză prezența mea, ci faimosul tău inel de logodnă? Hotărârea pripită de a te căsători cu Cris a contrariat-o pe bătrâna doamnă Fercombe.

– Se va obișnui. Recunosc că vestea trebuie să-i fi șocat pe Mary și pe Maurice. Ca și pe bătrâna vrăjitoare. Când Cris și cu mine vom fi stăpâni aici, pentru ei nu va mai fi loc. Vom avea nevoie de casă și de domeniu pentru noi.

– Și domeniul va fi repede într-o stare jalnică, fără Maurice care să-l administreze.

– Vom vinde fermele.

Nu m-am putut împiedica să mă gândesc că ne învârteam în cerc. Discuția era inutilă. Am ajuns la pădure prin ceața care-i dădea un aspect sinistru. Lumina de-abia trecea prin frunzișul des și umezeala se păstra. Liniștea era aproape deplină și chiar clopoteii păreau grei de ploaie. Verne aduna conuri de pin și le arunca departe, pentru ca Rusty să alerge să i le aducă. Sylvie îi observa cu atenție.

– Copilul ăsta nu seamănă cu Mary, a spus brusc.

– Presupun că seamănă cu tatăl său.

– Cu Lester? Și eu cred.

Colțurile gurii i se curbară în jos și-l privi pe Verne ca și când îi era cu totul antipatic.

– Bunica este foarte nerăbdătoare să aibă un strănepot, a

spus după o tăcere.

– Adevărat?

– Mătușa Thalia vrea ca eu și Cris să ne căsătorim civil la Taverford îndată ce bunica își va modifica testamentul. Nu înțeleg de ce să nu ne căsătorim la biserică. Am visat întotdeauna să fiu mireasă într-o somptuoasă rochie albă și însoțită de domnișoare de onoare. Oare de ce nu vrea? Cris n-a fost divorțat.

– Într-adevăr, nu văd niciun motiv pentru care să nu te căsătorești la biserică. Eu așa voi face când va sosi momentul.

– Vrei să-i vorbești tu despre asta mătușii Thalia? m-a întrebat calm.

– Draga mea copilă, cred că este un lucru pe care tu și Cris trebuie să-l hotărâști împreună.

– Cris nu vrea să discute despre asta. Mi-a spus să rezolv problema cu mama sa și mătușa Thalia a declarat că n-ar fi potrivit să mă căsătoresc în alb, în biserica în care Cris s-a căsătorit deja cu Jane. A fost o mare ceremonie. Ei bine! Vreau una la fel de impozantă!

– Dacă insiști suficient, vor ceda. În general, mireasa alege.

– Mătușa Thalia spune că ar fi prea obositor pentru bunica, dar... bunica nu trebuie să fie acolo!

– Nu?.... Dacă înțeleg bine, tot ce i se cere bătrânei doamne, este să semneze un nou testament, am spus cu asprime. De ce să așteptați până atunci? În cazul în care Cris este atât de

nerăbdător să-i fii soție, nu văd cu ce ar putea schimba asta eventualele noi dispoziții.

În ciuda vanității sale puternice, Sylvie nu era proastă și a roșit. Mi-am dat seama că nu trebuia să pun punctul pe i.

– Pe Cris nu-l interesează domeniul, dar pe mătușa Thalia da, a recunoscut în cele din urmă Sylvie. A hotărât să fie Cris stăpânul.

– Înțelegându-se că ea va fi stăpâna, am remarcat. Oare te-ai gândit la asta? N-ai să fii decât un pion pe tabla de șah.

Ca și mine, Sylvie învățase să joace șah cu tata.

– Un simplu pion poate deveni regină și nu voi putea fi manipulată astfel, Romira!

– Cuvântul final! Cred că la fel a afirmat și Jane. Fii atentă! Thalia mă face să mă gândesc la un șarpe.

Sylvie nu i-a luat apărarea Thaliei, ceea ce m-a surprins și m-a contrariat. Dădea lovituri ușoare cu piciorul în peticele de mușchi care erau răspândite pe cărare.

– Ar trebui să-și dea seama că n-am intenția să las să mi se impună legea sa, a spus. În definitiv, locul ei nu este cu adevărat aici. Este o Hazlett. Poate îi este nepoată de frate bunicii, dar eu sunt nepoată de la fiul său, Crispin Fercombe.

– Crezi? N-aș spune nimănui altcuiva, dar bănuiesc că părinții tăi au fost Ruth și Christopher Hazlett, am spus clar. Robinson Wescott a remarcat cât de mult semeni cu fratele Thaliei, Christopher... și ai auzit ce a spus doamna Wescott

despre legătura dintre Christopher cu o fată tânără care locuia în sat.

Dar Sylvie n-a fost de acord. A spus cu vehemență că încerc încă o dată să stric totul. N-am insistat. Chiar pentru Maurice, mă simțeam incapabilă să-i risipesc visul. De altfel, eram aproape sigură că oamenii de afaceri ai doamnei Fercombe se vor însărcina cu cercetările necesare. Am căutat pur și simplu s-o pregătesc pe Sylvie pentru această eventualitate. Ar fi trebuit să știu că tentativa mea va fi zadarnică. Ar trebui mai mult decât niște păianjeni sau șerpi să recunoască faptul că pretențiile ei erau foarte precare.

Capitolul 14

Când gongul ne-a chemat pentru prânz, am găsit-o pe Cathleen Fercombe, șubredă, dar de neînfrânt, așezată în capul mesei. Prezența sa avea drept consecință o reținere a conversației generale. Nimeni nu părea să vrea să vorbească în fața ei despre moartea lui Lester și despre ancheta condusă de poliție.

Maurice a menționat stricăciunile provocate de furtună și a vorbit despre necesitatea de a doborî unii arbori înainte de vijeliile de toamnă, ca și când n-avea altceva în minte. Mary a afișat o expresie posomorâtă și de-abia a vorbit. Thalia a întreținut o conversație superficială și puțin enervantă, căreia Cris i-a răspuns politicos, dar cu indiferență și Sylvie cu prefăcută însufletire.

– Ce vorbărie, Thalia, a spus bătrâna doamnă, când

mâncam o tartă cu fragi și frișcă. Când n-ai de spus nimic interesant, ar trebui să înveți să taci.

Fața Thaliei căpătă culoarea sfeclei roșii și ochii cenușii străluciră. Doamna Fercombe a râs tremurat, apoi mi s-a adresat.

– Ești foarte liniștită, tânără fată.

– N-am nimic interesant să vă spun, am replicat.

A râs din nou.

– Asta se va rezolva când vei fi pusă la treabă. Așa că, luni începi. Îți voi da listele soțului meu. Vei nota toate lucrările care consideri că au o anumită valoare, apoi vei verifica dacă le mai avem.

– Dacă doriți, am acceptat.

– Este pierdere de timp și o cheltuială inutilă, mătușă Cathleen, a protestat Thalia. În zilele noastre, nimeni nu vrea cărți demodate, de ocazie.

– Ce știi tu despre asta? Nu ești bibliotecară calificată, i-a amintit Cathleen Fercombe. De altfel, n-ai nicio calificare de niciun fel! Faci parte dintre acele femei care trebuie întreținute tot timpul vieții.

– După tot ce am făcut aici....

Thalia i-a aruncat o privire dușmănoasă.

– Ești foarte dură și foarte ingrată, mătușă Cathleen. Mi-am dedicat cea mai mare parte a vieții acestei familii și acestei case, inclusiv ție.

– Pentru că aici ți-ai găsit interesul și îți place să-ți dai aere de stăpână. Știai de asemenea că nimeni nu va rezista limbii și caracterului tău. Erai o fată pentru care nu puteai simți afecțiune și ai devenit o femeie acră și frustrată.

Cris părea cumplit de stânjenit, dar n-a încercat să ia apărarea mamei sale. Maurice a fost cel care a intervenit.

– Calmează-te, mătușă Cathleen! Nici tu nu ai o limbă indulgentă, nici un caracter angelic. N-ar trebui să vezi paiul din ochiul altuia...

Bătrâna doamnă a fost descumpănită o clipă și l-a privit cu atenție pe Maurice, apoi în ochi i s-a aprins o licărire.

– Îmi amintești foarte mult de unchiul tău, Edward, a spus aproape cu regret. Gata mereu să ții partea celuiilalt oprimat, chiar dacă apoi te atacă pe la spate.

– Sunt echitabil.

– Și dacă ți-ai arăta puțin din sentimentele tale cavalierești pentru fermecătoarea mea nepoată?

– N-are nevoie, și pe de altă parte, gustul meu se îndreaptă mai curând spre roșcatele spirituale, decât spre blondele fermecătoare. Încetează să faci planuri pentru mine, mătușă Cathleen. Cu sau fără asentimentul tău, am intenția s-o iau de soție pe Romira Brompton.

În jurul mesei, toți părură să-și țină respirația. Mătușă Thalia îmi adresă un zâmbet acru:

– Mă tem că nu te pot felicita, domnișoară Brompton, a

spus. Vei avea o sarcină grea. Sper că-ți dai seama ce accepți?

– Va descoperi, a replicat imperturbabil, Maurice. Îmi pare rău să te dezamănesc, bătrână tirană, dar este unul din acele cazuri "la bine și la rău", care risipește orice altă eventualitate.

Tonul categoric, expresia privirii sale când o aținti asupra mea, mi-au înăbușit orice protest care mi-ar fi putut veni pe buze. Era prea devreme... mult prea devreme... dar dacă se afișa, cum aș fi putut să ezit? Făcea singur față la atât de multe lucruri. Nimeni nu era de partea sa, pentru a-l ajuta sau a-l susține. Trebuia să poată conta pe mine.

Două pete roșii au apărut pe obrazii ridăți ai doamnei Fercombe, dar a primit vestea mai bine decât aș fi crezut.

– Este din nou ca Edward al meu! Spunea mereu că în viața sa n-ar fi fost loc pentru o fată care nu și-ar fi recunoscut stăpânul îndată ce l-ar fi întâlnit. M-a cerut în căsătorie la o săptămână după primul nostru vals. N-are rost să discut cu un încăpățânat ca tine. În cazul în care consideri că acest cap roșcat merită să pierzi Fercombe, mai bine îmi economisesc suflul.

– Mă simt incapabil să joc rolul Prințului Consort și n-aș vrea să datorez Fercombe soției mele, a afirmat Maurice. Romira este liberă.

– Și fără bani, i-a amintit Cathleen Fercombe.

– Oare ce reprezintă banii? Ei se câștigă. Compania visată este un dar al Cerului și aș fi nebun să nu iau cu amândouă

măinile ce reprezintă Romira, a mai spus Maurice, cu o convingere care a făcut să mă străbată un val de căldură. Voi cere autorizație de căsătorie și voi repune fără întârziere casa în funcțiune.

– Te pregătești în vederea viitoarelor eventualități? a întrebat Thalia.

Maurice a ignorat ironia. Doamna Fercombe a încercat să se ridice și Maurice s-a grăbit s-o ajute. Am urmat-o toți într-o lentă procesiune, până în salon.

Sylvie s-a apropiat de mine, cu o privire indignată.

– M-ai fi putut avertiza! Cum ai putut trece la dușman, după ce mi-ai vorbit cum ai făcut-o, dimineată? Nu mă iubești! s-a lamentat.

– Scumpo, nu lua evenimentele astfel. Asta nu schimbă nimic între noi. Dimpotrivă, ar trebui să fii fericită că nimeni nu va mai face presiuni asupra ta, pentru a te obliga să ascuți dorințele doamnei Fercombe.

– Este adevărat, Sylvie, a spus Cris alăturându-mi-se. Mult noroc, Romira! Sper că nu vei găsi situația foarte dificilă... Este adevărat că faci parte dintre oamenii rari, care au curajul opiniilor lor.

Zâmbetul pe care mi l-a adresat a fost destul de prietenos, deși ușor jenat. I-am răspuns la el, gândindu-mă în același timp că avea fața mascată. S-ar fi spus că petrecuse o noapte albă examinându-și în amănunt necazurile. Măinile sale lungi și

subțiri de artist nu erau foarte ferme când împărți ceștile de cafea servite de mama sa. Părea prea agitat pentru a sta așezat și mergea de colo-colo prin salon, fumând nervos.

– Ce te frământă, băiete? a întrebat doamna Fercombe, chemându-l lângă ea. Poliția te-a pus pe jar?

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare și bătrâna doamnă a privit în jur cu un aer disprețuitor:

– N-are rost să încercați să-mi ascundeți lucrurile. Lester a murit, mare ușurare, dar legea fiind cum este, cineva va trebui să plătească ce a meritat. Cine?

– Totul este extrem de neplăcut, mătușă Cathleen, a protestat Thalia, nervoasă. Chiar trebuie să vorbim despre asta?

– Dacă ai fi învățat să privești lucrurile în față și frumosul tău băiețel de asemenea, nu v-ați petrece timpul adăpostindu-vă în spatele altora, a replicat bătrâna doamnă cu sarcasm. Maurice este atitudinea tipică a celor din familia Fercombe. Spune adevărul și lasă oamenii să creadă ce le place. Ți-ai omorât cumnatul, Maurice?

– Nu, mătușă Cathleen. Lucru curios, nu mi-am dat niciodată seama că familia dorește să scape de el. Pentru mine, era alegerea lui Mary și ea se descurca așa cum putea.

Tonul era sarcastic.

– Foarte exact, acceptă bătrâna doamnă. Cris, poți să speri la fel?

– Evident. N-am obiceiul să omor oameni cu văturaiul pentru

simplicu motiv că nu le împărtășesc Idelle, a răspuns Cris cu un zâmbet silit.

– De ce această insistență de a vorbi despre un vâtrai? a întrebat Mary, privindu-l atent.

– N-a fost un vâtrai? Atunci o cheie franceză, sau un ciocan... de unde să știu?

Mary a strâns buzele și a întors ochii, dar nu înainte de a-i fi citit în ei disperarea. Am avut impresia că Mary știa când Cris se eschiva, cum știam eu când Sylvie mințea.

– Poliția a petrecut mare parte a dimineții aici. Ce a spus? a insistat Cathleen Fercombe.

– Ancheta s-a stabilit pentru luni, dar cu siguranță se va face o convocare după identificare și raportul medicului legist, a spus Maurice. Inspectorul mi s-a părut perseverent, dar poate puțin descumpănit.

– Era chiar foarte descumpănit, a accentuat Cris. Oare cine n-ar fi?... Vreau să spun, nu pare să existe un mobil, doar dacă Lester n-a deranjat vreun braconier care, prins asupra faptului, l-ar fi omorât.

– Cu un vâtrai? a întrebat Mary cu voce joasă.

– Nu înțeleg povestea asta cu vâtraiul, care revine fără încetare, a spus repede Cris. L-a putut lovi cu patul unui revolver. Au fost destule braconaje pe la Crăciun... Unul dintre fermieri s-a plâns că i s-a furat o jumătate de duzină de găște grase.

– Am avut de asemenea mai puțini fazani, a remarcat Thalia. Când marea este agitată și pescarii nu pot aduce homari și crabi, apelează la braconaj.

– I-am semnalat asta inspectorului, a spus Cris, ca și când se felicita pentru prezența sa de spirit. Mi-a promis să facă o anchetă în sat. Și-a amintit de incidentul cu găștele. Fermierul l-a semnalat, dar n-a fost acuzat nimeni.

– Ce comod! a spus Cathleen cu ironie. Și să fi fost tocmai Lester cel care i-a prins asupra faptului. Ei merită mulțumiri.

Mary s-a ridicat, lividă, ca și când era peste puterile ei să asculte mai mult.

– Ați putea să vă amintiți că Lester a fost soțul meu, a spus cu amărăciune, îndreptându-se spre ușă.

Cris schiță o mișcare pentru a o urma, dar Sylvie îl opri.

– Chiar trebuie să vorbești despre aceste lucruri sinistre? a întrebat pe un ton de reproș. Mi-ai promis că-mi dai o lecție de conducere în după-amiaza aceasta. Îți amintești?

– În după-amiaza aceasta? a repetat Cris.

– Este sâmbătă. Nu mergi la birou, i-a amintit Sylvie.

I-am lăsat să se decidă și am urmat-o pe Mary, cu Rusty sub braț și Verne în spatele meu. Băiețelul își manifestase deja dorința de a se ține scai de mine. Poate pentru că, spre deosebire de cei care locuiau în casă, nu-l tratam ca pe un animal apropiat. Conta pentru mine, îi suportam prezența, tăcerea, ochii mari întrebători, modul în care asculta

conversația adulților... o conversație foarte des nepotrivită pentru urechile unui copil, de care nimeni nu părea să se preocupe.

Verne m-a tras de jupă și a spus nervos:

– Nu-mi plac braconierii, mătușă. Ucid cei mai frumoși fazani. Există oare braconieri în pădure, acum?

° – Nu, dragul meu, nu vin decât noaptea, iarna. Nu-ți vor face niciun rău... Caută doar de mâncare.

– Ca pisicile. De ce oare braconierii și pisicile ucid pentru a mânca, mătușă? Este crud.

– Biet micuț! Pentru tine, lumea este un loc pustiu, avid și sălbatic, am spus cu emoție când ne îndreptam spre ușa care ducea în turn.

– Nu numai pentru Verne... a spus Mary care era rezemată de canat, ca și când n-avea putere să meargă mai departe. Cea mai mare parte dintre noi au un tovarăș pentru a rezista. Ești fericită, Romira, orice îți spun ceilalți. Maurice nu te va părăsi niciodată, nu te va îndepărta niciodată.

– Știu.

Am înconjurat-o cu brațul.

– Este foarte dur pentru tine.

– Cuvântul este prea slab, este un infern. Ar fi suficient să ridic un deget și Cris ar fi lângă mine, dar cum aș putea acum? Vinovăția sa și remușcările mele ar fi fără încetare între noi.

– Vinovăția sa?

– Este flagrantă, nu-i așa? În afară de el, cine a știut că a fost folosit un vătrai? Cine l-ar fi legat pe Lester în așa fel încât legăturile să se desfacă? Poate înșela poliția, dar nu pe mine. Și nici măcar nu pot să-l urăsc pentru ce a făcut, deoarece era pentru mine.

– Nu te frământa. Nu ești sigură că este vinovat. Poate protejează pe cineva. De ce nu-i pui întrebarea?

– Nu pot. Dacă recunoaște, acesta ar fi sfârșitul! Dar nu-ți face griji pentru mine, nu voi mai ceda. Maurice vrea să vă stabiliți în casa sa. Dacă vreți, voi veni și eu cu Verne. Nu vreau să-i permit lui Cris să capete din nou autoritate asupra mea.

– Cum a făcut aseară?

– Pentru scurt timp, da. Am putut să-l îndepărtez înainte să reușească. Am fost acuzată că m-am amestecat între el și Jane și nu vreau să fiu cea care-i va distruge logodna ridicolă. Să ia el însuși deciziile.

– Sylvie este îndrăgostită de el.

– Asta nu va dura. Ea nu este Jane. Sylvie este tânără, are energie și, înainte de orice, se iubește pe sine. Dacă vanitatea îi va fi pusă la încercare, va scoate ghearele. Cu siguranță, Cris o va răni, pentru că-și va lăsa masca să cadă și-și va arăta plictiseala. Pentru un bărbat de vârsta sa, o copilă ca Sylvie este plictisitoare de moarte.

Apoi ni s-a alăturat Maurice și ne-a cerut să ne îmbrăcăm în timp ce scotea Land Roverul.

Am petrecut o după-amiază foarte plăcută făcând turul fermei și vizitând casa. Printr-un acord tacit, n-am vorbit nici de moartea lui Lester, nici de ancheta poliției. Maurice avea o mulțime de planuri pentru a ne face locuința mai plăcută și Mary se amestecă într-un mod care m-a obligat s-o admir. Avea mai mult curaj și forță decât bănuisem. Furtuna putea s-o îndoiaie, dar n-o nimicea.

Chiar și cina din acea seară nu se dovedi încercarea obișnuită. Bătrâna doamnă fusese culcată de devotata sa Tabby, și Cris o dusesse pe Sylvie să danseze într-unul din hotelurile din Torquay. Thalia făcea în mod amabil pe gazda și nimeni nu începu o conversație despre un subiect spinos.

Duminica a început destul de liniștit. În afară de mătușa Cathleen, am asistat toți la serviciul religios matinal. Biserica era frumoasă și corul remarcabil. După slujbă, Maurice m-a prezentat pastorului, un bărbat cu un aer calm, și l-a anunțat că va reveni a doua zi seara, pentru a obține autorizația de căsătorie. Pastorul a părut puțin surprins, dar a răspuns cu frazele uzuale.

Mi-am păstrat sentimentul că, de acum, sunt pe deplin angajată... și n-am protestat împotriva grabei lui Maurice. Nu puteam să plec din cauza lui, a lui Mary și a Sylviei, dar nici nu puteam să rămânem mai mult timp sub același acoperiș, dacă nu eram căsătoriți. Maurice era un îndrăgostit prea impulsiv, prea pătimaș pentru asta. Și, spre marea mea uimire, trebuia să

constat că eram întru totul gata să răspund acestei pasiuni. N-am știut până atunci că astfel era temperamentul meu.

Mary își îndemnă fratele să anunțe logodna noastră, chiar înainte ca Maurice să-mi fi cumpărat inelul.

– Dorești oare diamante, Romira? m-a întrebat. Dacă nu, mi-ar plăcea să-ți dau inelul de logodnă al mamei mele. A fost foarte fericită în căsnicie și, din spusele bătrânei Nanny, inelul său era un talisman. A fost purtat de mama tatălui meu înaintea ei. Este bătut în rubine. Dacă dorești, i se poate modifica montura. Când mi-a arătat inelul, l-am găsit atât de perfect armonizat, atât de frumos, încât am refuzat să fie modificat. Rubinele juxtapuse formau o inimă și culoarea lor era caldă și vie. Chiar și Sylvie a admirat pietrele când le-a văzut în aceeași după-amiază. A adăugat totuși că inelul părea demodat.

– Cu siguranță, și căsătoria noastră va fi la fel, a spus Maurice. Nu se va pune problema ca divorțul să ne poată despărți. Nici de un contract care să specifice cine va păstra inelul. Romira va fi unica doamnă Maurice Fercombe cât timp voi trăi.

Sylvie s-a strâmbat.

– Asta este o critică la adresa lui Cris, dar nu este vina sa că este văduv.

– Nu? a întrebat ironic Maurice. Vei fi a doua doamnă Crispin Hazlett, dar nu neapărat ultima. Cris nu dă garanții.

– Ești odios! a exclamat Sylvie. Tu, Romira și Mary trebuie

să-mi stricați mereu bucuria. Asta pentru că sunteți geloși?

– Biata mea copilă, nu este nimic de stricat. Trăiești într-un vis... iar aventura ta se compară cu un balon de săpun care se poate sparge dintr-o clipă în alta.

Maurice a privit-o cum l-ar fi privit pe Verne.

– Știu că n-are rost să te punem în gardă, dar încercăm totuși. Sylvie ne-a părăsit brusc și a fugit spre bibliotecă, pentru a-l găsi pe Cris.

– Ai fost dur, am spus cu puțin reproș.

– Este posibil, dar este mai generos s-o las să-și facă iluzii? Mai devreme sau mai târziu, va trebui să facă față realității.

– Este atât de tânără! Cred că ar fi mai puțin dur dacă va descoperi singură adevărul.

– Cu condiția, totuși, să nu fie prea târziu. Thalia este întru totul capabilă s-o oblige să se căsătorească în secret. Când Cris și ceea ce ea consideră interesul său sunt în joc, încetează să fie pe deplin normală. Mary ar putea interveni, dar este prea mândră și prea încăpățânată pentru asta.

Nu mi-a venit în minte gândul că altcineva din această casă ar dori ca Sylvie și Cris să se despartă... până în clipa în care, în acea seară, m-am schimbat pentru cină. Atunci, Sylvie a intrat grăbită, cu fața îmbujorată și bâlbâindu-se de indignare.

– Ce s-a mai întâmplat? am întrebat, cu acea îngrijorare care îmi devenise familiară. Un șoarece, sau un șarpe?

– Nu, mai rău. O scrisoare anonimă. Am găsit-o pe măsuta

mea de toaletă. Privește!

Cu mâna tremurând, mi-a întins o foaie șifonată, ruptă dintr-un caiet de școlar.

– Nu pot să citesc dacă te miști tot timpul, am remarcat. Calmează-te.

– Pun pariu că vine de la Maurice.

Mi-a azvârlit foaia și s-a aruncat pe patul meu, cu mâinile crispate pe tâmpile. Am citit și am recitit foaia de hârtie cu dezgust: OARE NU POȚI SĂ-ȚI GĂSEȘTI UN BĂRBAT ȘI SĂ-L LAȘI PE AL EI? ÎNTREABĂ-L PE CRIS DESPRE COPILUL PE CARE L-A UCIS PISICA.

Mesajul era scris cu majuscule și cu un contur copilăresc.

– Oh! am murmurat.

– Oh! a repetat furioasă Sylvie. Este tot ce găsești să spui? Ce înseamnă asta?

– Mary și-a pierdut copilul, pentru că o pisică i-a speriat calul pe care-l călărea, Dragon. Cineva a făcut să circule zvonul oribil că acel copil nu era al lui Lester.

– Lăsând să se subîntealeagă că ar fi fost al lui Cris? a precizat, neîncrezătoare.

– Da. Era fals, dar se pare că Lester l-a crezut. Nu te lăsa demoralizată.

– Este dezgustător!

Buzele îi tremurau.

– Ca și când aș vrea resturile acestei femei! O detest

aproape la fel de mult ca pe Maurice. De ce te-ai unit cu ei?

– Nu m-am putut împiedica. Încă de la prima privire, între Maurice și mine s-a declanșat ceva. Acum, lasă-mă să-ți spun că greșești imaginându-ți că Maurice și Mary îți poartă pică. Și unul și celălalt te plâng.

– Mă plâng? Asta este culmea! Mă plâng că i-am luat Fercombe de sub nas lui Maurice? Răcnea ca un piscoi furios.

– Mă plâng pentru că s-a îndrăgostit Cris nebunește de mine?

– Nu, scumpete... pentru că amândoi cred că Thalia a regizat toată această poveste.

– Nu este adevărat. Cris n-a ținut niciodată la Mary cum ține la mine.

– Dacă ești sigură de asta, de ce te frământă? Arde scrisoarea și uit-o.

– Este odioasă... umilitoare... demnă de dispreț, și dacă Mary a scris-o, o voi face să regrete.

– Sunt absolut sigură că nu este ea. Mary, ca și Maurice, sunt incapabili de asemenea răutăți și de astfel de perfidie, am afirmat energic.

– Atunci este Nanny, bătrâna aia dezgustătoare! Mă privește întotdeauna ca și când ar vrea să-mi facă farmece și mormăie cuvinte pe care nu le înțeleg.

– Este posibil. O iubește pe Mary la fel de orbește cum îl iubește Thalia pe Cris. Visul lui Nanny a fost întotdeauna ca cei

doi copii ai săi să se căsătorească și să fie fericiți. Nu te lăsa impresionată de ea, scumpo, nu este decât o femeie bătrână, care bate câmpii.

— Ar trebui să fie într-un azil. La fel mormăie și când te vede pe tine?

— Uneori, dar pare să mă fi acceptat de când a considerat că sunt o bună iapă tânără. Mi-a apreciat "trupul ferm și osatura". Se gândește că Maurice are nevoie de o soție robustă!

— Cu siguranță, o asemenea brută! Nu înțeleg cum poți suporta să te atingă, Romira. Tu care pozai în genul rafinat și intelectual!

— Chiar pozam? Atunci ar fi de preferat să mă schimb, deoarece sunt la fel cu orice fată și îmi place ca un bărbat să fie cu adevărat viguros. Nu doresc deloc să mă instaleze pe un pedestal și să aștept să fiu admirată.

— Din fericire, Cris nu este de o sexualitate obsedantă. Nu-mi place să fiu mângâiată tot timpul.

A ridicat mândră capul.

— Este foarte drăguț... Mi-am înăbușit un oftat. Dacă ar fi fost îndrăgostită cu adevărat, ar primi cu bucurie mângâierile soțului său, și în cazul în care Cris se mulțumea să fie drăguț, era fără îndoială pentru că n-o dorea.

— Când intenționați să vă căsătoriți? m-a întrebat.

— Neîntârziat, am răspuns. Ne vom căsători la biserica din Taverford. S-a încruntat.

– Și eu. Nu văd de ce ai monopoliza tu luminile rampei, a exclamat, într-un acces de gelozie. Intenționezi să rămâi aici până la nuntă? Și serviciul tău?

– I-am telefonat ieri șefului meu și i-am trimis demisia prin scrisoare. I-am scris de asemenea lui Kenneth, în legătură cu Joey. N-ar fi cuminte să-l aduc aici, așa că i-am cerut lui Kenneth să-l țină până ne vom instala în casa noastră. Verne va fi nebun de bucurie. A dat din cap, visătoare. Evident, uitase de pasărea sa iubită. Sylvie era enervantă prin afecțiunile și dușmăniile sale pripite, dar nestatornicia îi va folosi să nu sufere prea mult când Cris o va dezamăgi. Era emoționant de tânără și de vulnerabilă, dar totuși nimic n-o atingea profund. Vedeam că disperarea în care o aruncase scrisoarea anonimă dispăruse deja.

– Nu cred ca bunica să dea vreo recepție pentru căsătoria ta, a spus cu o satisfacție naivă. N-ai nicio legătură cu ea.

– Presupun că nunta noastră se va celebra în intimitate. Maurice n-ar vrea să fie altfel. Îți vom lăsa luminile rampei, am promis.

– Maurice va avea destule necazuri cu ancheta. Mătușa Thalia crede că poliția îl va inculpa pentru moartea lui Lester. N-are alibi. Cu siguranță, din cauza asta este atât de grăbit să te ia de soție. Se teme să fie arestat înainte, a spus fără a ține deloc seama de mine. Ești cu adevărat curajoasă că ai acceptat să te logodești cu el. Să sperăm totuși că nu vei regreta.

Capitolul 15

I-am însoțit pe Mary și pe Maurice la ancheta care s-a ținut în Sala Comunală din Fercombe. A fost mai puțin impresionantă decât mă așteptam. Aproape lipsită de solemnitate. Ofițerul de poliție judiciară era un jurist iute și dur, venit din Taverford. Părea foarte hotărât ca reuniunea să fie cât mai scurtă posibil.

Într-un fel, cadrul sobru arăta că faptele erau sinistre. Cred că aș fi simțit mai puțină oroare în fața unui tribunal. Lipsa tragismului, modul indiferent în care poliția și medicul legist și-au citit rapoartele, au fost penibile.

Maurice a depus mărturie liniștit, fără aroganță. A fost o identificare banală și definitivă. Juristul i-a pus câteva întrebări pe care le-am considerat lipsite de tact, în prezența lui Mary, dar când a fost rândul acesteia, ofițerul de poliție n-a părut

dispus să-i menajeze sentimentele. A crezut că a înțeles că ea a fost ultima persoană care l-a văzut pe mort înainte de a părăsi casa. A interogat-o îndelung asupra stării de spirit a lui Lester și a motivului plecării sale precipitate.

Mary era lividă, dar a răspuns cu un anumit calm. N-a încercat să ascundă că au avut o ceartă violentă, dar a ezitat vizibil când juristul a insistat să cunoască motivul altercației lor.

– Îmi dau seama că este o încercare penibilă pentru dumneavoastră, doamnă Dunn, a spus pe un ton aspru, dar nu pot să nu vă cer să ne dați tot ajutorul posibil.

În cele din urmă, Mary a spus, cu o voce reținută.

– L-am anunțat pe soțul meu că așteptam un copil... și vestea nu i-a făcut plăcere.

– Exista vreun motiv pentru asta?

– Serviciul său îl obliga să călătorească mult și nu este ușor să găsești cazare cu un copil și cu un bebeluș. Am văzut deja asta după nașterea fiului nostru mai mare.

– Și cum ați reacționat în fața nemulțumirii soțului dumneavoastră, doamnă Dunn?

– Am fost rănită... și furioasă. L-am lăsat în salon și am urcat în fugă până în camera noastră.

– Sperând că poate vă va urma și va pune capăt neînțelegerii?

– Da, dar nu asta a fost situația. Cu siguranță, a ieșit să se

calmeze... și nu l-am mai văzut.

– N-ați fost contrariată când ați remarcat că nu s-a întors? N-ați organizat o echipă de căutare, sau să anunțați dispariția la poliție? a întrebat critic juristul.

– Nu, nici măcar nu m-am gândit la asta. Am crezut că a plecat în Scoția.

– Fără bagaje și fără mașină?

– N-avea decât o valiză de weekend cu el și eu foloseam cel mai des mașina.

– N-ați fost mirată că nu aveți vești de la el?

– Eram rănită, dar speram că va scrie, sau că se va întoarce când va accepta ideea de a avea un al doilea copil.

– Nu i-ați scris?

– Nu, iar acum regret că n-am făcut-o, dar eram foarte supărată. Consideram că el trebuia să facă primul pas. Și apoi, am avut un accident și am avortat. Am fost foarte bolnavă... și se pare că nimic n-a mai contat.

S-a clătinat imperceptibil și am avut sentimentul că era la un pas de o criză. La fel a gândit și Robin Wescott. S-a ridicat repede și s-a apropiat de jurist.

– Pot să intervin o clipă pentru a vă spune că doamna Dunn de-abia și-a revenit dintr-o boală gravă. Este oare indispensabil să-i impuneți o asemenea încercare?

– Mulțumesc, doctore Wescott, dar aproape am terminat, a răspuns scurt juristul, făcându-i semn lui Robin să se întoarcă

la locul său. Doamnă Dunn, aveți motive să presupuneți cine i-a făcut rău soțului dumneavoastră?

– Nu, a spus Mary cu o voce care de-abia se auzea. Niciunul.

Fu eliberată. Robin s-ar fi dus la ea, dar Maurice a fost mai rapid. Sprijinită de bratul fratelui său, a luat loc lângă mine, palidă, cu buzele tremurând, dar cu capul sus.

După câteva formalități suplimentare, juristul a amânat ancheta pentru o dată ulterioară, care va urma rezultatului diverselor analize întreprinse de poliție.

– Ar fi putut la fel de bine să dea un verdict de crimă, a remarcat Robin Wescott posomorât, când am ajuns în parcare și am scăpat de jurnaliști și de fotografi. Este imposibil ca moartea să fi fost accidentală. Va trebui să trecem din nou prin asta.

Niciunul dintre noi n-a comentat. Am ajutat-o pe Mary să se așeze în spatele Roverului lui Maurice și am luat loc lângă ea.

– Mary ar trebui să plece imediat, a adăugat contrariat Robin. Jurnalele londoneze se vor repezi asupra întâmplării și veți fi hărțuiți de jurnaliști.

– Ne vom ocupa noi de ei. Nu este în stare să rămână singură, i-o tăie Maurice. Mulțumesc pentru ajutor, Robin, dar fii atent, altfel poliția se va interesa mai mult de tine.

– De mine?

– Evident, poliția caută pe cineva care ar fi putut avea necaz

pe Lester. Ne-a interogat pe Cris și pe mine, dar fără succes. În lipsa inculpării noastre, vor căuta în altă parte.

Robin a părut tulburat și Mary a zâmbit ușor când Maurice a ambreiat.

– Bietul Robin! l-ai tulburat, a spus ea cu reproș.

– A greșit repezindu-se în ajutorul tău cum a făcut-o, a replicat cu asprime Maurice. Toată lumea din sat știe că a fost unul dintre pretendenții tăi respinși.

– Nimeni nu-l va considera un suspect serios. Medicii nu mânuiesc vătraiele... a început, pentru a se întrerupe brusc.

– De ce această încăpățănare de a vorbi de vătrai? a întrebat Maurice. Cine a avut această idee?

Mary n-a răspuns și Maurice s-a încruntat.

– Mi s-a părut că înțeleg că poliția caută o armă sau un instrument. Dacă se menționează vătraiul, vor examina casa atent, a subliniat. Îți dai seama de raportul care va fi făcut imediat? Dacă s-a folosit un vătrai, Lester a fost omorât în casă și nu pe malul lacului.

– Știu, a spus Mary, cu o voce abătută.

– Știi? Ce naiba știi?

– Nimic. Vreau să spun că înțeleg ce raport va face poliția.

– Atunci, de ce un vătrai? Ce te-a condus la această deducție? Sau mai degrabă cine?... Oh, înțeleg! Cris, firește! A spus că nu este genul de bărbat care să-l lovească pe Lester cu un vătrai. Acum îmi amintesc. Era o frază în vânt... sau nu?

– Nu știu, dar nu se potrivește cu modul de acțiune al lui Cris. Mă îndoiesc chiar să fie capabil să lovească destul de puternic. Și apoi, nu-și pierde ușor calmul, a spus Mary, luându-i apărarea. Când nu poate stăpâni o situație, se eschivează!

– Oricum ar fi, sunt aproape sigur că el l-a aruncat pe Lester în lac, după ce l-a legat în acel mod neîndemânatic. O tentativă de a ascunde un eveniment neplăcut, dar făcută în stare de panică. Orice om cu bun-simț, în fața unui bărbat inconștient, ar fi apelat la un medic, în loc să facă să dispară corpul.

– Te rog! l-a implorat Mary. Dacă am putea măcar să fim siguri că Lester era mort... Asta mă obsedează!

– Medicul legist a spus că nu este nicio îndoială. Lovitura l-a ucis pe Lester, a afirmat Maurice. Încetează să-ți imaginezi ce nu este, altfel îți vei pierde mințile.

– Vreau să știu... și în același timp să nu știu, a murmurat Mary, înfiorându-se. Chiar dacă a fost lovit în legitimă apărare... și dacă totuși Cris n-a vrut să-l ucidă, va fi închis și asta ar fi sfârșitul său.

– Ți-ar plăcea mai mult ca poliția să mă acuze pe mine? a întrebat calm Maurice.

– Nu spune asta! Este imposibil. Știu că n-ai fost tu. Dar... ești mult mai greu de învins decât Cris. Ai suporta acuzația.

– Și ai lăsa-o pe mătușa Thalia să-l căsătorească pe bietul băiat cu acea găsculiță frumoasă? Nu te înțeleg, a spus Maurice

cu brutalitate.

– Nu-ți dai seama, Cris trebuie să se apere împotriva mătușii Thalia? Nimeni nu-l poate salva de mama sa! Dacă va fi obligat la această căsătorie, va fi de asemenea terminat!

– Ar fi o deșteptare crudă pentru Sylvie, am spus. Nu vrea să creadă că bietul Cris nu este îndrăgostit de ea. Când își va da seama, deziluzia va fi puternică. Aș vrea să-i vorbești, Mary.

– Nu m-ar asculta. Mă va acuza că sunt geloasă... Este ca și când ai privi o mașină brusc fără control și este prea departe pentru a îndrepta volanul sau a frâna. În cazul în care Cris nu găsește modul de a frâna la timp, nimeni n-o va putea face pentru el.

– Doar dacă nu se însărcinează bătrâna doamnă cu asta. Este singura care are putere asupra mătușii Thalia.

– Se vor căsători în secret și vor anunța vestea după aceea, a sugerat Mary.

– Poate Sylvie nu va fi de acord. Dorește o nuntă mare și tot ce comportă ea, am spus cu speranță. Începe să reacționeze în fața tacticii mătușii Thalia. Sylvie nu este obișnuită să fie comandată.

N-o cunoșteau pe Sylvie ca mine. Pentru Mary, pentru Maurice, pentru Thalia și de asemenea pentru Cris, era o aiurită frumoasă. Nu știau că, sub aerul de piscoi fermecător, ascundea un suflet dur și o mare încăpățănare.

În cursul celor patruzeci și opt de ore care au urmat, a

devenit evident că o tensiune exista între Sylvie și Thalia. N-a trebuit s-o văd a doua oară pe Nanny pentru a ghici motivul. Sylvie rămăsese fidelă deciziei sale: "Nu este nimic ce face Romira, să nu pot face eu mai bine." Când a aflat că Maurice a cerut autorizație de căsătorie și că aveam intenția să ne căsătorim în prima sâmbătă a lunii iunie în biserica din comună, cu siguranță s-a opus sugestiei Thaliei de a se căsători în secret cu Cris la Taverford, în fața ofițerului stării civile. Nu era nici destul de tânără, nici destul de romantică pentru a fi sedusă de o ceremonie ascunsă. Îndată ce a aflat intenția mea de a purta rochie albă și voal, și-a imaginat probabil propria toaletă de mireasă, mai somptuoasă, mai elaborată decât ce mi-am oferit eu.

Nu voi afla probabil niciodată dacă mătușa Thalia reușise sau nu să-i învingă rezistența. S-a produs o a doua intervenție neprevăzută, sub formă de scrisoare anonimă. Indiferent ce pretindea Sylvie, credea în afecțiunea mea pentru ea. A dovedit-o aducându-mi imediat a doua scrisoare, în loc să i-o arate lui Cris sau Thaliei.

– Este iar îngrozitoarea Nanny, m-a anunțat. În afară de ea, nu văd cine ar fi scris asta. Trebuie s-o facem să recunoască! Să înceteze să mă hărțuiască și să mă amenințe.

– Ce mai este? am întrebat neliniștită.

Mi-a întins o foaie de hârtie de școlar cu vârful degetelor, ca și când se temea să n-o ardă.

ÎNAINTE SĂ TE LAȘI CONVINSĂ SĂ TE CĂSĂTOREȘTI ÎN SECRET CE NU SE VA ÎNTÂMPILA, ÎNTREABĂ-L CINE A ASCUNS VĂTRAIUL ȘI UNDE SE AFLĂ ACUM. ÎNTREABĂ-L PENTRU CINE ERA GATA SĂ-ȘI RIȘTE CAPUL ȘI DACĂ AR FACE LA FEL PENTRU TINE, DACĂ NU-ȚI RĂSPUNDE VEI ÎNȚELEGE PE CINE IUBEȘTE ÎN REALITATE.

Am citit mesajul scris cu stângăcie și n-am avut nici măcar suflul necesar pentru a exclama "Oh!" Eram năucită. De data aceasta, eu am fost cea care m-am prăbușit fără putere pe pat și Sylvie a rămas în picioare.

– Ei bine? m-a întrebat. Ce spui de asta? Nu te refugia în tăcere. Are vreun sens, sau nu?

– Mi-e teamă să înțeleg ce lasă să se presupună, am recunoscut, cuprinsă de groază. Cum spune Mary, să bănuiești este un lucru atât de teribil în sine... dar să știi, te face să nu mai poți închide ochii.

– Să știi ce? a întrebat iritată Sylvie.

– Cineva din această casă știe când și unde a fost ucis Lester, este evident. Mary crede că cel care știe este Cris... dar niciunul dintre noi n-a bănuțit vreodată că știe și Nanny.

– Cris nu l-a ucis pe Lester, este o minciună îngrozitoare. N-ar face rău nimănui, a strigat indignată Sylvie.

– Este ce afirmă și Mary... dar ea, Maurice și cu mine îl bănuim pe Cris că a transportat corpul. Acest bilet urmărește să dovedească faptul că a făcut-o... și că un vătrai s-a folosit la

doborârea lui Lester. Dar de ce să ascundă vătraiul? N-are sens. Și cine este femeia despre care Nanny vorbește pe ocolite... Mary?... Nu se poate.

– Nu sunt de acord. Dacă vrei să spui că Mary și-a ucis soțul, nu este verosimil.

– Nici eu nu cred. Dacă l-ar fi lovit într-un moment de mânie, ar fi fost chinuită de remușcări. L-ar fi chemat pe Robin Wescott. I-ar fi cerut lui Cris s-o ajute... Și totuși, Mary este cea pentru care Cris și-ar fi riscat capul... Mary și nimeni altcineva. Nanny a spus mereu că ea a fost adevărata dragoste a lui Cris. Nimeni n-o va convinge vreodată că nu sunt făcuți unul pentru altul.

– Nu este adevărat... Nu este posibil.

Sylvie a devenit palidă și și-a trecut limba peste buze, ca și când i se uscaseră brusc.

– Oh, Romira, oare ce trebuie să fac? Aș putea s-o strâng de gât pe această bătrână vrăjitoare!

– N-ar folosi la mare lucru. Soluția este la tine. În cazul în care Cris este în stare să-și riște capul pentru Mary, n-ai face mai bine să-l uiți?

– Nu spune prostii! Drept cine mă iei? Crezi că aș fi în stare să mă căsătoresc cu un bărbat atât de nebun încât să accepte să fie spânzurat pentru femeia asta? Voi merge până în profunzimea acestei povești urâte, chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care l-aș face aici!

– Urmează atunci sfatul prietenei tale anonime și întreabă-l chiar pe Cris. Îți va răspunde.

S-a aruncat spre mine, cu ochii plini de lacrimi.

– Nu pot. Mi-e teamă de răspuns. Oh, de ce oare această bătrână îngrozitoare a încercat să strice totul?

– Din punctul meu de vedere, intențiile sale sunt laudabile. Probabil a auzit-o pe Thalia făcând presiuni asupra ta să te căsătorești în secret cu Cris și a vrut să te avertizeze de greșeala pe care ești pe cale s-o faci. Îmi pare rău, scumpo, dar n-a existat vreodată vreun roman de dragoste, ca să-l strice. Cris nu este Făt-Frumos. Este un bărbat obosit, care s-a lăsat prea mult condus în viață. Singura emoție sinceră de care s-a agățat, este dragostea sa pentru Mary și nici măcar asta nu i-a dat îndrăzneala s-o ia de soție când lucrul este posibil.

– Nu este adevărat, a protestat cu mai puțină convingere, asta spune Nanny.

I-am mângâiat părul argintiu și am oftat. Îmi era greu s-o simt că suferea, dar n-ar fi fost generos s-o las în greșală. Oricum, nu era nici destul de în vârstă, nici destul de îndrăgostită pentru a accepta să treacă după Mary.

– Romira, ești singura care acceptă să mă apere. Vrei să-i arăți scrisoarea asta lui Cris și să-i ceri o explicație? m-a întrebat brusc.

– Sylvie, cum aș putea? am protestat, impresionată. N-ar accepta. Asta vă privește pe tine și pe el.

– Dacă m-ai considerat vreodată sora ta mai mică, o vei face, a insistat. Ți-a plăcut să te porți ca și când erai răspunzătoare pentru mine.

– Da, până când ai plecat. Ce-ai spune dacă ai discuta cu adevărata ta familie?

– Nu fi rea. Știi că-mi pare rău pentru ce am făcut. Mătușa Thalia a vrut s-o rup cu tine. Ți-e teamă să-l întrebi pe Cris?

– Nu, nu de asta mă tem, ci de răspunsul său. Nu vreau să aflu ce s-a întâmplat, am mărturisit, dar pe scurt, poate ar fi mai bine să aflu eu. Poliția n-are niciun motiv să mă interogheze.

– Îi vei vorbi după cină?

– Dacă dorești, da.

A părut mulțumită că a obținut ce-a vrut și a urcat în camera sa, să se schimbe. Scrisoarea anonimă îmi tăiasе pofta de mâncare și nu știam cum mă voi descurca în timpul mesei. Aveam senzația că biletul din buzunar era material exploziv. Aparent, nimic nu se schimbase. Doamna Fercombe prezida din capul mese, legându-se de fiecare în parte, în timp ce Thalia încerca s-o liniștească fără să reușească, dar a reușit Maurice. Mary era tăcută și închisă în ea însăși. De data aceasta, Sylvie vorbea puțin. Îl privea pe Cris ca niciodată până atunci, părând să-l evalueze. Acesta făcea tot ce putea să pară degajat, dar tensiunea îi era vizibilă.

Când Maurice a ajutat-o pe bătrâna doamnă să ajungă în salon pentru a bea cafeaua acolo, m-am apropiat de Cris.

– Pot să-ți vorbesc o clipă în bibliotecă? am întrebat. Este destul de important.

– Imediat? m-a întrebat surprins. Bineînțeles.

Apoi, când ne-am îndreptat spre bibliotecă, a spus dezaprobator:

– Sper că nu vei încerca să mă influențezi în legătură cu căsătoria? Mama și Sylvie decid asta împreună.

– Nu-ți pasă câtuși de puțin, nu-i așa?

– Nu asta vreau să spun, dar nu este treaba mea.

– Nu înțeleg de ce ai lăsat să ți se impună această perspectivă.

A roșit ușor, dar n-a răspuns. Mi-am dat seama că, așa cum afirmase Mary, se trăda uneori. Anii de rezistență pasivă în fața planurilor aproapelui, îi dezvoltaseră probabil stăpânirea de sine.

Era gata să închid ușa bibliotecii, când ni s-a alăturat Sylvie. Ar fi trebuit să bănuiesc că va vrea să asiste la discuția noastră.

Cu o privire provocatoare spre mine, a precizat:

– Vei vorbi tu, dar țin să aud ce va răspunde Cris.

– Cum vrei, am răspuns calm. Pentru a ajunge imediat la problemă, Cris, Sylvie a primit o scrisoare anonimă destul de supărătoare. Bineînțeles, dorește să știe dacă ce afirmă este adevărat sau fals. Ești singura persoană care ne-o poate spune.

Am scos scrisoarea din buzunar și i-am întins-o. A citit-o în tăcere, dar când a pus-o pe birou, mâna îi tremura.

– Ei bine? am întrebat.

– Îmi pare rău, n-am nimic de spus.

Tonul îi era lipsit de orice expresie. Fața de asemenea. S-ar fi spus că, la fel ca Mary, se putea închide în sinea lui când dorea, rupând orice contact cu străinii.

– Dar este ridicol! a exclamat Sylvie. Trebuie să ne spui dacă este adevărat sau nu.

– Nu văd necesitatea, a replicat Cris.

– Dar.. nu-mi poți face asta! Nu-ți dai seama că trebuie să știu? îi aruncă furioasă Sylvie. Ai ascuns vătraiul acela? O aperi pe Mary?

– Asta nu vă privește nici pe tine, nici pe Romira, Sylvie.

– Cu siguranță, ne privește! Dacă ții la femeia aceea încât s-o protejezi, n-aveai dreptul să mă ceri în căsătorie. Îți imaginezi oare că mă voi mulțumi cu locul doi în viața ta?

– Tu păreai să-ți dorești să te căsătorești cu mine.

– Pentru că am fost suficient de proastă încât să cred că mă iubești. N-are rost să te eschivezi, Cris. Sau îmi spui adevărul, sau îți iei inelul înapoi... și te duci la naiba!

Cris și-a plecat privirea asupra ei, ca și când îi era greu s-o vadă. Brusc, părea încremenit și i-am surprins în ochi o disperare înspăimântătoare, care mi-a trezit fără să vreau mila.

– Inutil să-i spui să se ducă la naiba, Sylvie, am spus. Probabil a cunoscut clipe destul de asemănătoare infernului în timpul acestor ultime luni. Ca și Mary, de altfel. Pentru că

niciunul, nici celălalt n-au curajul să pună întrebarea.

– Ce vrei să spui cu asta, Romira? a întrebat Cris cu o urmă de viață în voce.

– Ai crezut că Mary l-a ucis pe Lester, în timp ce ea nici măcar nu era sigură că murise. Ezita... și-i era teamă să nu fii responsabil.

Fața încremenită păru să se destindă, cum crapă gheața brusc, când se topește.

– Este o concluzie personală, pentru că nu știi nimic, a spus neîmcrezător. Ce-ai putea să știi, când n-ai fost aici?

– O cunosc pe Mary. Cred chiar că am descoperit-o mai bine într-o săptămână decât voi în mai mulți ani. N-ar fi acceptat niciodată ca tu sau Maurice să vă asumați responsabilitatea sa. Nu este modul său de a iubi.

– Dar... Nanny mi-a spus...

A tăcut când Rusty a sărit spre ușă, lătrând.

Sylvie lăsase ușa întredeschisă. Am sesizat mișcarea unei jupe gri și pe cea a unei pisici negru cu alb și am alergat să-l prind pe Rusty.

Era gata să spun: "Se pare că era mama ta", dar Sylvie interveni, furioasă:

– Mary? Așadar, este tot ce are importanță pentru tine? Oh, înțeleg! V-ați înțeles să scăpați de supărătorul ei soț... tu, prețioasa ta Mary și Nanny, bătrâna aia îngrozitoare! Ține!

Și-a scos cu un gest teatral inelul superb și i l-a aruncat lui

Cris. Acesta n-a încercat să-l prindă din zbor, ci l-a lăsat să cadă pe jos, unde a rămas. Fața îi exprima uimire, o licărire de speranță, ca și când fusese ținut după gratii și descoperirea bruscă că ușa nu era încuiată.

– Mă voi duce să-i spun ce cred despre ea! a continuat furioasă Sylvie. Le voi spune de asemenea și mătușii Thalia și bunicii. Nu veți scăpa așa.

A trecut în fugă pe lângă mine, înainte s-o pot opri.

– Sylvie, așteaptă! Pentru Dumnezeu, Sylvie, gândește-te, am strigat, repezindu-mă în urmărirea ei.

Era prea rapidă pentru mine și intrase deja în salon, exclamând:

– Bunico, am rupt logodna! Aveai dreptate, Cris nu este bărbatul care-mi trebuie. Este un trișor și un mincinos. El și cu Nanny știau că Mary și-a ucis soțul și au protejat-o. Au ascuns vătraiul și l-au aruncat pe Lester în lac. Iar el, a avut tupeul să creadă că-l voi lua de soț.

Era foarte îmbujorată, ochii îi străluceau de mânie și tremura de indignare. Când am luat-o de braț, s-a eliberat cu brutalitate.

– Lasă-mă în pace, Romira! Nu voi ține sub tăcere secretul lor mârșav, după modul în care m-au tratat. Îl voi povesti la poliție și vor fi arestați. Îl voi povesti la toată lumea!

– Revino-ți, copila mea, a spus cu asprime doamna Fercombe. Vorbești ca Thalia, când este scoasă din sărite. O

Fercombe nu se comportă astfel. Așază-te și povestește-mi calm ce te-a supărat.

Sylvie s-a trântit pe un taburet rotund capitonat, la picioarele bătrânei doamne, cu ochii plini de lacrimi.

– N-am vrut să cred, nici după ce am citit scrisoarea anonimă a bătrânei vrăjitoare... dar Cris n-a negat. N-a putut...

– Ce vrea să spună? a întrebat Mary, apropiindu-se de mine și prinzându-mă de braț. Ce a recunoscut Cris?

– Că s-a comportat ca un prost. După toate aparențele, Nanny l-a făcut să creadă că l-ai omorât pe Lester. A făcut tot ce a putut pentru a șterge orice probă. I-am spus deja că nu tu l-ai lovit. Mă întreb cum n-ai putut să știi ce-l frământa... Ai face bine să te duci să-l cauți și să-l îmbărbătezi.

– Mulțumesc, Romira, a spus cu căldură, apoi s-a îndepărtat.

– Încerci să faci pe geniul cel bun, draga mea? a întrebat ironic Maurice. Te credeam în stare să învingi măsurile de apărare ale oricui și să mergi până în miezul lucrurilor. Am putea să știm exact ce s-a întâmplat?

– Sunt prea multe minciuni, a intervenit Cathleen Fercombe cu o voce autoritară. Nu-mi plac misterele și vreau să știu ce se întâmplă în casa mea. Du-te și cheam-o pe Nanny, tânără femeie. O voi face să spună adevărul! Să sperie copila asta cu scrisori anonime! Într-adevăr! Ar trebui să aibă ceva mai mult bun-simț, la vârsta ei!

Când am ajuns docilă la ușa salonului, mi-am dat seama că Thalia nu era acolo. Oare unde se afla? Ascultase discuția noastră din bibliotecă? Dacă da, plângea probabil eșecul planului său. Nu va reuși să-l despartă a doua oară pe Cris de Mary, doar dacă nu cumva Cris era mai slab decât mi-am imaginat.

Am străbătut holul, cu Rusty sub braț, iar Maurice mi s-a alăturat.

– Abordeaz-o blând, m-a sfătuit. N-o face bucăți. A acționat cu intenții bune. Greșeala sa a fost că l-a amestecat pe Cris în asta, n-o putea ajuta. De ce naiba nu mi s-a adresat mie?

– Pentru că erai ocupat cu oile, îți amintești? Se pare că singurul bărbat disponibil era Cris.

– Trebuie să-și fi pierdut capul. De ce oare nu l-a sunat pe Robin Wescott?

– Cris a crezut că o protejează pe Mary. Chiar nu ți-a venit niciodată ideea că era în stare să-și dea și sufletul pentru ea?

– Ce păcat că nu și-a dat seama de asta acum șase ani! a spus Maurice ironic. A așteptat cam mult.

– Nu este prea târziu.

De data aceasta, ușa care dădea în turn era deschisă. M-am întrebat de ce, dar am primit răspunsul îndată ce am ajuns la scara în spirală. În semiobscuritate, era gata să calc o pisică roșcată. A mieunat și a urcat în grabă treptele.

– Nanny trebuie să fi urcat să se culce...

Maurice înjură încet când o pisică negru cu alb i-a trecut printre picioare.

– Cine a lăsat pisicile astea blestemate în aripa noastră?

– Thalia... firește.

Mintea mi s-a pus în funcțiune. Am urcat treptele. Maurice m-a urmat. Nanny își amenajase un refugiu în vârful turnului, la etajul care se afla deasupra camerei mele. Nu mă grăbeam, deoarece îl aveam pe Rusty sub braț și nu îndrăzneam să-l las jos. Chiar dacă m-aș fi grăbit, n-aș fi ajuns la timp pentru a împiedica altercația care avea loc pe palier, în fața camerei lui Nanny.

Am auzit vocea lui Nanny înainte de a ajunge la ultimul șir de trepte ale scării și de a o vedea, asemenea unei vrăjitoare în capotul lung de culoare închisă, cu părul alb ridicat deasupra capului. Stătea în capul scărilor, dominând-o pe Thalia, care se afla cu o treaptă mai jos.

– Și acum, doamnă Thalia, du-te și te calmează, a spus. Am acționat cum am considerat potrivit și mai bine că m-ai chemat pe mine în ajutor.

– M-ai mințit! M-ai înșelat. Mi-ai promis că Maurice va fi cel care va șterge urmele. Cum ai îndrăznit să-mi amesteci fiul în asta? a întrebat Thalia, mânioasă.

– Domnul Maurice se dusesese să se ocupe de oi. N-am îndrăznit să aștept și să las mortul în salon, să nu vină cineva. A trebuit să-i cer domnului Cris să mă ajute. Știam că, măcar o

dată, se va scutura și va face ce trebuia.

– Bătrână nebună... ce i-ai spus?

– Nu mai mult decât era necesar, doamnă Thalia. "Ea s-a certat cu domnul Lester și și-a pierdut capul, destul pentru a-l lovi", atâta tot. N-am vorbit despre amenințarea domnului Lester cu divorțul și de a-l învinovăți pe domnul Cris.

– Și apoi, i-ai povestit totul domnișoarei Sylvie, pentru a-mi face planul să eșueze.

– Te-am prevenit, doamnă Thalia, ți-am spus să nu pui altă fată între domnul Cris și cea pe care o iubește. Nu voi permite asta. Mai am încă vătraiul și păstrează amprente.

– Unde este? Dă-mi-l!

Când Thalia s-a aruncat asupra bătrânei Nanny, am strigat:

– Nu... opriți-vă!

– Lasă-mă să trec.....

Maurice m-a dat într-o parte și a urcat treptele două câte două, strigând cu o voce autoritară.

– Mătușă Thalia!

S-a auzit brusc un mieunat. Maurice a călcat pe coada pisicii roșcate, care a sărit spre Thalia. Aceasta s-a întors spre noi. Nu știu exact ce s-a întâmplat apoi, dar Nanny trebuie să fi explicat mai târziu că pisica roșcată sărise pe umărul Thaliei, în timp ce pisica negru cu alb i se strecura printre glezne, pentru a scăpa de Maurice, care urca. Thalia se afla probabil în echilibru instabil, deoarece a căzut pe spate. Maurice a încercat s-o țină,

dar era încă prea departe de ea. Înainte s-o ajungă, s-a izbit cu capul de podea.

Era ghemuită la picioarele sale... nemișcată... fără cunoștință, când a ridicat-o și s-a întors spre mine.

— N-am atins-o, a strigat bătrâna Nanny. Pisicile astea blestemate și violența sa sunt de vină. Violența a condus-o s-o împingă pe doamna Jane în apă de sus, de pe podul de lemn, și s-o lase să se înece. Tot violența a făcut să pună mâna pe vătrai.

Capitolul 16

– Doctorul Wescott a venit imediat, dar n-a mai putut face nimic pentru ea. Probabil moartea a fost instantanee, am spus, privind-o cu îngrijorare pe bătrâna doamnă Fercombe. Măcar n-a suferit.

Pentru cineva a cărui inimă era fragilă, Cathleen Fercombe a primit fără să clipească vestea rea. Am încercat să-i anunț cât mai blând posibil moartea nepoatei, dar aş fi putut s-o fac și cu brutalitatea Sylviei.

– Iată ceva ce i se potrivește Thaliei, a răspuns cu severitate. Întotdeauna a fost penibilă. Mă întreb cum am putut s-o suport atâta timp. Cu siguranță, pentru că o compătimeam. Și-a dorit mereu ce nu-i era la îndemână și n-a fost niciodată nici destul de atrăgătoare, nici destul de inteligentă pentru a lua ce-și dorea.

– I-am descoperit răutatea și violența când era încă mică, dar n-am putut niciodată să i-o vindec, a remarcat bătrâna Nanny. A fost primul meu copil și iat-o plecată înaintea mea și a dumneavoastră. Pare ciudat.

– S-a făcut dreptate! a decretat Cathleen Fercombe. Nu-i plânge de milă, bătrână sentimentală! S-ar fi sinucis mai degrabă decât să se lase arestată și inculpată de crimă... și cu siguranță acesta ar fi fost verdictul, odată cunoscut adevărul despre Lester.

– Domnul Lester a căutat-o. Striga că va cere divorțul și a provocat-o pe doamna Thalia dincolo de rezistența omenească. Ea a luat vătraiul și l-a făcut să tacă, fără să știe ce făcea, a protestat Nanny. N-o condamnați. Biet suflet, era cea mai rea dușmană a sa. A distrus neîncetat viețile altora din ziua în care a fost distrusă a sa, pentru că nu-l mai avea pe domnul Crispin.

Nanny părea mai zdruncinată decât Cathleen Fercombe. Maurice o bătu pe umăr.

– Să nu mai răscolim trecutul, Nanny. Era firesc să-l apere pe Cris și să încerci la rândul tău s-o aperi. Să nu mai vorbim despre asta.

– Mereu bunul tău simț băiete, aprobă Cathleen Fercombe. Tu și tânăra ta logodnică știți să rămâneți cu picioarele pe pământ.

– Este ora ca ale tale să fie în pat, bătrână tirană! Vino,

Romira, o vom însoți în camera sa.

A luat-o în brațe ca pe o păpușă. Peste umărul său, ochii strălucitori ai bătrânei doamne au privit salonul... oprindu-se asupra Sylviei, ghemuită pe taburetul său, care plângea ca o fetiță, asupra lui Cris și a lui Mary, care stăteau tăcuți unul lângă celălalt, asupra lui Nanny, siluetă tremurândă, asupra lui Robin Wescott, care mergea de colo-colo, cu un aer șovăitor.

– Încetează să plângi, copilă, i-a aruncat Sylviei. N-are rost să faci o criză de nervi. Robin, dă-i un calmant!

– Da, doamnă Fercombe, a răspuns Robin.

Ca și când nu aștepta decât această ocazie, Robin s-a apropiat de Sylvie.

M-am grăbit să-i deschid ușa lui Maurice, apoi, când îl urmam, bătrâna doamnă mi-a adresat un zâmbet poznaș.

– Se va potrivi foarte bine cu copila aceasta, a declarat. Nu poate fi lăsată singură, iar el descinde dintr-o familie bună și solidă. Mary a fost proastă că nu l-a luat de soț, dar și-a manifestat întotdeauna propria voință... sprijinită de Nanny.

M-am mirat încă o dată de forța mentală și de rezistența bătrânei doamne. Avea o putere interioară pe care nici Sylvie, nici Mary n-o posedau. Presimțeam că va fi încă mult timp stăpâna casei.

În timp ce Tabby o pregătea pentru noapte, făcea planuri pentru noi toți. O ascultam, dar eram încă prea zdruncinată pentru a-i răspunde, până când începu să vorbească despre

responsabilitățile care-mi vor reveni când o voi secunda.

– Și Mary? am spus. Uitați că nu sunt o Fercombe.

– Vei fi curând și, în calitate de soție a lui Maurice, vei fi chemată să-mi urmezi. Nu te alarma. Tu și cu mine ne vom înțelege, tânără femeie. Vorbim aceeași limbă. Nu ne folosim nici de minciună, nici de abuz de încredere, ca biata și proasta Thalia. A vândut chiar cărțile soțului meu, în loc să-mi ceară deschis bani. Și în ziua în care a descoperit-o pe Sylvie, s-a hotărât să se folosească de ea.

– Sylvie? am repetat surprinsă.

A zâmbit trist.

– O copilă adorabilă, din sângele meu, dar nu din cel al lui Edward.

– Nu?

– Îmi puteam dori să-mi fie nepoată, așa cum a vrut Thalia să mă facă să cred, dar nu sunt o copilă, Romira, nu-mi iau visurile drept realitate. Mă înclin în fața faptelor.

– Și aceste fapte...

– Oamenii mei de afaceri au făcut o anchetă. S-a stabilit că nepotul meu, Christopher Hazlett, a abuzat de candoarea unei tinere fete, Ruth Wilton, mama ta vitregă. După toate aparențele, Ruth a acceptat scuza lui, aceea că este căsătorit. Din mândrie, a dispărut. Sylvie este copilul lor. Trebuie să fi știut, Romira. De ce nu mi-ai spus?

– Nu știam. Am bănuț, dar n-aveam nicio dovadă. Sylvie era

atât de fericită că și-a găsit familia, încât n-o puteam trăda. Am crezut că veți face dumneavoastră o anchetă.

— Și asta am făcut, a spus zâmbind. Loialitatea este un lucru care nu se reproșează! Este adevărat că-i sunt mătușă Sylviei și voi avea grijă să aibă viitorul asigurat. Va fi o soție excelentă pentru Robin Wescott. Este timpul ca el să se căsătorească și este bine pentru un medic ca soția sa să aibă bani. Sylvie este atrăgătoare, dar nu va ști să mulțumească pe cineva ca Maurice.

N-am protestat, dar i-am zâmbit. Bătrâna doamnă a răs tremurat.

— Acum, ai petrecut destul timp lângă o bătrână, a spus. Te așteaptă Maurice și nu-i place să aștepte. Fugi lângă el, tânără femeie, și uită trecutul. Viața trebuie să continue și cea mai mare parte din a voastră o aveți înaintea.

M-am aplecat și am sărutat-o pe fruntea ridată. Apoi, am coborât scara mare până în hol. Maurice mergea în lung și-n lat. Mi-a deschis brațele și m-am refugiat acolo.

Nu era nevoie de cuvinte: modul în care m-a îmbrățișat era suficient de elocvent.

ADINA MOCAN
oxidacolina

Sfârșit

EDITURA

ALCRIS

COLECȚIA
MARI ROMANE
DE DRAGOSTE

Întoarsă din călătorie, Romira găsește apartamentul gol. Sylvie, sora sa adoptivă, fugise lasând doar un scurt bilet de adio: știe în sfârșit cine este, o așteaptă bunica sa. Druga Sylvie, atât de frumoasă și de romantică, dar atât de marcată de misterul nașterii sale, asupra căruia Romira trebuia să tacă... Romira își va găsi sora într-un splendid castel din Devon, unde domnește Cathleen Fercombe, bătrână autoritară care își simte sfârșitul aproape. A recunoscut-o deja pe Sylvie ca nepoată și unică moștenitoare. Dar în jurul bunicii, alți Fercombe tes intrigi și se sfășie. Romira trebuie oare să fugă de această lume de minciuni, sau să vorbească? Dar cum să reziste tulburării stârnite de seducătorul Maurice Fercombe...

Preț: 18 Lei

ISBN: 978-973-580-4

Scanned by CamScanner